EPICA

SALUT, RĂMAS-BUN ȘI TOT CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎNTRE ELE

„În decursul unei singure seri, Jennifer E. Smith reușește să surprindă fiecare nuanță perfectă și dureroasă a primei iubiri. N-aș fi vrut ca noaptea — sau cartea aceasta — să se termine vreodată." — SARAH DESSEN
AUTOARE DE BESTSELLERURI *NEW YORK TIMES*

JENNIFER E. SMITH

JENNIFER E. SMITH

SALUT, RĂMAS-BUN ŞI TOT CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎNTRE ELE

Traducere din limba engleză şi note de
OFELIA AL-GAREEB
Titlul original: *HELLO, GOODBYE, AND EVERYTHING IN BETWEEN,* 2015

EPICA, 2017

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2018

Lui Jenn, cu toată recunoştinţa mea

PROLOG

Când Aidan deschide uşa, Clare se ridică pe vârfuri, îl sărută şi, preţ de un moment, pare a fi o seară ca toate celelalte.

— Salut, spune ea, imediat ce face un pas înapoi, şi îi surâde.

— Salut.

Se privesc timp de câteva secunde, neştiind niciunul prea bine cum să înceapă.

— Deci, spune Clare în cele din urmă.

Aidan schiţează un zâmbet.

— Deci.

— Bănuiesc că asta e.

El încuviinţează.

— Bănuiesc că asta e.

— Ultima seară, zice ea, iar el îşi înclină capul spre ea.

— Ştii că nu trebuie să fie.

— Aidan…

— Ştiu, ştiu, continuă el, ridicând mâinile. Dar nu prea poţi să mă învinuieşti, nu-i aşa? Încă mai am un pic de timp la dispoziţie ca să te fac să te răzgândeşti.

Clare aruncă o privire la ceasul ei de mână, care sclipeşte în lumina soarelui la asfinţit.

— Numai douăsprezece ore, anunţă ea, apoi clatină din cap. Nu-mi vine să cred că asta e tot ce ne-a mai rămas.

— Şi asta numai dacă nu dormim.

— Cu siguranţă nu vom pierde timpul dormind, îi spune ea, scoţând din buzunarul rochiei o bucată de hârtie împăturită.

— Avem mult prea multe de făcut.

Aidan ridică dintr-o sprânceană.

— Sper că nu e o listă de motive pentru care ar trebui să ne despărţim…

— Nu e, îi confirmă ea, în timp ce-i întinde hârtia, privindu-l cum o studiază uluit. M-am gândit doar că ne-ar prinde bine un plan.

— Şi ăsta e planul?

Ea dă afirmativ din cap.

— Ăsta e.

— Bine, zice el, inspirând adânc. În cazul ăsta, ar trebui să mergem.

Pornesc împreună în direcţia maşinii, dar, la jumătatea drumului, Clare se opreşte în loc, brusc, ciudat de emoţionată, cu inima bătându-i cu putere în piept. Se uită spre Aidan cu o oarecare panică în privire.

— Asta e o nebunie, nu-i aşa?

— Ce anume? o întreabă el.

— Faptul că plecăm mâine, răspunde ea, ridicând puţin vocea. Că, după tot acest timp, mai avem doar douăsprezece ore. Vreau să spun… suntem în sfârşit aici, ştii? La capătul drumului.

— Sau, îi reaminteşte el, la începutul lui.

Clare nu spune nimic; vrea cu disperare să-l creadă, dar, stând acolo, pe cale să facă ceva atât de important, i se pare imposibil.

— Ai încredere în mine, îi cere Aidan, luând-o de mână. În douăsprezece ore se pot întâmpla multe.

PRIMA OPRIRE

Liceul
6:24 P.M.

În maşină, Aidan se opreşte înainte de a răsuci cheia în contact şi, pentru o fracţiune de secundă, Clare îşi imaginează că sunt în drum spre o cină, sau un film, sau în altă parte, zău aşa, fie chiar şi într-o plimbare cu maşina, fără vreo ţintă sau un scop anume, ceea ce, de atâtea ori până atunci, a fost singurul lucru din planurile lor. Serile lor par să înceapă mereu aşa: ei doi stând în Volvo-ul prăfuit al lui Aidan, încercând să hotărască ce să facă.

Însă în seara asta e diferit.

Nu e câtuşi de puţin un început. În seara asta e un sfârşit.

Mâna lui Aidan încă şovăie deasupra cheilor, iar Clare aruncă o privire spre bucata de hârtie din poala ei. În timp ce a parcurs mica distanţă de drum spre casa familiei Gallagher – un drum pe care îl străbătuse de circa o mie de ori în ultimii doi ani – a împăturit şi despăturit foaia de atâtea ori, încât aceasta e deja moale şi şifonată.

— Poate c-ar trebui pur şi simplu să pornim sau ceva de genul ăsta, propune Aidan, uitându-se pieziş la ea. Pur şi simplu să mergem până ce ajungem în Canada.

— Canada, zici? îl întreabă Clare, încruntându-se. Vrei să fugim?

El ridică din umeri.

— Bine. Atunci, poate până în Wisconsin.

Ea întinde mâna şi o aşază pe ceafa lui, acolo unde părul roşcat este proaspăt tuns scurt, într-un mod care îl face să pară cumva mai în vârstă.

— Plec mâine-dimineaţă la prima oră, spune ea blând. Maşina este deja încărcată. Iar tu ai avionul la prânz.

— Ştiu, este el de acord, dar nu vrea să se uite la ea.

Ţine ochii fixaţi pe uşa închisă a garajului.

— Uite ce cred eu ca trebuie să facem: Hai să renunţăm la

tot!

— La facultate? îl întreabă ea, lăsând mâna să cadă.

— Da, răspunde el, de data aceasta dând din cap aprobator. Cui îi trebuie? Hai mai bine să fugim împreună. Numai pentru un an sau cam aşa ceva. Vom începe o nouă viaţă. La ţară. Sau, şi mai bine chiar, pe o insulă pustie.

— *Chiar* ţi-ar sta bine într-o fustă din frunze şi iarbă.

— Vorbesc serios, spune el, cu toate că ea ştie că nu e aşa.

El e doar disperat şi trist, emoţionat şi surescitat, extrem de incert în timp ce se îndreaptă în mare viteză spre linia invizibilă care le va separa vieţile într-un *înainte* şi un *după*. La fel ca şi ea.

— Aidan, spune ea calmă, iar de data aceasta privirea ei o întâlneşte pe a lui. Asta chiar se întâmplă. Mâine. Fie ce-o fi.

— Ştiu, recunoaşte el.

— De aceea trebuie să aflăm ce să facem în legătură cu situaţia noastră.

— Bine, dar…

— Ba nu, spune ea, întrerupându-l.

Ridică foaia.

— Să nu mai vorbim. Am vorbit toată vara şi n-am ajuns la nicio concluzie. Ne-am tot învârtit în cerc: să rămânem împreună, să ne despărţim, să rămânem împreună, să ne despărţim…

— Să rămânem împreună, încheie Aidan, zâmbind uşor forţat.

Clare râde.

— Ideea este că suntem incurabili. Aşa că hai să nu mai vorbim. Deocamdată, hai să mergem cu maşina, bine?

El se apleacă înainte, întinzând mâna spre cheia din contact, şi apoi porneşte motorul.

— În regulă, spune el.

Prima oprire nu este foarte departe şi merg în tăcere, toate priveliştile familiare ale oraşului alunecând dincolo de geamurile maşinii: podul de peste defileu, drumul pe marginea căruia sunt înşiruiţi pini, pavilionul din parc. Clare încearcă să le cuprindă cu privirea pe toate în timp ce trec în goană pe

lângă ele, deoarece ştie că, atunci când se va întoarce de Ziua Recunoştinţei, ar putea fi o persoană cu totul diferită şi că, din această cauză, toate astea ar putea să pară diferit. Şi ceva o sperie. Astfel încât, una câte una, încearcă să le memoreze pe toate: fiecare copac, fiecare stradă, fiecare casă.

Aşa începuse totul în această dimineaţă, când s-a trezit panicată la gândul că va trebui să-şi ia rămas-bun. Nu doar de la oameni: Aidan, fireşte, şi cea mai bună prietenă a ei, Stella, sora lui Aidan, Riley, şi amicul lui, Scotty, plus o mână de alţi prieteni care încă mai sunt prin preajmă.

Însă mai era şi oraşul în sine. Toate punctele de reper care au făcut parte din copilăria ei. Nu putea să plece fără să se ducă în centrul oraşului încă o dată sau să cumpere o ultimă felie de pizza din locul lor preferat. Nu putea să plece pur şi simplu fără o ultimă excursie la plajă, o ultimă petrecere, un ultim drum pe lângă liceu.

Astfel încât alcătuise o listă. Dar n-a durat mult până să-şi dea seama că cele mai multe lucruri care însemnaseră ceva pentru ea erau, desigur, legate de Aidan. Locul acesta era un soi de oraş-fantomă, presărat cu evenimente importante şi amintiri din relaţia lor de aproape doi ani.

Aşa că această noapte se transformase în altceva; un tur nostalgic, o călătorie în trecut, o plimbare pe aleea amintirilor. Ar fi o modalitate pentru ea de a-şi lua rămas-bun de la oraşul în care trăise toată viaţa ei şi poate – cumva – şi de la Aidan.

Nu se poate abţine să nu se înfioare puţin la acest gând şi apasă butonul de pe portiera maşinii, închizând geamul de pe partea ei.

Aidan îi aruncă o privire.

— Bate prea tare vântul? o întreabă, ridicând geamul de pe partea lui, iar ea dă aprobator din cap. Însă e mai mult decât atât. Este aceeaşi groază rece ca gheaţa care o cuprinde de fiecare dată când începe să-şi imagineze; nu doar momentul în care îşi ia rămas-bun, ci tot ceea ce vine după aceea: durerea care îi va urmări cu certitudine pe coastele opuse ale continentului, atât de puternică, încât o poate simţi chiar şi acum, când el este la numai câţiva centimetri de ea.

Adevărul e că ea încă mai aşteaptă ca inima să aprobe decizia pe care mintea ei deja a luat-o. Dar nu mai are timp.

Când ajung la aleea care duce spre liceu, Aidan se încruntă:

— Aşadar, spune-mi, îi cere el în timp ce cotesc în faţa clădirii alcătuite din numeroase corpuri şi aleg un loc de parcare. De ce, mai exact, ne aflăm aici?

E sfârşitul unei după-amiezi de vineri la mijlocul lui august şi şcoala zace tăcută şi pustie. Deşi a petrecut patru ani aici, Clare are deja probleme în a-şi aminti senzaţia pe care o oferă locul atunci când este plin de elevi, toată lumea revărsându-se pe uşile din lemn pentru a ajunge pe peluza din faţă. Au trecut de-abia două luni, dar, cumva, totul pare să se fi petrecut cu foarte mult timp în urmă.

— Deoarece, spune ea, întorcându-se spre Aidan, este prima oprire de pe listă.

— Ştiu *asta*, zice el. Dar de ce ai ales-o?

— Aici ne-am întâlnit, îi explică ea în timp ce coboară din maşină. Şi ideea este s-o luăm de la zero.

— În cazul ăsta, e un soi de căutare de comori *cronologică*.

— Nu e deloc o căutare de comori. E mai curând ca un curs de recapitulare.

— Şi ce recapitulăm?

Ea îi zâmbeşte pe deasupra maşinii.

— Povestea noastră.

— Aşadar, ceva de genul cele mai mari succese ale noastre, spune el, răsucind cheile maşinii pe deget în timp ce merge alături de ea şi, pentru moment, e ca şi cum restul nu s-ar fi întâmplat.

Chiar acum, în această secundă, el nu este persoana pe care ea o cunoaşte mai bine decât oricine, căci a redevenit puştiul cel nou, cel care îşi făcuse apariţia în prima zi din clasa a unsprezecea, tot numai păr roşu şi pistrui şi de-o înălţime ridicolă, ivindu-se de nicăieri şi răscolind-o.

Lumina cade pieziş în spatele lui, forţând-o pe Clare să mijească ochii în timp ce-l studiază preţ de câteva secunde.

— Ţi-am spus vreodată, îl întreabă ea, că obişnuiam să întârzii la engleză în fiecare zi, astfel încât să pot da peste tine

în drumul tău spre algebră?

— Ei bine, acum îmi pare oarecum rău, zice Aidan, iar ochii i se îngustează. Dacă aş fi ştiut *asta*, aş fi încercat să fiu mai punctual.

— N-ar fi contat, precizează ea, amintindu-şi de felul în care el obişnuia să apară pe după colţ, cu cărţile îndesate la subraţ, asemenea unei mingi de fotbal, ratând întotdeauna clopoţelul de intrare, la început fiindcă se rătăcea, iar mai apoi fiindcă mereu reuşea să piardă noţiunea timpului.

— Te-aş fi aşteptat toată ziua. Probabil că te-aş fi aşteptat la nesfârşit.

Ea nu vorbeşte serios, desigur, dar în zâmbetul lui există ceva nostalgic.

— Da? o întreabă el.

Ea ridică din umeri.

— Da.

— Mi-aş dori să o faci în continuare, zice el, cu toate că nu cu tristeţe, ci pe un ton liniştit, egal, un adevăr simplu, o cerere cinstită.

Dar asta lasă totuşi o urmă.

— Trebuie să încetezi să mai faci asta, îi cere Clare. Încetează să fii tu cel romantic.

Aidan pare surprins.

— Poftim?

— Nu e cinstit, îi spune ea. Detest faptul că tu eşti tipul de treabă aici. Nu e ca şi cum *vreau* să o rup cu tine. Mă omoară numai să mă gândesc la asta, dar încerc să fiu practică. Începând de mâine, vom fi la un milion de kilometri unul de altul şi n-are nicio noimă să fac asta altfel. Aşa că trebuie să încetezi.

— Să încetez… să fiu romantic? întreabă Aidan, părând amuzat.

— Da.

— Te-ai gândit vreodată că poate că tu trebuie să încetezi să mai fii atât de practică?

Clare oftează.

— Unul din noi trebuie să fie.

— Cea care a plănuit o căutare de comori romantică pentru ultima noastră noapte? vrea el să ştie, petrecându-şi braţul după umerii ei şi strângând-o uşor.

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Nu e o căutare de comori.

— Mă rog, orice o fi, consider că este suspect de romantic pentru o persoană enervant de practică, zice el, trăgând-o mai aproape.

Capul ei ajunge numai până la pieptul lui, aşa că e nevoită să-şi ridice bărbia pentru a se uita la el. Când o face, el se apleacă să o sărute şi, cu toate că s-au mai sărutat de o mie de ori – s-au sărutat chiar şi în această parcare – tot o face să i se strângă stomacul, şi brusc o cuprinde îngrijorarea când se gândeşte cât de puţine sărutări le-au mai rămas.

Se îndreaptă împreună spre treptele de la intrare şi Clare trage de mânerele imensei uşi duble din lemn, însă aceasta nici nu se clinteşte. Ciocăne de câteva ori, în caz că înăuntru ar putea fi un paznic, dar nu răspunde nimeni.

— Mai sunt câteva săptămâni până ce începe şcoala, remarcă Aidan. Sunt sigur că nu e nimeni aici vineri seara.

— M-am gândit că poate are loc şcoala de vară sau ceva…

— N-ai vrea să terminăm cu asta?

Clare clatină din cap, neştiind sigur cum să-i explice că tocmai ăsta este scopul întregii seri. Să cuprindă doi ani într-o ultimă noapte; să azvârle toate bucăţile din cutie şi apoi să le pună la loc în ordinea corectă, astfel încât ei să poată vedea întreaga poveste întinzându-se în faţa lor.

Şi astfel să-şi poată lua rămas-bun.

Dar, ca să facă asta, trebuiau să înceapă cu începutul.

— Ba nu, spune ea, privind în sus la clădirea din piatră. Trebuie să fie o cale de a intra. Este primul loc în care ne-am văzut…

Aidan surâde.

— La ora de ştiinţele pământului a domnului Coady.

— Întocmai, confirmă ea. Nu că tu ţi-ai aminti…

— Ba sigur că-mi amintesc…

— Ba nu. Cel puţin nu prima zi.

— O, zău aşa! exclamă Aidan, râzând. Cum ar putea cineva să nu-şi amintească *de tine?*

— Imposibil, susţine ea, cu toate că ştie că nu este adevărat.

Lui Clare i s-a spus în multe feluri – isteaţă şi amuzantă, hotărâtă şi talentată –, dar memorabilă cu siguranţă nu face parte dintre ele. Cele mai importante lucruri despre ea – cele de care este cea mai mândră – sunt evidente de îndată ce ajungi să o cunoşti. La o primă privire, nu iese cu aproape nimic în evidenţă: păr şaten şi ochi căprui, înălţime medie şi înfăţişare obişnuită. În cea mai mare parte a timpului încearcă să-şi vadă de ale ei, ceea ce mereu a fost în regulă pentru ea: ai putea să te descurci mult mai rău în liceu. Însă asta înseamnă că, înainte de Aidan – care se rătăcise la ora ei de ştiinţele pământului la începutul clasei a unsprezecea –, niciun băiat nu o remarcase cu adevărat până atunci.

În acea zi, el se aşezase în banca din spatele ei. Profesorul împărţea geode pentru a circula prin clasă şi, când i-a venit rândul, Clare a prins-o în căuşul palmelor. Arăta ca o piatră obişnuită pe dinafară, dar înăuntru era plină de cristale purpurii strălucitoare. Când s-a întors să i-o dea puştiului celui nou, el nu şi-a luat privirea de la piatră. Dar mai târziu – după ce în cele din urmă o remarcase, după ce amândoi şi-au dat seama că era începutul a ceva –, ea avea să se gândească întruna la acel moment. Deoarece asta era senzaţia pe care o avea atunci când era cu el: ca şi când fusese toată viaţa ei o piatră, obişnuită şi anostă, şi abia atunci când l-a întâlnit pe el ceva s-a crăpat înlăuntrul ei şi ea a început să strălucească.

— Trebuie să intrăm, spune ea acum, simţindu-se ciudat de disperată.

Aidan o priveşte ciudat.

— Chiar contează?

— Da, răspunde ea, zgâlţâind încă o dată mânerul uşii, deşi e clar inutil. Trebuie să începem ca la carte.

Clare ştie că el nu înţelege de ce este atât de important pentru ea, iar ea nu este sigură c-ar putea să-i spună, chiar dacă ar încerca. Problema e că ceasul ticăie cu repeziciune spre a doua zi, când totul se va schimba. Şi acest plan pentru ultima

lor noapte petrecută împreună se presupunea că avea să fie un lucru pe care ea să-l poată controla.

Toată vara, Clare cercetase cu atenţie descrierile sălilor de curs, hărţile campusului şi mesajele noii ei colege de cameră, încercând să capete o imagine mai clară a cum va arăta noua ei viaţă. Dar, oricât de mult a citit, oricât de multe a încercat să afle, îi este imposibil să-şi imagineze detaliile. Şi asta nu e partea cea mai grea.

E mult mai mult. Nu ştie dacă va fi capabilă să se împartă între introducerea în psihologie şi istoria Japoniei sau dacă va găsi pe cineva cu care să stea în sala de mese în acele prime zile cruciale, când tot felul de necunoscuţi încep să se coaguleze în grupuri de prieteni asemenea cimentului care se întăreşte.

Nu ştie dacă se va înţelege cu colega ei de cameră, o fată din New York, cu numele de Beatrice St. James, care pare să vrea să vorbească numai despre ce trupe va vedea vara asta şi care – bănuieşte Clare – va sfârşi prin a tapeta pereţii camerei lor cu afişe de la concerte.

Nu ştie nici dacă este o greşeală să-şi lase acasă paltonul până în vacanţa de Ziua Recunoştinţei, dacă va găsi că este de nesuportat să împartă baia cu alţi douăzeci de oameni, dacă fetele de pe coasta de est se vor îmbrăca diferit faţă de fetele de aici din Chicago. Nu ştie nici dacă va ieşi în evidenţă sau îşi va vedea de-ale ei, se va scufunda sau va înota, dacă îi va fi dor de acasă sau va fi independentă, fericită sau nefericită.

Şi, cel mai important, nu ştie dacă va putea să supravieţuiască tuturor acestor lucruri fără să-l aibă pe Aidan la capătul celălalt al firului.

Acum, ea face un pas înapoi în faţa uşii din lemn, oftând învinsă.

— Ăsta, recunoaşte ea, nu e un început grozav.

Aidan ridică din umeri.

— Cui îi pasă? Adică, nu crezi că e destul de aproape de ce voiai?

— Destul de aproape nu este destul de bine.

— *Fireşte* că nu, spune el, dându-şi ochii peste cap, dar o urmează oricum în timp ce ea îşi croieşte drum de-a lungul

clădirii, dincolo de parcare, de sala de spectacole şi de întreaga aripă de est, până ce ajung în spate.

De fiecare dată când trec pe lângă o altă uşă, unul din ei se repede să o încerce, dar absolut toate sunt încuiate.

Într-un final, chiar în spatele şcolii, stau la fereastra de la parter a sălii de clasă a domnului Coady, cu mâinile făcute căuş pe geam în timp ce privesc înăuntru. Încăperea este întunecată şi tăcută, tabla ştearsă, băncile negre acoperite cu un strat subţire de praf, pietrele şi alte mostre depozitate în ordine în casete aşezate de-a lungul peretelui opus.

— Arată altfel, zice Aidan. Nu-i aşa?

Alături de el, Clare încuviinţează.

— Aproape că totul pare mai mic sau ceva de genul.

— Probabil pentru că noi suntem acum nişte studenţi mari şi tari, spune Aidan zâmbind, şi amândoi fac un pas înapoi.

Îi pune o mână pe umăr.

— Îmi pare rău că n-am putut intra.

Ea nu-i răspunde; în schimb, îşi ridică privirea spre capătul de sus al marii ferestre, apoi îşi trece degetele de-a lungul marginilor, înainte să bată uşor în sticlă.

— Mă întreb dacă… începe ea, dar Aidan o întrerupe.

— Nici vorbă, spune el. Să nu te-aud.

— Mă întreb dacă am putea pătrunde prin efracţie, zice ea, ignorându-l.

— Glumeşti?

Ea clipeşte spre el.

— Oarecum.

— Nu cred că este timpul propice să fim arestaţi, spune el, îmbujorându-se aşa cum se întâmplă de fiecare dată când se simte frustrat din cauza ei. Am impresia că UCLA{1} s-ar putea să nu fie de acord cu astfel de lucruri şi n-am nevoie să-i ofer tatei un alt prilej pentru a fi dezamăgit de mine. Nu când sunt pe punctul de-a pleca de aici.

— Da, dar…

El ridică o mână, oprind-o înainte ca ea să poată continua.

— Pariez că nici Dartmouth{2} n-ar fi prea încântat în legătură cu asta, îi aminteşte el, apoi gesticulează spre

fereastră. În plus, suntem chiar aici. Îmi dau seama că sintagma „destul de aproape” nu face parte din vocabularul tău, însă de ce este atât de important pentru tine?

— Deoarece… răspunde ea, întinzând foaia de hârtie, care este acum făcută ghemotoc în mâna ei. Deoarece este ultima noastră noapte. Şi se presupune că va fi perfectă. Şi dacă nu putem să facem nici măcar asta cum trebuie…

Chipul lui Aidan se înmoaie.

— Asta nu-i o metaforă, zice el. Dacă nu bifăm tot de pe lista asta, nu înseamnă decât că putem să ne adaptăm unei situaţii diferite. Şi ăsta e un lucru bun, ştii?

— Ai dreptate, spune ea, înghiţind în sec. Ştiu că ai dreptate.

Dar, totuşi, se simte inexplicabil de tristă. Deoarece, fireşte, Aidan aşa ar gândi. El vrea cu disperare ca totul să meargă între ei. Dacă ar păşi peste o porţiune de trotuar pe care ar scrie chiar acum cu cretă în culori vii, *Clare şi Aidan ar trebui neapărat să se despartă în seara asta*, el tot ar reuşi cumva să minimalizeze importanţa frazei, să o răstălmăcească şi să o facă să sune pozitiv.

Poate că lumea nu este plină de semne atât de mult pe cât este plină de oameni care încearcă să folosească orice dovadă pot găsi pentru a se convinge că speranţa lor se adevereşte.

Pentru Clare, pare destul de limpede că un început ca acesta nu este un semn bun, şi acest gând îi provoacă o mică scânteie de satisfacţie: perspectiva ca ea să fi avut dreptate tot timpul şi că acum chiar şi universul este de acord că singurul lucru logic care a rămas de făcut este să se despartă de Aidan.

Însă asta este urmată de un puternic val de mâhnire la gândul de-a o face, aşa că se apropie de el, simţindu-se puţin nesigură.

Aidan o cuprinde imediat în braţe şi, preţ de o clipă, rămân aşa. În depărtare, un motor de maşină se trezeşte la viaţă şi câteva păsări cârâie deasupra capetelor lor. În jurul lor, cerul păleşte din albastru în cenuşiu, marginile devenind înceţoşate, iar Clare îşi lipeşte obrazul de bumbacul moale al cămăşii lui Aidan.

— Ţi-a sugerat cineva măcar o dată că s-ar putea să ai

probleme cu autocontrolul? o întreabă el zâmbind, dându-se un pas înapoi.

Ia cu blândeţe foaia din mâna ei şi o netezeşte iar.

— Se pare că asta exclude şi numărul opt.

— Balul de toamnă, spune ea dând din cap a încuviinţare. Primul nostru dans.

— Corect, zice el. Nicio şansă să intrăm în sala de sport. Mare păcat că nu-mi este îngăduit să fiu romantic, căci altminteri te-as fi convins să dansezi cu mine, chiar aici.

— E în regulă, spune ea. Deja ţi-am văzut mişcările.

— Nu pe toate. Dar nu-ţi face griji. Seara abia a început. Păstrez ce e mai bun pentru mai târziu.

— De-abia aştept, îi spuse ea, dându-şi seama cât de serios vorbeşte.

Orice s-ar întâmpla mai târziu, încă mai au restul nopţii.

Şi poate că asta va fi de-ajuns.

Îl ia de braţ, rezemându-se de el în timp ce pornesc înapoi spre maşină. Se stârneşte o adiere de vânt şi, pentru prima dată, Clare îşi dă seama că e uşor tăios: un indiciu de toamnă timpurie. În mod normal, îi place aceasta perioadă a anului şi, în ultimele săptămâni, ori de câte ori a spus cuiva despre Dartmouth, ei au adus vorba despre căderea frunzelor în New Hampshire: nuanţele de roşu strălucitor, de galben şi de portocaliu, împrăştiate peste campus şi dincolo de acesta. Clare n-are nici cea mai mică îndoială că, odată ajunsă acolo, va fi de acord că este încântător. Dar, în momentul de faţă, nu vrea să se gândească la sosirea noului anotimp. Vrea doar să trăiască în acesta cât de mult poate.

Sunt aproape de maşină, când ea se opreşte brusc.

— Fir-ar să fie! exclamă ea, aruncând o privire peste umăr. Intenţionam să iau un suvenir.

— Deci *este* o căutare de comori.

— Mă gândeam c-ar putea să fie drăguţ. Ştii tu, să am ceva din fiecare loc în care ne-am oprit în noaptea asta.

Aidan se apleacă spre ea.

— Eşti sigură că ăsta nu e doar un plan elaborat de a fura toate acele pietre preţioase din sala de ştiinţele pământului?

— Cred că „preţioase” e o exagerare, zice ea. Dar, nu.

— Bine, atunci, spune el, oprindu-se să ia o piatră obişnuită de la picioarele lui.

Este gri ca ardezia şi cu marginile rotunjite, iar el o freacă cu poala cămăşii lui în carouri înainte să i-o înmâneze cu o privire solemnă.

— Poftim, spune el, iar Clare îi simte greutatea în palmă.

Îşi trece degetul mare peste suprafaţa netedă, gândindu-se la prima zi când l-a văzut în clasă, la felul în care chipul lui se luminase atunci când el răsucise piatra pentru a găsi toate acele cristale purpurii, ca şi cum ar fi fost o prăjitură cu răvaş sau un ou de Paşte, cel mai frumos gen de surpriză.

— Prin puterea cu care am fost învestit, rosteşte Aidan acum, în calitate de elev cu nota nouă în primul an de ştiinţele pământului la domnul Coady, este plăcerea mea să te informez că această mică gemă este acum considerată oficial preţioasă.

Şi iată partea uimitoare: acum era.

A DOUA OPRIRE

Pizzeria
7:12 P.M.

Un timp, cei doi stau pur şi simplu în faţă la Slices, uitându-se prin vitrina aburită la toate chipurile necunoscute.

— Nu le-a trebuit prea mult să se mute, nu-i aşa? comentează Aidan, mijind ochii spre un separeu care le aparţinuse unora dintre colegii lui de lacrosse şi care acum este ocupat de un grup de eleve din clasa a zecea, toate cu ochii în telefoanele mobile.

— Dă uitării ce-a fost… rosteşte Clare fără efort, cu toate că şi ea se simte puţin neliniştită.

După trei săptămâni în care şi-a tot luat rămas-bun – trei săptămâni în care şi-a luat rămas-bun de la prietenii care au plecat unul câte unul –, are senzaţia e că oraşul ar trebui să fie pustiu acum. Dar aici arată ca în fiecare seară, iar localul este ticsit, plin de râsete, pălăvrăgeală şi gălăgie.

Doar că nu mai sunt râsetele, pălăvrăgeala şi gălăgia *lor*.

Aidan se întoarce pentru a o privi în faţă, cu ochii lui albaştri luminoşi.

— Dă-mi voie să ghicesc, spune el, frecându-şi palmele una de cealaltă, mimând seriozitatea. Primul loc în care am vărsat ceva pe tine.

Clare clătină din cap.

— Nup!

— Primul loc în care m-ai văzut împiedicându-mă? Prima dată când m-ai văzut mâncând patru felii de pizza în mai puţin de zece minute? Prima dată când am făcut trucul cu ambalajul unui pai?

— Primul loc unde am vorbit, spune ea, întrerupându-l, căci ea ştie că ar putea să dureze toată noaptea. Nu c-ar fi fost cine ştie ce conversaţie, însă *a fost* prima dată când tu mi-ai adresat cuvinte adevărate.

— A, da, face el. Acum îmi amintesc. Sunt aproape sigur că

ţi-am spus ca eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată şi apoi te-am cerut chiar acolo, pe loc.

— Eşti pe-aproape, îi confirmă Clare zâmbind. Mi-ai cerut să-ţi dau parmezanul.

— Ah, exclamă el. Una dintre replicile mele de agăţat mai puţin folosite.

— La mine a funcţionat, spune ea în timp ce deschide uşa.

Înăuntru, restaurantul e plin de aburi şi de mirosul de roşii şi mozzarella. În colţul îndepărtat este doar un singur cuplu de vârstă mijlocie, aplecaţi deasupra farfuriilor de pizza şi părând deranjaţi de haosul din jurul lor. Dar, altminteri, cam toată lumea de acolo are sub optsprezece ani. Aşa a fost dintotdeauna, după cum oricine poate să îşi amintească – locul acesta nu este neapărat un restaurant, ci mai degrabă un loc de luat masa în afara campusului, un loc de întâlnire după ore, un local frecventat de elevii de liceu. Cu separeurile tapiţate cu piele crăpată şi mesele simple cafenii, cu şirul de jocuri video îmbătrânind de-a lungul peretelui şi cu regula strictă conform căreia feliile sunt preparate numai în format standard, locul ăsta pare să fi aparţinut dintotdeauna populaţiei mai tinere a oraşului.

Dincolo de uşă, Aidan se opreşte brusc, iar Clare vede că masa lor obişnuită este ocupată de câţiva elevi din clasele mai mici, care fac parte din echipa de lacrosse. Când aceştia îl observă pe Aidan, se ridică agitaţi în picioare, dar el le face semn cu mâna să se aşeze la loc.

— Îmi pare rău, zice unul dintre ei.

Arată ca o versiune mai tânără a lui Aidan, rotund la faţă, lat în umeri şi relaxat, dar toată încrederea lui în sine dispare la vederea fostului căpitan al echipei. În glasul lui se distinge o notă de veneraţie în timp ce îi cere scuze.

— Am crezut că deja plecaseşi din oraş.

— Tocmai sunt pe punctul de-a o face, răspunde Aidan, bătându-l pe spate. Mâine plec.

— Antrenamentele încep imediat?

Aidan încuviinţează.

— Pre-sezonul.

— Ei bine, baftă, omule, îi spune băiatul, iar alţi câţiva îi întrerup cu urările lor de bine. De-abia aştept să-mi povesteşti totul de Ziua Recunoştinţei.

În timp ce se îndepărtează de masă, Aidan o ia pe Clare de mână şi ea îl strânge uşor. Ea zăreşte reflexia lor în vitrina întunecată şi îşi dă seama cât de pierduţi arată amândoi, de parcă ar fi intrat într-o încăpere familiară pentru a descoperi că toată mobila fusese rearanjată. Dar atunci recunosc o voce de lângă casa de marcat şi amândoi se întorc şi-l văd pe Scotty, sprijinit de tejghea, căutând mărunţiş în buzunar.

Aidan se duce spre el, trântindu-i o bancnotă de cinci dolari.

— Fac eu cinste, spune, ridicând mâna să-i dea un pumn în umăr prietenului său, dar eşuează, deoarece Scotty reuşeşte să se ferească, trăgându-i o palmă peste ureche lui Aidan înainte de a se eschiva iar. Clare bate în retragere în timp ce cei doi se încaieră aşa cum fac mereu, dându-şi târcoale unul celuilalt asemenea boxerilor, până când îl observă pe Oscar – casierul mătăhălos, masiv şi tăcut, care a fost acolo dintotdeauna – privindu-i din spatele tejghelei, nepărând deloc amuzat.

— Câte? întreabă el, ridicând dintr-o sprânceană.

Aidan tuşeşte, îndreptându-se iar de spate:

— Cinci, zice el. Te rog.

Fără o vorbă, Oscar se strecoară spre vitrină, iar Scotty ridică mâna şi îl pocneşte pe Aidan în braţ pentru ultima oară.

— Mulţumesc, omule.

— Cred că înainte să plec ar trebui să-ţi organizez o strângere de fonduri pentru pizza, spune el. Îmi fac griji c-ai putea muri de foame fără mine.

— Am să mă descurc, îi spune Scotty, împingându-şi în sus ochelarii cu rame groase.

Ochii lui negri sar când la unul, când la altul.

— Deci… zice el. Cam asta-i, nu?

Aidan da aprobator din cap.

— Ultima seară.

— Oricum, pentru o vreme, spune Scotty.

Clare dă şi ea din cap pentru a întări cele spuse.

— Doar pentru o vreme.

— Şi voi doi sunteţi, ăăă, bine? întreabă el, cu toate că este limpede ce vrea de fapt să întrebe: *Voi doi aţi hotărât deja ce-o să faceţi?*

— Suntem bine, răspunde Clare, schimbând o privire cu Aidan.

— Cine e bine? întreabă Stella, apărând lângă ei.

E îmbrăcată toată în negru, ca de obicei, de la ghete şi jeanşi până la tricou şi cercei, două chestii cu pene care se pierd în părul ei negru ca abanosul. Întotdeauna reuşeşte să arate ca şi când se pregăteşte să dea o spargere, iar Clare nu se poate abţine să nu se simtă stridentă prin comparaţie cu ea, în pofida faptului că e îmbrăcată într-un amestec de culori absolut normal: o rochie albastră cu bretele şi un cardigan verde.

— Unde ai fost? o întreabă Clare. Am crezut c-o să treci pe la mine în după-amiaza asta…

— Of, face Stella, schimonosindu-se. Mda. Îmi pare rău. Am fost ocupată cu altceva.

— Cu ce? o întreabă ea, dar Stella e atentă la Scotty, al cărui cap e dat pe spate în timp ce îşi toarnă nişte oregano direct în gură.

Cea mai mare parte aterizează pe pieptul tricoului său cu Batman, iar el tuşeşte şi se loveşte în piept, lăcrimând în timp ce încearcă să înghită restul.

— E ca şi când aş privi un bebeluş care încearcă să înţeleagă cum stă treaba cu mâncarea, comentează Stella, clătinând din cap.

Scotty se uită urât la ea în timp ce-şi scutură firişoarele de pe tricou şi, ca de obicei, Stella îi întoarce căutătura ei urâtă. E cu câţiva centimetri mai înaltă decât el pe ghetele cu tocuri mari pe care insistă să le încalţe în pofida faptului că merge greu cu ele, şi după un moment, Scotty pur şi simplu ridică din umeri şi îşi vede în continuare de recipientul cu oregano.

De obicei, faptul că cei doi nu s-au înţeles niciodată nu a constituit o problemă. Însă ţinând cont că cei mai mulţi prieteni ai lor au plecat deja la şcoală, gaşca lor s-a transformat într-un grup ciudat de patru persoane: Scotty şi Stella, deja certându-se în privinţa unor lucruri nesemnificative, şi Aidan şi Clare, în

continuare în dezacord faţă de lucrurile care contează.

Clare se întoarce din nou spre Stella.

— Sper că-ţi dai seama ca eu plec mâine.

— Ăăă, da, răspunde ea după o secundă. Şi eu plec poimâine.

— Aşadar, unde-ai fost?

Stella se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Unde ai fost în ultimele câteva zile? repetă Clare, ignorându-i pe Scotty şi pe Aidan, care se uită când la una, când la alta, de parcă ar urmări un meci de tenis.

Pe moment, nu-i pasă. Tot ceea ce vrea este ca Stella să-şi dea drumul la gură şi să spună ce se petrece cu ea în ultima vreme. Plecatul la facultate este un lucru important, iar ei i-ar prinde bine acum o conversaţie cu cea mai bună prietenă.

Asta face parte din fişa postului, la urma urmei: contractul nerostit dintre două prietene foarte bune. Lui Clare i se cere să fie acolo pentru Stella – să o ajute cu eseurile pentru facultate, sau cu etichetele în timpul nesfârşitelor excursii la magazinele de chilipiruri, sau cu epuizantul trio de fraţi mai mici – şi, în schimb, se presupune că şi Stella este acolo pentru Clare. Chiar dacă de cele mai multe ori îi dă bătăi de cap.

— Ştii bine, îi spusese ea la un moment dat în acea vară, întrerupând una dintre frecventele ei meditaţii referitoare la ce să facă cu Aidan, că în cele din urmă ai să te desparţi de el, da?

Erau în maşină în drum spre un film şi Clare îşi luase privirea de la drum pentru a o întâlni surprinsă pe cea a Stellei.

— De ce spui asta?

— Fiindcă, a spus ea, împingând cu piciorul în bord, este adevărul. Dacă nu se întâmplă la sfârşitul verii, se va întâmpla câteva săptămâni mai târziu, fie de Ziua Recunoştinţei, fie vara viitoare. E inevitabil.

— N-ai de unde să ştii.

— Ba da, a spus Stella pe un ton înnebunitor de încrezător. Şi, între timp, ai să-ţi petreci primul an stând şi privind-o pe idioata ta de colegă de cameră…

— Beatrice! a zis Clare exasperată.

Încă de când primise datele de contact ale noii ei colege de

cameră, Stella – care solicitase pentru anul următor o cameră de o persoană – hotărâse imediat că nu-i plăcea cum sună. Şi de îndată ce începuseră să-şi trimită mesaje, devenise şi mai rău. Stella insista să citească cu atenţie toate mesajele care apăreau pe telefonul lui Clare, dându-şi ochii peste cap la torentul continuu de nume de formaţii şi de date ale turneelor pe care le menţiona în mod constant Beatrice.

— Bine, a spus Stella. Ai să stai şi-ai s-o priveşti *pe idioata ta de colegă de cameră, Beatrice*, pregătindu-se să se ducă la toate *concertele alea tâmpite* care îi plac atât de tare, în timp ce tu stai închisă în cameră, în pijama, citind o carte, fiindcă nu vrei să te distrezi fără Aidan, care – apropo – va fi în California, lăsându-se convins de idiotul *lui* de coleg de cameră…

— Rob.

— …idiotul lui de coleg de cameră, Rob, surferul…

— Rob înotătorul.

— Mă rog, a zis ea, în mod clar impacientată. Rob înotătorul, a cărui singură grijă pare să fie dacă Aidan e de acord să aducă un minifrigider pentru camera lor, care, bănuiesc eu, *nu* este pentru a-şi păstra legumele proaspete. Ştii bine că îl va târî în oraş ca să cunoască fete. Şi, chiar dacă n-o va face, Aidan le va întâlni oricum. Crede-mă. Asta se întâmplă la facultate.

— Mai puţin partea cu învăţatul.

— Asta vine abia pe locul al doilea, a zis Stella imediat. Ideea este, tu chiar vrei să-ţi petreci următorii patru ani simţindu-te vinovată deoarece ai ieşit cu colega de cameră într-o seară şi să fii toată cu ochii cât cepele după un baterist cu păr grozav şi ochi ucigători?

Clare a izbucnit în râs.

— Când am fost eu vreodată cu ochii cât cepele după un baterist?

— Păi, n-ai fost, a recunoscut Stella, aruncându-i priviri piezişe. Dar poate că asta s-a întâmplat fiindcă nu ţi-ai îngăduit să-ţi imaginezi că mai există şi alte posibilităţi.

— Vrei să spui, în afară de Aidan.

— Vreau să spun, a zis Stella, în afara liceului.

Însă toate aceste discuţii au avut loc la începutul verii, când

Stella încă ţinea destul la Clare pentru a fi sinceră. Şi când avea timp să asculte. În ultima vreme, n-a mai fost prin preajmă pentru niciuna din cele două ocupaţii şi, cu toate că amândouă sunt încă aici – cel puţin pentru încă o seară –, Clare are senzaţia că prietena ei cea mai bună a plecat deja.

Poate că Stella încearcă să le acorde timp lui Clare şi lui Aidan pentru a-şi da singuri seama de cum stau lucrurile sau poate că a fost ocupată să se pregătească pentru plecarea ei. Sau poate că totul a ajuns la sfârşit şi este mai uşor să te prefaci că nu e adevărat. Mai exact, Stella n-a fost niciodată prea pricepută la genul acesta de lucruri, oricum; este alergică la sentimente şi atentă la emoţii, aşa că a încerca să o faci să aprecieze semnificaţia unui astfel de moment de cotitură este cam totuna cu a îmbrăţişa o pisică nervoasă.

Dar, totuşi, după paisprezece ani de prietenie, Clare refuză să o lase să se fofileze şi să plece la facultate fără un rămas-bun sincer.

Acum, Stella se reazemă de tejghea, scoţând neatentă şervetele din suport, evitând întrebarea lui Clare. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Nu ştiu, răspunde ea. Am fost pe-aici.

— Nu tocmai, spune Clare, clătinând din cap. Nu m-ai sunat înapoi, ai apărut târziu…

— Poate nu ştie cât e ora, glumeşte Scotty.

— …nu mi-ai răspuns la mesaje…

— Sau să tasteze, intervine el din nou.

— Taci din gură, Scotty! exclamă amândouă în acelaşi timp, şi nu se pot abţine: de îndată ce privirile li se întâlnesc, izbucnesc în râs.

— Îmi pare rău, spune Stella după un moment. S-au întâmplat multe. Dar vom recupera în seara asta. Zău.

— Promiţi? o întreabă Clare, iar Stella zâmbeşte forţat.

— Jur de două ori, confirmă ea, ridicând degetele mici în felul în care obişnuiau să o facă în copilărie.

Clare zâmbeşte fără prea mare tragere de inimă, apoi ele îşi încrucişează degetele mici.

— În regulă, concluzionează ea, în timp ce în spatele lor

Oscar dă cu pumnul în tejghea.

Se întorc să vadă dacă pizza lor e gata. Aidan înşfacă tava şi se duc spre o masă liberă de lângă fereastră.

Imediat ce se aşază, Scotty ia o îmbucătură imensă din pizza lui. Brânza e încă aburindă, iar el sare ca ars, lăsând felia de pizza să cadă înapoi pe farfurie.

— Prea fierbinte.

Stella îşi dă ochii peste cap.

— Eşti un nătărău.

— Cuvântul zilei? vrea Clare să ştie.

De când a susţinut testele SAT[3], Stella a devenit obsedată de vocabularul pasiv, alegând în fiecare zi câte un nou cuvânt pentru a încerca să-l introducă în conversaţie.

Însă ea clatină din cap.

— Nup, asta e ceea ce este el. Cuvântul zilei de azi este „uluit", deşi nu-mi pot imagina că voi avea ocazia să-l folosesc, de vreme ce nu există *nimic* pe-aici care să mă uluiască.

Aruncă o privire în direcţia lui Scotty şi rânjeşte:

— Poate c-ar merge dacă am spune că eşti uluitor de nătărău.

— Acest gen de vocabular te-a ajutat să intri la o facultate atât de fainâ precum Florida State? o întreabă Scotty, ciugulind din crusta pizzei în timp ce aşteaptă să se răcească brânza, iar Stella – care încă se simte stânjenită că e singura facultate care a acceptat-o – îi aruncă o căutătură cruntă.

— Zice tipul care se duce la facultatea de cartier… i-o trânteşte şi ea şi toată lumea tace brusc.

Lângă Clare, Aidan îşi coboară capul spre pizza lui, cu gura încă pe jumătate deschisă, iar Stella, dându-şi seama că a mers prea departe, păleşte.

Sunt câteva luni deja de când acesta a fost singurul lucru pe care nimeni nu l-a rostit. Şi-au petrecut toată vara ocolind subiectul, şi chiar şi acum, pe ultima sută de metri înainte de plecare, pare cumva ciudat să-l menţionezi.

Deoarece, dintre toţi, Scotty este singurul care nu pleacă nicăieri.

Nu că ei n-ar fi avut parte de propriile porţii de refuzuri în primăvară. Oricât de nerăbdătoare este acum Stella să ajungă în climatul cald al Floridei, ceea ce îşi dorise cu adevărat era să fie mai aproape de casă, în sudul statului, la Universitatea din Illinois. Aidan nu intrase la Harvard nici măcar pentru a continua tradiţia. Şi, deşi Clare fusese încrezătoare în legătură cu şansele ei de a fi admisă în cele mai multe dintre facultăţile unde depusese cereri, în cele din urmă fusese acceptată la numai patru din douăsprezece.

Cu toate acestea, Scotty nu primise nici măcar un *da.* După ce pierduse vremea în liceu inventând modalităţi şi mai creative de a lipsi de la ore, n-ar fi trebuit să fie o mare surpriză. Însă el şi Aidan petrecuseră foarte multe luni visând la a cuceri California împreună, astfel încât Scotty a avut nevoie de săptămâni întregi pentru a-şi face curaj să le spună, şi când în cele din urmă a făcut-o, şi-au dat cu toţii seama cât de mult îl durea. De atunci, el s-a străduit să facă din asta o glumă – aşa cum procedează tot timpul –, însă Clare bănuieşte că singurul lucru mai dificil decât plecarea e să fii abandonat.

Acum chipul lui este lipsit de orice expresie, are vârfurile urechilor roşii şi trupul lui slab este aplecat peste masă într-un fel care îl face să arate şi mai sfrijit ca de obicei. Personalitatea lui Scotty este în mod normal destul de puternică, însă acum e ca şi când a rămas fără aer.

Stella pare neobişnuit de sinceră atunci când pune o mână pe umărul lui.

— Hei, exclamă ea, îmi pare rău. Ştii că n-am vrut…

— Las-o baltă, vine replica lui. E în regulă.

Pe Clare o loveşte o amintire cu Aidan, datând din perioada de imediat după ce începuseră să iasă împreună, când sugera să-i cupleze pe Scotty şi Stella. Pe atunci el încă era nou, fără să aibă habar la acel moment despre dinamica populaţiei din clasa a unsprezecea şi încă nu era la curent cu faptul că cei doi se ciondăneau – mai mult sau mai puţin fără întrerupere – de când se cunoscuseră la grădiniţă.

— Dar Scotty este foarte amuzant, spusese Aidan, ceea ce era adevărat.

Cei mai mulţi dintre noii săi prieteni făceau parte din echipa de lacrosse, însă pe Scotty îl cunoscuse la ora de artă, unde ei doi erau singurii băieţi. Prima temă fusese să facă un desen în cărbune al celui mai important obiect pentru ei. Toate fetele schiţaseră medalioane în formă de inimă, ceasuri vechi şi jurnale ornamentate. Aidan îşi desenase crosa de lacrosse. Dar Scotty, bineînţeles, venise cu o versiune în stil Picasso a lui Mr. Potato Head[{4}], iar când Aidan s-a aplecat spre el pentru a-l complimenta fără pic de ironie, au devenit instantaneu prieteni.

— Da, dar nu este potrivit pentru Stella, îi răspunsese Clare. Crede-mă. Îi cunosc pe amândoi de mult timp. Sunt ca apa şi uleiul.

Însă nu era chiar adevărat. Problema nu era că ei *nu* se potriveau; era că se potriveau aproape prea bine. Amândoi erau gălăgioşi şi amuzanţi, neînfricaţi şi loiali, complet şi din cale-afară de fascinanţi. Doar că ei îşi petrecuseră cea mai frumoasă parte din viaţa lor respingându-se reciproc.

— Pe bune, insistă Stella acum, continuând să ţină mâna pe umărul lui.

Pare a se căi.

— Asta n-a fost…

— E în regulă, repetă Scotty, uitându-se în cele din urmă la ea. Adică, asta o să se întâmple, nu? Voi plecaţi, iar eu rămân aici. Nu e ca şi cum se va schimba ceva dacă refuzăm să acceptăm adevărul…

Clare se apleacă în faţă.

— Mda, dar…

— Zău, nu mă deranjează, spune Scotty, iar apoi se schimbă puţin la faţă. Cel puţin asta înseamnă că nu va mai trebui să-mi împart pizza cu voi.

— Poftim? întreabă Aidan, ridicând dintr-o sprânceană.

— Da, răspunde Scotty, dând din cap afirmativ, părând deja mai vesel. Voi veţi fi plecaţi să mâncaţi cine ştie ce pizza de doi bani în localuri în care nu aţi mai fost niciodată, iar eu voi fi aici… cu toate astea doar pentru mine.

Stella izbucneşte în râs, deşi Clare îşi dă seama că o face mai mult pentru a destinde atmosfera şi nu că ar fi ceva neapărat

amuzant; e fericită că nu a stricat echilibrul întregii seri în mod necugetat. Scotty îi aruncă o privire scurtă, piezişă, înainte de a se întoarce din nou spre Aidan.

— Şi ştii care e partea cea mai bună? îl întreabă, zâmbind cu gura până la urechi. Odată ce voi vă puneţi în mişcare, eu voi fi cu totul liber să invit pe cineva anume în oraş. Poate că ea chiar va veni să mă ajute să mănânc toată pizza în plus…

Durează o secundă pentru a pricepe aluzia, dar, când se întâmplă, Aidan se încruntă:

— Amice, zice el, clătinând din cap. Asta e ultima oară când o spun. N-ai voie nici măcar *să te apropii* de sora mea.

Asta este o glumă pe care numai Scotty pare să o găsească amuzantă. Pentru Aidan, e în continuare un punct nevralgic şi orice aluzie la balul de primăvară din anul precedent – atunci când el şi Clare se furişaseră, plecând mai devreme, pentru a-şi surprinde cel mai bun prieten sărutând-o pe sora lui mai mică pe o alee întunecată – este suficient să-i facă vena de la tâmplă să se zbată.

Aidan a fost dintotdeauna protector cu Riley, şi chiar şi atunci când întreaga poveste a ieşit mai târziu la iveală – că partenerul ei o lăsase baltă şi Scotty fusese destul de drăguţ încât să-i ţină companie, iar apoi un lucru a condus la altul –, el încă era furios. Nu şi-au mai vorbit câteva săptămâni după aceea, în pofida încercărilor lui Clare de a repara lucrurile între ei. Şi cu toate că prietenia lor şi-a revenit în cele din urmă – ajutată şi de faptul că Riley recunoscuse că ea fusese cea care îl sărutase pe Scotty şi de promisiunile frenetice ale lui Scotty că nu se va mai întâmpla niciodată –, subiectul încă este unul sensibil pentru Aidan.

Majoritatea oamenilor normali ar trata cu mare grijă un asemenea subiect, evitându-l ca pe un tabu. Dar nu şi Scotty, care încă insistă, din când în când, să-l readucă în discuţie, aparent sperând că în cele din urmă va fi mai amuzant. Ceea ce nu este.

— Trebuia să mai aştepţi un pic, spune Clare, aruncând înspre el un şerveţel făcut ghem.

Pe partea cealaltă a mesei, Stella îi aruncă o privire care

spune clar: „Încetează să mai fii un idiot.”

Zâmbetul lui Scotty păleşte şi el ridică din umeri.

— Bine, bine, îi spune lui Aidan, ridicând mâinile. Doar glumeam. Promit că sora ta e în afara perimetrului în care am voie.

— Nu că ai avea vreo şansă, oricum, zice Aidan cu un mormăit, încrucişându-şi braţele la piept.

— Hei, exclamă Scotty, ridicând privirea după ce încercarea de a sufla ambalajul paiului eşuează complet. Sunt o partidă bună.

Asta o face pe Stella să râdă până ce începe să tuşească. Se loveşte în piept de câteva ori pentru a-şi potoli tusea, iar chipul lui Scotty se întunecă iar.

— De ce, i se adresează el Stellei pe un ton înţepat, fiindcă tu crezi că sunt un idiot care n-ar putea să între la nicio facultate adevărată?

— Nu, răspunde Stella ferm. Fiindcă eu cred că tu eşti un idiot cu gura mare şi cu un simţ al încrederii de sine exagerat şi complet deplasat.

În timp ce cei doi încep să se ciorovăiască iar, Clare îi aruncă o privire lui Aidan, care, în asemenea situaţii, este de regulă arbitrul. Dar, pe moment, el doar îi priveşte impasibil, cu capul înclinat într-o parte. Când îi surprinde privirea, îi zâmbeşte strâmb, dar ea îşi dă seama că există o parte din el care în secret se bucură. Asta este ceea ce a sperat el pentru seara aceasta – ceva *normal*. Ceva simplu şi caraghios şi fără sens. Ceva care nu oferă senzaţia unui sfârşit.

— Mi-a venit o idee genială, spune Clare, iar Scotty şi Stella se întorc spre ea de parcă ar fi uitat că mai era cineva de faţă. Hai să jucăm jocul mut.

— Eu pierd, zice Scotty, ridicând din umeri.

— Fireşte că pierzi, comentează Stella, şi uite-aşa pornesc din nou într-un circuit nesfârşit de sâcâieli şi certuri.

Clare se lasă pe spate în scaunul ei, privind în jur prin micul local, unde lumina este caldă şi galbenă. Ar fi imposibil să socoteşti numărul de seri care au început sau s-au încheiat aici, câte seri au urmat acelaşi tipar. Ea lasă ca vârtejul tuturor

acestora să o cuprindă; ţârâitul jocurilor video şi fetele care cântă fals la o masă din colt, mirosurile de usturoi şi de brânză, lumina fluorescentă a reclamei din vitrina întunecată, de un roşu atât de electric, încât îi arde retina.

Când se întoarce iar, Aidan îi surâde.

— Hei, îi spune el, aplecându-se să o înghiontească uşor în umăr.

— Hei, îi răspunde ea încet, atât de încet, încât aproape că se pierde în zgomotul localului, un zgomot care nu le mai aparţine.

Însă Aidan o aude oricum.

— Poţi, te rog, să-mi dai parmezanul? întreabă el.

Ea întinde mâna după parmezan, oferindu-i-l apoi cu un zâmbet. Dar mai târziu, când nimeni nu se uită, pizza a dispărut şi râşniţa cu brânză a fost uitată, ea nu se poate abţine: o ia din nou şi o vâră în geanta ei.

A TREIA OPRIRE

Plaja
7:54 P.M.

În afara restaurantului, cerul este acum roz închis, transformând copacii, stâlpii de iluminat şi acoperişul ţuguiat al gării în siluete. Se îndreaptă împreună spre maşina lui Aidan, care este parcată în spic pe stradă, iar apoi toţi patru stau în semicerc în jurul portbagajului, aşa cum au mai făcut-o de atâtea ori până acum, aşteptând ca cineva să hotărască felul în care va decurge seara.

De obicei, sunt mai mult de patru şi se contrazic în legătură cu ce urmează. Însă, în ultimele săptămâni, restul prietenilor s-au împrăştiat în toată ţara, pornind din mica lor suburbie a oraşului Chicago în douăsprezece direcţii diferite, asemenea spiţelor unei roţi: Kenzie spre Carolina de Nord, Eliza spre Texas, Will spre Ohio, Henry a plecat acum câteva secole într-o excursie de orientare a bobocilor în sălbăticie, în nordul statului New York, iar gemenii, Lucia şi Mateo, porniseră singuri cu maşina spre Stanford, pentru a avea timp să mai vadă peisaje de-a lungul drumului. Apoi, cam cu o săptămână în urmă, îi pierduseră aproape pe toţi ceilalţi atunci când începuseră cursurile Universităţii din Illinois, zeci de prieteni de-ai lor migrând deodată la o distanţă de câteva ore spre sud.

— E cam ciudat, nu-i aşa? întreabă Clare, vârându-şi mâinile în buzunare.

Stella încuviinţează, cu ochii fixaţi pe trotuar.

— Şi-apoi au rămas doar patru… zice ea, şi apoi tac cu toţii.

Deşi amurgul nu a făcut schimb de locuri cu întunericul, becurile de pe stâlpii de iluminat se aprind, aruncând umbre lungi pe trotuar.

— Nu se întâmplă mare lucru, continuă Stella, căutându-şi telefonul în poşetă şi derulând apoi mesajele. Cam toată lumea a plecat. Dar, aparent, Andy Kimball are musafiri mai târziu. Iar Mike Putchler şi tipii ăia se duc la bowling. Ei zic că ne putem

vedea, dacă vrem…

— Şi dacă altceva nu merge, am putea să ne petrecem vremea în curtea din spatele casei mele, propune Scotty. Doar pentru o schimbare de ritm.

— Tu ai curte în spatele casei? îl întreabă Clare cu o lipsă de încredere prefăcută, de vreme ce au sfârşit prin a se duce acolo cam în fiecare seară vara aceasta, mâncând sub cerul înstelat prăjiturelele de casă ale mamei lui, în vreme ce timpul se scurgea alene spre o nouă seară.

— De fapt, spune Aidan, lovind capota maşinii, şi toţi se întorc spre el. Cred că plecăm singuri.

Lui Scotty îi cade faţa şi se zgâieşte la prietenul lui cel mai bun.

— Aşadar… asta e?

— Mda, ce s-a întâmplat cu timpul petrecut între prieteni? întreabă Stella, privind-o încruntată pe Clare. Ai de gând să mă laşi singură cu clovnul ăsta în ultima noastră seară împreună?

— Deloc, răspunde Clare iute, acoperind protestele lui Scotty. Doar pentru puţin timp. Mai avem ceva… de vorbit. Dar fireşte că ne vom întâlni cu voi mai târziu.

— Corect, confirmă şi Aidan. Mai avem de făcut câteva opriri.

Stella râde.

— Dă-mi voie să ghicesc: Clare a făcut o listă.

— Clare a făcut o listă, încuviinţează Aidan cu un zâmbet.

— Cu pro şi contra?

— Mai mult un program al serii, de fapt…

— Hei, îl atenţionează Clare, încruntându-se. Cum altfel ar trebui să înţelegem toate astea?

Scotty dă ochii peste cap.

— Mda, nu e ca şi cum ar exista posibilitatea ca voi să fi prevăzut că avea să urmeze toată povestea asta cu facultatea. Probabil că v-a luat prin surprindere…

— Nu e asta, protestează Clare, aruncându-i o privire lui Aidan, şi când privirile li se întâlnesc, el zâmbeşte aproape fără să vrea, genul acela de zâmbet pe care ea îl adoră: e ca un strănut, un reflex, o zvâcnire, neputincios şi automat, care se

întâmplă atunci când el se uită la ea.

— Chestia e că noi nu prea părem să ajungem la un consens, explică el, ridicând mâna pentru a le arăta tuturor ceasul de la încheietura mâinii. Şi nu mai am decât zece ore să o conving. Deci, n-am timp de pierdut.

— Dar vă sunăm mai târziu, le spune Clare, în timp ce urcă în maşină.

Când Stella îi aruncă o privire neîncrezătoare, ea adaugă;

— Jur de două ori.

— Ştii cine probabil nu acceptă jurăminte duble? întreabă Stella, ducându-se să se sprijine cu coatele de geamul deschis al maşinii. Beatrice St. James.

Clare nu se poate abţine şi izbucneşte în râs.

— Şi asta este motivul pentru care sunt atât de norocoasă că te am *pe tine*.

— Chiar eşti, încuviinţează ea, adoptând o privire ceva mai sinceră decât de obicei.

Aruncă o privire grăbită în spatele ei, apoi înapoi spre Clare:

— Hei, spune ea cu vocea aproape şoptită, aplecându-se pentru a fi mai aproape. Baftă, bine? Şi ascultă…

Clare îşi lasă capul pe o parte, aşteptând.

— Ştiu că se prea poate să-ţi fi spus c-ar fi o nebunie să încercaţi să rămâneţi împreună…

— Numai o dată sau de două ori.

— Însă, continuă Stella, apoi se opreşte şi îşi umezeşte buzele. Însă… nu ştiu.

Clare se uită lung la ea. *Nu ştiu* nu este o propoziţie pe care ea să o asocieze de obicei cu Stella, care este mult mai predispusă spre afirmaţii ca *Ţi-am spus eu* sau *Crede-mă* sau *Iată care e planul.*

— Vreau să spun, ceea ce aveţi voi doi… e tare mişto.

Se răsuceşte să privească peste umăr spre locul unde Aidan şi Scotty vorbesc la câţiva metri depărtare.

— Aşadar, nu mai ştiu. Bănuiesc… bănuiesc ca tocmai îţi spun că habar n-am ce-ar trebui să faci.

— Asta îmi e de mare ajutor, îi spune Clare, mângâindu-i mâna. Îţi mulţumesc pentru vorbele încurajatoare.

Stella izbucneşte în râs fără voia ei.

— Îmi pare rău.

— Nu, e în regulă. De fapt, e grozav. Mi-a fost dor să vorbesc cu tine despre chestiile astea în ultimul timp, mai ales de vreme ce e atât de greu să înţeleg…

Portiera de la şofer se deschide larg în spatele ei şi Aidan se aşază pe scaunul celălalt, uitându-se la amândouă cu un zâmbet încântat.

— Gata? întreabă el, iar Clare tresare şi îi răspunde cu o mişcare afirmativă din cap.

— Ne vedem mai târziu, le spune Stella, bătând cu mâna în portiera maşinii, înainte de a face un pas îndărăt pentru a sta alături de Scotty, care ridică o mână.

— Mda, spune el vesel. Sper că până atunci încă veţi mai vorbi unul cu altul.

Clare flutură şi ea din mână drept răspuns, însă cuvintele îi transmit un mic fior. Îşi dă seama că el are dreptate. Data viitoare când ea se va întâlni cu ei, există şansa ca ea şi Aidan să se fi despărţit şi totul să fie diferit.

— Eşti gata? o întreabă Aidan, răsucind cheia în contact.

Clare priveşte prin parbrizul murdar, văzându-i pe Stella şi pe Scotty plecând împreună, apoi încuviinţează:

— Gata.

În timp ce merg cu maşina, luminile farurilor străpung amurgul albăstrui, măturând piaţa oraşului şi gara, biblioteca şi parcul cu statuia unei căprioare, stoică sub un strat de graffiti albastru.

Aidan e aşezat în poziţie joasă, cu o mână pe volan, cu cealaltă răsucind butonul radioului. Nu trebuie să întrebe motivul următoarei opriri. Au fost acolo împreună de atât de multe ori, încât condusul pare aproape mecanic, ca şi cum nu ar roti volanul, ci ar fi tras în direcţia plajei.

Clare se joacă cu marginea centurii de siguranţă, acolo unde materialul este destrămat, răsucind un fir în jurul degetului. Nu se poate abţine să nu se gândească la ceea ce a spus Scotty. De ani de zile, ea şi-a planificat toate aspectele vieţii – eseurile pentru facultate şi cererile, activităţile extra-curriculare şi

sportul, voluntariatul şi temele – având în vedere plecarea la facultate. Şi totuşi, cumva, n-a reuşit să se pregătească pentru părăsirea lui *Aidan*, ceea ce pare mult mai important decât restul.

Ştiau de luni întregi că vor trebui să se despartă mâine. Indiferent ce decid în legătură cu viitorul lor – să rămână împreună sau să se despartă –, asta nu schimbă lucrurile. La şase treizeci mâine-dimineaţă, Clare se va sui în maşină cu părinţii ei şi va porni pe drumul cel lung către New Hampshire, iar câteva ore mai târziu, Aidan se va afla în avionul spre California.

Dar acum, că e atât de aproape, îşi dă seama cât de greşit a apreciat distanţa; mult timp, considerase acest moment ca fiind ceva foarte îndepărtat, ceva de care îţi dai seama doar mijind ochii, atât de departe, încât nu părea chiar real. Până acum, când brusc năvăleşte spre ei cu o viteză imposibilă, atât de iute, încât nu contează dacă ea este sau nu pregătită. Nu există pregătire în acest punct. Nu există decât îmbărbătare. Nu există decât speranţa că va fi bine.

Clare se lasă din nou pe spate, cu capul într-o parte.

— Mi-aş fi dorit ca tu să mă conduci cu maşina, îi spune, iar Aidan se întoarce să se uite la ea.

Radioul a nimerit un post cu muzică *bluegrass* şi sunetul chitarei se ridică şi pluteşte în maşina altminteri tăcută.

— Nu asta facem?

— Nu, vreau să spun, mâine. Asta ne-ar fi oferit mai mult timp…

— Ei bine, oricât de mult mi-ar plăcea să te duc eu, sunt sigur că părinţii tăi ar fi dezamăgiţi dacă nu te-ar conduce ei.

Îi zâmbeşte, dar există ceva dur în linia maxilarului său.

— Am auzit că e un eveniment important.

Clare pune o mână pe umărul lui.

— Sunt sigură că ai tăi te-ar fi dus dacă i-ai fi rugat… spune ea, cu toate că în realitate nu este sigură dacă e adevărat.

Părinţii lui au fost dărâmaţi în primăvară atunci când au auzit că nu intrase la Harvard, mai ales tatăl lui, căci el fusese primul din familia lui care să meargă la facultate şi, pentru un

copil sărac din sudul Bostonului, să capete o bursă integrală la Harvard fusese asemenea mersului pe Lună. Vorbea constant despre asta cu un soi de evlavie rezervată, de regulă, Bisericii. Pentru el fusese un loc magic, unul care îi deschisese toate uşile, şi cea mai mare dorinţă a lui era ca fiul să-i calce pe urme.

Aidan, pe de altă parte, n-a fost decât împăcat sufleteşte cu respingerea primită. N-avusese niciodată nici cel mai mic interes pentru Harvard, cu clădirile sale mănăstireşti, cu sălile imense şi cu aleile acoperite; acolo era prea multă istorie, prea multe aşteptări. Întotdeauna îşi dorise un loc cu soare şi petreceri şi stadioane cu urale, o şcoală care să freamăte de viaţă şi de activitate, ceva destul de important pentru a-şi crea propriile amintiri.

După o excursie de recrutare în toamna trecută, unde îl cunoscuse pe antrenorul de lacrosse de la Harvard şi făcuse un tur al campusului, Aidan se întorsese şi mai înverşunat.

— Ar fi trebuit să-l vezi pe tata, îi spusese el lui Clare atunci când se întorsese. A avut zâmbetul acela infatuat pe chip tot timpul. Şi când ne-am dus să vedem un antrenament a fost o nebunie. Nu m-a întrebat niciodată nici măcar un singur lucru despre lacrosse, deloc, şi deodată, după felul în care îi vorbea antrenorului, ai fi zis că toată viaţă a fost un mare fan…

— Da, dar *tu* ce părere ai avut? îl întrebase Clare.

Aidan a ridicat din umeri.

— Nu e pentru mine.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu ştiu, a răspuns el simplu. Tu de unde ştii că vrei o facultate mică de arte liberale?

Clare a clătinat din cap.

— Pur şi simplu ştiu.

— Întocmai.

Ştia că el are dreptate. Exista o anumită doză de curaj în această decizie de a te lansa într-un loc la întâmplare din lumea largă, de a te arunca orbeşte într-o viaţă cu totul nouă. Ea ştiuse dintotdeauna că era legată de coasta de est în acelaşi mod în care Aidan fusese întotdeauna atras de vest: instinctiv şi fără

nicio logică.

Însă tatăl lui nu voise niciodată să-l asculte, şi când Aidan nu intrase la Harvard, nu şi-a putut ascunde dezamăgirea. Întotdeauna îşi închipuise că fiul lui se va obişnui cu ideea de Harvard. Dar, sincer, el ar fi trebuit să aibă grijă ca Harvard să se obişnuiască cu ideea de Aidan.

Nu exista niciun motiv real pentru care el să nu fie acceptat: mediile lui nu erau spectaculoase, dar erau surprinzător de bune, dată fiind lipsa lui de efort, şi era un jucător de lacrosse talentat şi foarte căutat.

Dar, cu toate acestea, nu fusese acceptat.

Ceea ce era mai mult decât în regulă pentru Aidan.

Însă el ştie prea bine că, dacă s-ar îndrepta mâine spre Boston, părinţii lui mai mult ca sigur l-ar conduce acolo cu maşina, zăpăciţi şi bucuroşi. În schimb, se duce la facultatea visurilor *lui.* Dar o face singur.

Când ridică din umeri, Clare îşi ia mâna de pe umărul lui.

— Ştii că întotdeauna a fost ori Harvard, ori cearta cu ei, îi spune el.

— Păi, poate că oricum va fi mai bine să-ţi iei rămas-bun de la ei la aeroport, spune ea, cu o voce puţin cam prea optimistă. Probabil ai arăta mult mai puţin dur dacă ai apărea în prima zi de antrenament cu părinţii tăi.

— Haide, îi spune el, relaxându-şi strânsoarea braţului pe volan şi aruncându-i un zâmbet. Aş arăta dur chiar şi dac-aş ţine în braţe un *ursuleţ de pluş.*

Ea nu se poate abţine să nu râdă la asta. Pare extrem de sincer acum, cu pistruii lui pierduţi în întuneric şi cu ochii mari. Cu părul lui roşcat şi faţa rotundă, prea înalt şi prea subţire, lui Clare mereu i s-a părut că ar fi el însuşi un ursuleţ de pluş. Aşa că uneori este deconcertant atunci când îl priveşte pe teren, ferindu-se şi lovind, răsucindu-se şi atacând, sprintând pentru a-i învinge pe apărători în drumul spre marcare. Este minunat, într-un fel, să-l vadă aşa, puternic şi agil şi surprinzător de rapid. Dar întotdeauna se simte liniştită sufleteşte atunci când el îşi scoate casca la sfârşitul jocului şi e din nou doar Aidan, cu obrajii îmbujoraţi şi transpirat şi fericit

să o vadă.

— Ai arăta destul de dur dacă ai avea *doi* ursuleţi, îl asigură ea, bătându-l uşor pe braţ.

Pe măsură ce se apropie de lac, casele încep să devină mai mari, conace cu mai multe corpuri de clădiri aşezate pe peluze imense. E o distanţă ca de la cer la pământ faţă de capătul lor de oraş – unde terenurile sunt de mărimea timbrelor poştale, iar casele parcă stau umăr la umăr –, încât aproape ai senzaţia că au călătorit de undeva departe.

Cu geamul lăsat de tot în jos, Clare aude deja sunetul apei. Aidan trage pe aleea care duce jos la lac, un drum sinuos care taie o cărare de-a lungul unui defileu şi, când ajung la capăt, nu găsesc decât apă, nisip şi o parcare îngustă, ocupată de câteva maşini risipite.

Parchează şi pornesc pe jos de-a lungul unei cărări din piatră, îndepărtându-se de pavilionul cu mese pentru picnic şi grătare şi de locul de joacă care stă acum tăcut în amurg, îndreptându-se spre zona unde nisipul este mai lat şi ceva mai rugos. Se văd dârele de portocaliu aprins pe fundalul violet al cerului, iar apa este aurie în ultimele licăriri de lumină. La vederea acestei privelişti, lui Clare i se taie respiraţia.

— Îmi va lipsi asta, spune ea în timp ce se descalţă de sandale.

Alături de ea, Aidan îşi scoate tenişii, astfel încât să poată să meargă pe nisip. Ies de pe cărare, picioarele lor goale scufundându-se în nisip, pentru ca mai apoi să le scoată.

— Voi fi, totuşi, destul de aproape de apă, aşa cred, spune el, în timp ce pornesc spre una dintre mormanele imense de bolovani, care funcţionează ca ansambluri stabile folosite la împingerea valurilor, ieşind la intervale regulate deasupra apei de-a lungul coastei.

— Aşa crezi *tu?* se miră ea, privindu-l lung. Nu te-ai uitat pe nicio hartă?

Aidan ridică din umeri.

— M-am gândit c-ar fi mai bine ca totul să fie o surpriză.

— *Totul?* Ai citit vreodată broşurile de orientare?

— M-am uitat pe unele din pachetul pentru lacrosse,

răspunde el şi, înainte ca ea să-i răspundă, o priveşte ostil. Parcă ai fi părinţii mei.

— Nu-i corect, îi spune ea, oprindu-se brusc.

El îşi petrece braţul pe după umerii ei, trăgând-o mai aproape, şi pornesc mai departe, pe jumătate poticnindu-se în nisipul moale.

— Îmi pare rău, îi spune el în şoaptă, cu gura aproape de urechea ei. Eu doar…

— Ştiu, zice ea, înconjurându-i talia cu un braţ.

Se caţără pe stânci împreună, păşind cu grijă acolo unde valurile au făcut ca suprafeţele să fie întunecate şi alunecoase, şi, odată ajunşi în locul lor, se aşază împreună, cu picioarele atârnându-le peste margine.

Departe, în apă, se vede lumina clipitoare a balizei meteo, înaltă şi galbenă, care a fost montată cu vreo doi ani în urmă pentru a transmite date de mediu unui laborator aflat undeva în Indiana. Cu bazele sale largi şi cu vârfurile subţiri, cu senzorii care seamănă mai degrabă cu nişte ochi mobili decât cu altceva, li se înfăţişează tuturor ca un robot care se îneacă, şi, de-a lungul anilor, începuse să le placă, botezând baliza Rusty[5], după o discuţie animată cu privire la efectul apei sărate asupra metalului.

Să-şi facă griji în legătură cu starea de bine a lui Rusty a devenit una dintre modalităţile preferate de petrecere a timpului liber, iar vara trecută, Scotty sugerase că cineva ar trebui să se ducă înot şi să-i dea amărâtului o vestă de salvare sau un colac sau ceva de genul ăsta. Unii dintre ei făcuseră o încercare, fără prea mult entuziasm, însă baliza era destul de departe de mal şi nimeni nu era suficient de dedicat glumei încât să parcurgă înot întreaga distanţă. Cu toate acestea, de fiecare dată când coboară acolo, inevitabil cineva aduce vorba şi provocarea este din nou lansată în timp ce se întreabă cine va fi cel care îl va salva, în cele din urmă, pe bietul Rusty.

Acum, Aidan mijeşte ochii în direcţia balizei, care scânteiază albă pe fundalul spălăcit al orizontului.

— Bănuiesc că va trebui să trăiască fără noi o vreme.

— Am sentimentul că va reuşi.

Aidan se întoarce s-o privească.

— Cred că, până acum, asta este oprirea mea preferată.

— Asta fiindcă, de fapt, este prima pe care ţi-o aminteşti, subliniază ea, iar el râde.

— Adevărat, este el de acord, lipindu-se de ea. Dar sunt mai mult în favoarea reconstituirii.

— Nu se poate să repeţi primul sărut, îi spune Clare, privind peste umăr spre locul unde începuse totul în acea seară, seara focului de tabără.

Nu era niciun soi de ocazie specială, ci doar o mică petrecere, o adunare spontană de prieteni şi cunoştinţe, cu un foc arzând în mijloc, care arunca scântei în noapte şi făcea ca totul să fie voalat şi neclar.

Clare o pierduse pe Stella la numai câteva momente după sosire, aşa că se îndreptase singură spre lada frigorifică, dar, odată ajunsă acolo, şovăise. Era o seară rece, iarna mai avea puţin şi îşi intra în drepturi, iar căldura focului nu era destulă pentru a o încălzi. Încă stătea acolo, încercând să se hotărască dacă de fapt voia sau nu o băutură rece, când a apărut Aidan şi a vârât mâna goală în toată gheaţa aia, pescuind o doză şi oferindu-i-o apoi cu un zâmbet galant.

— Mulţumesc, spusese ea, ţinând doza între mitenele ei albastre. Deşi, dacă ai de gând să joci rolul barmanului, vei avea nevoie de nişte mănuşi.

El şi-a privit mâna, care era roşie şi de pe care încă picura apă, iar apoi, fără să se gândească, fără ca măcar să-şi dea seama ce făcea până ce a făcut-o, Clare s-a întins şi i-a luat palma între mâinile ei.

Privirile li s-au întâlnit preţ de o clipă, fapt care i-a luat prin surprindere, după care el a zâmbit.

— Mult mai bine, a spus el. Mulţumesc!

După aceea, începuseră să vorbească despre ce? Acum nici măcar nu-şi aminteşte şi, curând, mergeau împreună spre apă, provocându-se reciproc să o încerce cu degetele de la picioare, cu toate că era mult prea frig.

— Nu-i aşa că e grozav că există tot nisipul acesta aici, însă fiecare fir este complet diferit?

Aidan a privit-o amuzat.

— Bănuiesc că e posibil ca eu să nu fi fost atent în ziua aia.

— Care zi?

— La ora de ştiinţele pământului, a răspuns el. Am obiceiul de a visa cu ochii deschişi.

— A, a exclamat ea, clătinând din cap. Nu, de fapt, am citit asta în altă parte.

Ea s-a oprit din mers şi a ridicat un deget, îndreptându-l spre cer.

— Am mai citit că există şi mai multe stele decât fire de nisip în întreaga lume. Asta nu e o nebunie?

El o privea cu o expresie confuză, cu o sprânceană ridicată şi cu gura uşor întredeschisă. Clare şi-a muşcat buza, simţindu-se puţin timidă. Petrecuse destul timp urmărindu-l pe Aidan din priviri în ultimele săptămâni pentru a şti că un tip ca el probabil că nu s-ar combina cu o fată care citeşte reviste de ştiinţă în timpul liber, iar rotiţele din capul ei se învârteau frenetic într-un efort de a găsi un alt subiect de conversaţie, ceva care să-l intereseze mai mult.

Însă atunci el s-a aplecat şi a luat un pumn de nisip, împingându-l cu degetul mare. Ea îi vedea buzele mişcându-se, murmurând ceva în barbă, în timp ce privea lung firele de nisip din palmă. După un timp, el a ridicat din nou privirea.

— Asta e o nebunie, a spus el, iar ea a simţit un val de uşurare. Bine?

A făcut mâna căuş, apoi a întors-o într-o parte, lăsând nisipul să se scurgă înapoi pe plajă.

— Trebuie să fie câteva mii chiar aici. Şi nu e decât un pumn de nisip. De pe o singură plajă. Dintr-un singur oraş. Dintr-un singur stat. Asta înseamnă că probabil există cam un catralion de stele.

Şi-a lăsat capul pe spate pentru a admira cerul spuzit de stele cu ochii larg deschişi, apoi a râs.

— Vreau să spun… uau!

— Da, a zis Clare, incapabilă să nu zâmbească în timp ce îl privea. Uau!

În cele din urmă, s-au căţărat înapoi pe stânci, continuând să

vorbească până ce se făcuse târziu – prea târziu –, iar focul din spatele lor se stinsese şi toţi ceilalţi se deplasaseră spre maşinile lor. Să fie acolo cu el, îi dădea senzaţia că timpul nu trecuse deloc, dar, la un moment dat, Clare şi-a auzit numele strigat de la distanţă, cuvintele fiind înăbuşite de adierile reci. S-a întors pe jumătate în direcţia respectivă, dar tocmai când era pe punctul de a se ridica, Aidan s-a aplecat deasupra ei şi a sărutat-o, iar surpriza acestui gest a fost suficientă pentru a-i încălzi întregul corp.

Chiar şi după câteva ore – după ce el o condusese înapoi la maşină şi într-un final ea îi dăduse drumul la mână, după ce îi spusese Stellei ce se petrecuse pe drumul de întoarcere către casă, după ce se vârâse în pat şi stătuse întinsă, privind în gol spre tavan, retrăind întreaga seară –, se simţea răscolită toată pe dinăuntru. O parte invizibilă din ea, care fusese mereu amorţită, ardea deodată cu intensitate.

Acum îi zâmbeşte, pe jumătate cuprinsă de amintiri.

— A fost perfect, îi spune ea. Nimic n-o să poată egala vreodată acel sărut.

— Nimic? întreabă Aidan cu o groază prefăcută. Îmi spui că niciunul dintre miile de săruturi de care am avut parte în ultimii doi ani nu-l va putea egala? Vreau să zic, dacă aş fi ştiut asta, nu m-aş fi străduit atât de tare…

Ea îi dă un ghiont în piept.

— Nu te-ai străduit *chiar* atât de tare.

— Hei, ăla a fost una dintre chestiile mele cele mai bune, spune el. Îţi aminteşti când ne-am sărutat în debaraua pentru haine la petrecerea lui Andy? Sau de seara aia în parc?

Se opreşte pentru o secundă, apoi se luminează la faţă.

— Sau când ne-am sărutat în subsolul vostru?

— Când…

El o întrerupe cu un rânjet.

— Ştii tu când.

— Oh, face Clare roşind uşor. Corect.

— Aşadar, insinuezi că niciunul din astea n-a fost mai bun?

— Toate au fost grozave. Numai că n-au fost primul. Primele sărutări sunt cele care durează. Ştii?

Fără vreun avertisment, el îşi aduce chipul în faţa ei, dar când buzele li se întâlnesc, e prea multă forţă în acel sărut, iar percepţia lor profundă se pierde în întunericul care se pogoară. El îi cuprinde faţa cu palmele – aşa cum se face în filme –, ceva ce el n-a făcut niciodată cât timp au fost împreună, iar întreaga poveste pare cumva nelalocul ei, exagerată, aranjată şi prea plină de efort.

Când ea se trage înapoi puţin cam prea brusc, el pare rănit.

— Ce e?

— Nimic, răspunde ea. Doar că… sunt de părere că te străduieşti prea mult să faci ca această seară să fie specială.

— M-am gândit că tocmai asta era ideea, spune el resemnat. Am crezut c-ar trebui să retrăim toate momentele importante.

— Chiar asta şi facem, zice ea. Dar trebuie să vorbim şi despre viitor.

El nu-i răspunde, ci numai se foieşte niţel, îndepărtându-se foarte puţin de ea, aşa încât el este întors complet cu faţa spre apă. Înaintea lor, cerul este încă pictat în portocaliu la extremităţi, în timp ce nori mai grei se adună în spatele lor, aducând o dată cu ei mirosul de ploaie.

— Uite, spune Clare într-un final, după numai câteva minute scurse în tăcere. Tu ştii ce simt eu pentru tine…

Când el nu-i răspunde, ea îşi drege vocea şi, de data asta, o spune mai apăsat:

— Aidan. Ştii asta, nu?

El dă afirmativ din cap, cu maxilarul încleştat.

— Dar cred… cred că am putea avea un termen de expirare.

Tremurul din glas o surprinde; nu este pentru prima dată când spune asta, dar, totuşi, pluteşte ameninţător între ei între ei, zgomotos şi decisiv.

— Şi trebuie să vorbim despre asta.

— Nu putem să mai aşteptăm puţin?

— Nu putem să amânăm la nesfârşit.

— Pariez că putem, spune el, surâzând vag. Mă pricep de minune la amânat lucruri.

Şi ea zâmbeşte.

— Asta aşa e.

— Ce părere ai despre asta? o întreabă el, cu ochii plini de speranţă. Să ne prefacem că…

— Aidan.

— Nu, ascultă-mă. Să ne prefacem – doar pentru câteva minute – că mâine mergem amândoi în acelaşi loc.

— Da? intră ea în joc, iar el o trage alături, lipindu-şi bărbia de creştetul ei, astfel încât, în timp ce vorbeşte, ea să poată simţi vibraţia rostirii, joasă şi gravă.

— Da, aprobă el. Iată cum văd eu lucrurile. Ne vom întâlni în fiecare dimineaţă şi vom merge în sala de mese împreună, vom mânca o şuncă îngrozitoare şi ouă reci şi ne vom pune la curent cu tot felul de chestii. Apoi ne vom duce la cursuri – tu la vreo Teorie Avansată a Ceva-sau-Altceva, iar eu la Introducere în Pierderea Timpului pentru Atleţi – şi, după aceea, am petrece timpul liber în curtea facultăţii, iar eu aş cânta la chitară…

— N-ai ureche muzicală, intervine ea, iar el ridică din umeri.

— Mda, dar noi doar ne prefacem şi asta e ceea ce toată lumea face în curtea facultăţii.

— Bine, altceva?

— Vom merge împreună la bibliotecă în fiecare seară, iar tu vei studia în timp ce eu arunc cu cocoloaşe de hârtie în tine şi ţi-aş amesteca notiţele separate cu etichete colorate adezive.

— N-am…

El se apleacă pentru a o privi neînduplecat.

— Ba da, ai. Ai neapărat notiţele ordonate după culori. Şi markere evidenţiatoare.

Ea dă ochii peste cap.

— Bine.

— Şi vom mânca supă la plic la cină şi ne vom furişa în baruri împreună şi vom merge la cursuri plictisitoare şi vom viziona un milion de filme în după-amiezile de duminică. Şi vom avea colegi de cameră care nu vor fi niciodată acolo, astfel încât vom putea să dormim unul la altul în fiecare noapte, comozi, pe pătucurile alea din camerele de cămin, şi ne vom trezi în fiecare dimineaţă uite-aşa, îi spune el, strângând-o şi mai bine în braţe, împreună, claie peste grămadă.

Clare închide ochii.

— De ce… începe ea, apoi lasă fraza în aer, brusc cuprinsă de emoţie. De ce nu ne-am hotărât să facem aşa?

— Deoarece am convenit că trebuie să ne trăim vieţile, îi răspunde el puţin trist. Şi am înţeles. Sincer. Dar asta nu înseamnă că nu putem fi în continuare împreună.

— Ba da, zice ea, ridicându-se puţin, având senzaţia că abia s-a trezit dintr-un somn adânc.

Se răsuceşte, astfel încât stau din nou faţă în faţă.

— Deoarece tocmai asta e treaba – noi nu vom *fi împreună*, de fapt.

— Corect, dar…

Ea clatină din cap.

— Şi nu doar distanţa e de vină, îi spune ea. Ştii bine. Nimeni nu supravieţuieşte unei astfel de situaţii. Tu pretinzi că va funcţiona şi faci toate promisiunile astea, că vom vorbi la telefon în fiecare seară şi ne vom trimite mesaje în pauzele dintre cursuri şi poate vom reuşi o vizită în timpul vacanţei de toamnă sau ceva de genul. Dar, apoi, totul e ciudat, căci atât de multe s-au schimbat şi nu mai încăpem unul în viaţa celuilalt. Şi apoi, tipul cel simpatic de pe culoar îşi face apariţia şi mă salută, şi cu toate că e doar un prieten, devii gelos şi ne certăm, apoi pleci şi eu îţi las un milion de mesaje vocale şi îţi trimit o mie de mesaje lungi, dar tu tot supărat eşti, aşa că te duci şi te cuplezi cu orice fată la întâmplare, lucru despre care eu aflu cumva, căci, să fim serioşi, întotdeauna afli despre lucrurile astea din întâmplare, şi apoi sunt furioasă, deoarece eu şi tipul cel drăguţ suntem doar prieteni, dar ceea ce tu ai făcut e de neiertat, aşa că s-a terminat, uite-aşa, şi-apoi suntem nevoiţi să ne vedem de Ziua Recunoştinţei, la vreo petrecere sau la bowling sau chiar la Scotty acasă, iar tu sfârşeşti prin a sta în colţ, cu un pahar din plastic, arătând tot nefericit, iar eu şoptesc întruna cu Stella în colţul opus, şi ceea ce e şi mai rău de-atât, între noi există toate chestiile astea, gelozie şi resentimente şi mâhnire, şi e cumplit, căci între noi nu exista nimic, şi nu în sens rău, ci în cel mai bun cu putinţă, deoarece noi n-am avut niciodată loc pentru genul ăsta de lucruri, dar acum sunt

prezente şi n-au cum să se schimbe, iar întreaga poveste sfârşeşte prin a fi tristă şi ciudată şi inevitabilă şi total, îngrozitor şi complet de sfâşietoare. Şi cine vrea asta?

Mult timp, Aidan o fixează cu privirea.

— Eu nu, răspunde el, în cele din urmă, părând un pic uluit.

— Exact, spune Clare, satisfăcută.

— Deci… ce-ar fi să-l eviţi pe tipul cel drăguţ, ca să începem cu începutul?

— Nu asta e ideea, spune ea, cu toate că îşi dă seama că el doar o tachinează. N-ai prefera mai curând să punem capăt lucrurilor acum, în termenii noştri, astfel încât să putem măcar să rămânem prieteni?

— Nu vreau să fim prieteni.

— Asta am fi oricum, la o asemenea distanţă.

El clatină din cap.

— Asta e părerea ta?

— Aşa cred.

— Doamne, Clare! exclamă el, întunecându-se la faţă. Detest cum cu tine mereu trebuie să fie doar alb sau negru. Numai fiindcă n-am ajunge să… Vreau să spun, nu e ca şi cum am fi doar prieteni prin corespondenţă sau ceva.

— Ştiu, dar…

— Genul ăsta de lucruri nu se întâmplă atât de des, spune el, cu ochii scăpărând acum. Iar tu vrei să arunci totul pe apa sâmbetei, deoarece s-ar putea să fie prea greu. Sau pentru că vrei să fii liberă să cunoşti un alt tip.

— Nu e asta, îi zice ea, încercând să-şi mascheze frustrarea din glas. E doar… Suntem foarte tineri. Nu e chiar *atât* de nebunesc să crezi că s-ar putea întâmpla să nu sfârşim prin a fi alături de persoana cu care ne întâlneam în liceu.

Aidan îi aruncă o privire neplăcută.

— Nu suntem părinţii tăi, îi spune el, culegând o pietricică şi aruncând-o în apă, unde dispare între valurile cenuşii. Nu e acelaşi lucru.

Mama şi tatăl lui Clare mai fuseseră căsătoriţi, cu iubiţii din liceu. Abia după ce ambele mariaje sfârşiseră şi ei divorţaseră, au fost suficient de norocoşi să se găsească unul pe celălalt.

Lui Clare i se pare că trebuie să fie o lecţie undeva acolo.

— Nu ai de unde să ştii, îi spune încruntată.

— Ba da, de fapt, spune Aidan, azvârlind încă o pietricică în lac, de data asta cu mai multă forţă. Deoarece ei sunt doar un exemplu. Există un milion de alte cupluri care se cunosc din liceu şi care sunt probabil în continuare ridicol de fericiţi. Tu pur şi simplu refuzi să vezi asta, căci deja ai luat o hotărâre.

Clare îi aruncă o privire rănită.

— Asta nu e corect.

— Nu e? întreabă Aidan, fără să se uite în ochii ei. E ca atunci când am dus masa aceea la subsol pentru părinţii tăi. Am luat-o amândoi şi mergea bine. Şi apoi tu i-ai dat drumul în partea ta şi totul s-a transformat într-un haos, cu tapetul şi cu canatul uşii sfărâmat, şi cu umărul meu…

— Înţeleg, spune Clare, întrerupându-l brusc. Tu consideri că eu renunţ la asta. Dar nu e aşa. Încerc doar să ne scutesc pe amândoi de necazuri.

— Ei bine, poate că eu nu vreau să fiu scutit, îi zice el, uitându-se în cele din urmă în ochii ei. Poate că eu cred în asta suficient pentru amândoi.

— Nu-ţi poţi dori ca asta să funcţioneze, spune ea, simţindu-se nefericită chiar în timp ce o spune.

Vede cum furia îl părăseşte pe Aidan, în timp ce ochii lui devin distanţi, iar ea vrea să retragă totul, să spună ceva liniştitor, pentru a-i oferi un dram de speranţă. Însă e prea târziu pentru asta. N-ar fi cinstit pentru niciunul din ei. În schimb, se întinde să-l ia de mână, dar el se trage, iar ea oftează.

— Îmi pare rău, dar nu e suficient doar să crezi.

Aidan priveşte în gol spre apă, încruntat.

— De unde ştii dacă n-ai încercat?

— Pur şi simplu ştiu, răspunde Clare încetişor. Pur şi simplu am sentimentul ăsta.

— Ei bine, zice Aidan, şi eu la fel.

Aşteaptă ca el să mai spună ceva, dar n-o face. În loc de asta, expiră lung, trecându-şi o mână peste creştet, unde părul îi stătea adunat de obicei într-o manieră pe care Clare o găsea

întotdeauna ciudat de fermecătoare, şi i se strânge inima la vederea celei mai insignifiante schimbări: noua lui tunsoare pentru facultate. E greu să nu te gândeşti câte vor mai urma.

— Cred că îmi plăcea mai mult când evitam să discutăm despre toate astea, spune el într-un sfârşit, iar Clare încuviinţează.

— Şi mie, recunoaşte ea. Dar trebuie să luăm o hotărâre. Ceasul ticăie.

De parcă am sta pe o bombă, îi spune el. De parcă *noi* suntem o bombă.

— Poate că suntem.

Niciunul din ei nu găseşte ceva de spus în legătură cu asta; nici măcar nu se deranjează să încerce. În schimb, privesc spre orizont, la ultimele dâre de roz şi la primele stele, la robotul care se îneacă, condamnat pe vecie să se agite neajutorat în apa întunecată. Clare îşi ridică genunchii la piept, zgribulindu-se puţin, deşi nu îi este frig.

După un moment, Aidan se apleacă în faţă şi mai ia o pietricică:

— Suvenirul tău, îi spune el încet în timp ce i-o întinde.

— Colecţia mea, spune ea, strecurând-o în geantă, va deveni destul de grea.

— Te voi ajuta eu s-o cari.

— Tu n-ai să fii acolo, îi spune ea, clipind repede, dorind să nu plângă.

— Deocamdată sunt, vine replica lui, în timp ce duce mâna spre geanta ei şi scoate ambele pietre, apoi ridică din sprâncene atunci când simte râşniţa de parmezan.

Când o ridică, câţiva fulgi de brânză ies plutind în vânt şi, preţ de o secundă, par a fi fulgi de zăpadă.

— Bine, este ea de acord. Deocamdată.

— Deocamdată, repetă el, ca şi cum s-ar obişnui cu felul în care sună, iar apoi se apleacă iar să o sărute şi, de data aceasta, nu e nimic exagerat; de data aceasta, e aşa cum trebuie să fie: trist şi dulce şi sfâşietor de familiar.

— Mult mai bine, spune ea, luându-i palmele lui între ale ei.

A PATRA OPRIRE

Casa familiei Gallagher
8:40 P.M.

Aproape că au ajuns la maşină, când Aidan se opreşte să-şi scoată telefonul din buzunarul de la spate. Rămâne o clipă în mijlocul parcării, cu faţa luminată de strălucirea albăstruie a ecranului, înainte să se uite la Clare cu un oftat.

— Presupun că nu era pe listă şi casa mea, nu-i aşa?

— Nu, în afară de faptul că trebuia să te iau de acolo, îi răspunde ea, în timp ce ajung la maşină. Dar, fireşte, putem să trecem din nou pe acolo. Probabil că oricum se cade să-mi iau rămas-bun de la părinţii tăi. Ce-ţi veni?

— Riley vrea să o duc la bowling, îi spune el, rezemându-se de caroserie.

Pe bara de protecţie este lipit un abţibild cu Harvard, care se cojeşte într-un colţ, iar el îl desprinde cu călcâiul tenisului.

— E în regulă, îi spune ea. Sala de bowling este oricum pe listă.

— Chiar acum?

— Nu, dar putem schimba ordinea. Vreau să spun, nu *prea* contează, bine?

El surâde.

— Ia te uită, cât eşti de flexibilă.

— Aşa sunt eu, răspunde ea, aplecându-se să-şi scuture nisipul de pe picioare, şi apoi deschide portiera din dreapta. Fac faţă adversităţilor. Fie ce-o fi. E floare la ureche.

— O, cum să nu, spune el, râzând mânzeşte pe deasupra cupolei maşinii. Categoric e floare la ureche.

Când virează pe strada lui Aidan, s-a înserat de tot, şi, ca de obicei, întreaga stradă e luminată deja, iar ferestrele caselor strălucesc puternic. Când opresc pe aleea din faţa casei, rămân acolo un minut, cu motorul pornit, apoi el se întoarce spre Clare cu un zâmbet trudit.

— Hai să o facem foarte repede, bine?

Ea încuviinţează.

— Bună şi pa.

— Îmi place asta, spune el. Bună şi pa. Rapid şi fără durere.

Mergând pe cărarea pietruită care duce spre uşa din lateral, Clare îşi aminteşte de prima dată când venise acolo. Era chiar înainte de Crăciun, iar ea presupusese că uriaşa cruce aurie şi scena Naşterii aranjate pe o masă din hol reprezentau decoraţiuni de sezon. Se înşelase. După cum s-a dovedit, obiectele rămâneau acolo tot anul, laolaltă cu o impresionantă colecţie de goblenuri cu sfinţi şi pernuţe cu binecuvântări irlandeze şi trifoi peste tot.

— Să-ţi fie calea lină… citise ea în şoaptă pe una din ele în timpul acelei prime vizite, stând în holul de la intrare cu Aidan, cu mirosul de friptură la tavă a doamnei Gallagher plutind dinspre bucătărie.

— Şi vântul să-ţi bată mereu din spate, a încheiat el, venind alături de ea. Mai puţin când găteşte mama, atunci trebuie să speri că vântul îşi va schimba cu totul direcţia.

Erau împreună doar de o lună sau cam aşa ceva, iar ea fusese luată prin surprindere de senzaţia pe care i-o dădea locul, atât de aglomerat şi de intim, atât de diferit de Aidan, care era neîndemânatic şi gălăgios, mult prea mare pentru o casă atât de ticsită.

Chiar şi atunci, el părea pregătit să se elibereze.

Acum, când se apropie de uşă, auzi dinăuntru un cor de voci, iar Clare îi aruncă o privire lui Aidan, dar este imposibil să-ţi dai seama ce gândeşte. Deasupra lor, un roi de insecte uşor ameţite bâzâie în timp ce se izbesc de bec, iar o maşină trece în viteză pe strada pustie, în timp ce câţiva oameni strigă de bucurie pe geam.

— Dacă n-ai fi insistat atât de mult… se aude mama lui Aidan spunând din casă, pe un ton ridicat pe care Clare nu îl mai auzise niciodată până acum.

Se aude ceva metalic zăngănind ca atunci când trânteşti ceva şi apoi paşi care se îndreaptă spre bucătăria care se află de partea cealaltă a uşii.

— Şi nu-ţi pasă că ne-a minţit? strigă tatăl drept răspuns.

Clare se uită la Aidan alarmată, dar ochii lui sunt fixaţi asupra covoraşului din paie de la picioarele lor, pe care sunt imprimate cuvintele *cead mile failte – o sută de mii de salutări*, în galeză.

De obicei, asta e senzaţia pe care o ai aici. Se prea poate ca părinţii lui să fie un pic cam plini de zel, dar, în general, sunt prietenoşi şi politicoşi. Au mari aşteptări de la copiii lor, iar în casa lor regulile sunt mult mai stricte decât acasă la Clare, ai cărei părinţi sunt atât de încrezători, încât ea se simte uşurată că nu are o soră sau un frate, în minima eventualitate că respectivul copil nu s-ar fi dovedit a fi la fel de responsabil ca ea.

Însă familia Gallagher a fost întotdeauna mai mult decât primitoare, oferindu-i băuturi şi gustări, făcându-i loc la masa lor, întrebând-o despre şcoală ori de câte ori Clare venea în vizită – ceea ce nu se întâmplă foarte des, de vreme ce Aidan insista mai mereu să meargă la ea acasă.

— Părinţii tăi pun muzică şi pregătesc *taco* şi spun glume şi se uită şi la alte emisiuni în afară de ştiri, îi explica Aidan atunci când ea îl întreba de ce nu mergeau mai des la el acasă.

Erau împreună de aproximativ şase luni în acel moment – ceea ce lui Clare i se părea o viaţă întreagă – şi totuşi fusese la el numai de vreo cinci ori.

— În plus, continuase el, părinţii tăi chiar te plac. Şi pe mine.

— Şi părinţii tăi te plac, spusese Clare stingherită, însă Aidan doar clătinase din cap.

— Ştii cu ce se ocupă tata? Se ocupă de tranzacţii *futures*{6}.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta…

— E o chestie legată de bursa. Nici eu nu prea ştiu. Dar e oarecum ironic, nu? Lui nu-i pasă decât de viitorul meu. Nu-i pasă cine sunt acum. Tot ceea ce vrea pentru mine este Harvard şi masterat şi o slujbă importantă cu cravată şi costum.

— Poate că asta înseamnă pur şi simplu că ţine la tine destul cât să…

— Ba nu, spusese Aidan, întrerupând-o. Nu înseamnă decât că e obişnuit să joace la risc. Însă nu-şi dă seama că eu sunt o

tranzacţie proastă, o cauză pierdută.

— N-ai de unde să ştii…

— Mda, a zis el. Ba ştiu. Crede-mă, ştiu. Nu vreau nimic de genul ăsta. Îmi doresc ca el să-şi dea seama că sunt o cauză pierdută şi să se treacă la Riley. Ea chiar *vrea* să meargă la Harvard. Asta te face automat copilul preferat în gospodăria Gallagher.

— Haide, a zis Clare. Ştii bine că vă iubeşte pe amândoi.

— N-am de unde să ştiu asta. În mod clar îi place ideea pe care şi-a format-o în privinţa mea. Şi îi place potenţialul meu. Dar, în realitate, nu cred că *pe mine* mă place chiar atât de mult.

Clare nu era sigură ce să spună.

— Dar mama ta?

— Ei bine, ea lucrează într-un magazin de antichităţi, spuse el. Aşa că dacă ne referim strict la analogia cu tranzacţiile *futures,* asta înseamnă că probabil mă plăcea mai mult când eram mic.

— Probabil că atunci nu erai o pacoste.

El a rânjit.

— Întotdeauna am fost o pacoste, iubito.

Clare nu s-a putut abţine să nu râdă.

— Vezi tu, dacă ai petrece mai mult timp pe-aici, poate c-ar ajunge să te cunoască ceva mai bine.

Dar Aidan a tăcut şi s-a rezumat la un zâmbet.

— Cred c-aş prefera să petrec mai mult timp aici, cu tine.

Acum, în timp ce stau şi ascultă la uşa, Clare aruncă o privire la cuvintele de pe covoraş, gândindu-se că salutările au scăzut considerabil în momentul de faţă.

— Nu asta e ideea, zice doamna Gallagher dinăuntru şi, spre surpriza lui Clare, domnul Gallagher zbiară:

— Ba *fireşte* că asta e ideea!

Aidan se lasă pe spate, îndepărtându-se de uşă, ridicând ochii pentru a o privi pe Clare.

— Încă mai crezi ca e floare la ureche? o întreabă zâmbind forţat, şi apoi, înainte ca ea să poată să-l întrebe despre ce tot vorbeşte, înainte ca ea să înţeleagă ce se petrece, el răsuceşte mânerul şi deschide uşa.

Imediat ce face asta, părinţii lui tac brusc, răsucindu-se pe călcâie pentru a sta cu faţa la ei. Domnul Gallagher – o versiune şi mai înaltă şi mai durdulie a fiului său – este roşu la faţă, cu pumnii strânşi. Şi, lângă el, doamna Gallagher – scundă şi subţire şi la fel de pistruiată precum copiii ei – se uită lung cu ochii umezi.

— Bună, Clare, o salută ea, aproape fără suflare. Mă bucur să te văd, scumpo.

— Bună, răspunde Clare, gândindu-se ce să spună în continuare. Noi tocmai…

Se opreşte, sperând ca Aidan să umple golul, dar el pur şi simplu stă acolo, lângă ea, cu capul plecat şi cu mâinile vârâte în buzunarele jeanşilor. Nimeni nu spune nimic şi Clare se uită pe rând la fiecare, complet pierdută.

— Aidan, spune domnul Gallagher într-un final, frecându-şi obosit fruntea cu podul palmei. Cred că avem nevoie de câteva minute.

Clare este preocupată să înţeleagă ce se petrece – misterioasa atmosferă apăsătoare din încăpere şi sentimentul că toată lumea ştie ceva ce ea nu ştie –, încât îi trebuie o secundă pentru a înregistra cuvintele. Când o face, îi aruncă o privire lui Aidan, care dă uşor din cap fără să o privească, apoi flutură mâna într-un mod caraghios spre părinţii lui.

— Desigur, zice ea, pe un ton extrem de amabil. Urc doar să-i spun lui Riley că suntem aici.

Iese grăbită pe uşa bucătăriei, fără să arunce o privire în urmă, apoi poposeşte în holul de la intrare, unde zăboveşte preţ de un minut, tentată să rămână şi să asculte. Însă glasurile din încăperea alăturată au scăzut şi de-abia se disting, iar acolo e un tablou cu Sfântul Patrick care se uită la ea dezaprobator, aşa că se întoarce în direcţia treptelor, pe care le urcă câte două o dată.

Ajunsă în capul scării, se opreşte din obişnuinţă în faţa camerei lui Aidan, inspectând teritoriul cunoscut: mormanele de haine murdare şi patul nefăcut, teancurile de cărţi aflate în echilibru precar şi colecţia de crose de lacrosse rezemate asemenea unor mături, în colţ. Unul din tricourile lui Chicago

Cubs este mototolit pe podea, iar ea se apleacă pentru a-l ridica, îngropându-şi faţa în acesta, memorând mirosul, fiindu-i deja dor de el, cu toate că el se află la o aruncătură de băţ de ea. Se gândeşte să-l ia cu ea, un alt suvenir pentru colecţia ei, dar ştie că e unul dintre preferatele lui, aşa că, în schimb, îl împătureşte frumos şi îl aşază cu delicateţe pe marginea patului, apoi merge mai departe pe culoar spre camera lui Riley.

— Intră! strigă Riley cu vioiciune când aude ciocănitul lui Clare, iar ea îşi vâră capul înăuntru şi o găseşte întinsă pe pat cu un exemplar uzat din cea de-a şasea carte Harry Potter.

Are acelaşi păr roşcat ca al fratelui ei, dar este lung, mai lung chiar decât al lui Clare, iar ochelarii ei cu rame roşii o fac să pară foarte subţire. E doar cu doi ani mai mică decât ei, dar e atât de subţire şi de mlădioasă, atât de sinceră şi de entuziastă, încât adeseori pare mult mai mică.

— Bună, o salută ea, ridicându-se în picioare. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că o să ajungeţi atât de repede.

Înşfacă o geantă din catifea reiată de pe podea şi începe să arunce diverse lucruri înăuntru.

— Voi fi gata într-un minut, jur.

— E în regulă, îi spune Clare, închizând uşa în urma ei. De fapt, cred că avem ceva timp la dispoziţie.

Riley se opreşte din ce face şi îşi ridica privirea.

— Ah, exclamă ea, chipul ei devenind serios. Mda. Cred că avem, nu-i aşa?

Clare se aşază pe marginea patului, care este acoperit cu o cuvertură veche, de culoare violetă.

— Ştii cumva ce se întâmplă? o întreabă ea. Par tare furioşi. Nu se poate să fie vorba tot despre UCLA, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva, răspunde Riley, apoi se răzgândeşte şi clatină din cap. Mă rog, nu, de fapt. Nu tocmai. Vreau să spun… e în legătură cu Harvardul.

Surprinsă, Clare se încruntă. Toate discuţiile despre Harvard – ceea ce constituise cândva o sursă constantă de conversaţie în casa Gallagher – păruseră să se fi stins după scrisoarea de refuz pe care o primise Aidan în primăvară. Nu mult timp după ce îi dăduse vestea tatălui său – care căzuse năucit într-o tăcere

neliniştită, dezaprobatoare, ce durase zile în şir – Aidan primise admiterea la UCLA şi la alte câteva şcoli de pe coasta de vest. Şi, astfel, din câte se părea, nu mai era nimic de discutat.

— Presupun că e cât de cât bucuros pentru tine, nu-i aşa? îl întrebase Clare pe Aidan la acel moment.

Părinţii ei – care erau cei mai mari susţinători şi care o încurajau până ce uneori ajungeau să fie prea sufocanţi – ar fi sprijinit-o şi dacă i-ar fi anunţat că renunţa de tot la şcoală. De aceea îi era uneori greu să-l înţeleagă pe domnul Gallagher, cu aşteptările sale foarte înalte pentru fiul lui, care, în pofida respingerii la Harvard, fusese acceptat la alte trei facultăţi foarte bune. Şi totuşi, nu părea să adune nivelul adecvat de entuziasm.

— UCLA este o şcoala grozavă. Şi echipa de lacrosse…

— Lui nu-i pasă de lacrosse, îi spusese Aidan, aruncându-i o privire nerăbdătoare, deşi nimic nu-i putea ascunde bucuria din priviri ori de câte ori se deschidea subiectul despre UCLA.

Practic, devenea entuziasmat numai când se gândea la asta, şi îl cuprindea o nouă voioşie – o uşurare ameţitoare şi expansivă –, pe care Clare nu se putea abţine să nu o găsească amuzantă. Toţi acei ani de aşteptări legate de Harvard dispăruţi într-o secundă, înlocuiţi de o senzaţie ca de suspendare a pedepsei, atât de mare, încât părea să umple fiecare centimetru din el.

— În plus, susţinea el, e în continuare foarte supărat în legătură cu Harvard ca să mai poată să observe şi altceva. Însă acum s-a terminat. Aşa că fie va trece peste asta, fie nu.

— Va trece, insistase Clare. Va trece peste.

Dar Aidan se mulţumise doar să ridice din umeri.

— Sau nu.

Acum, Riley se apleacă în scaunul ei, cu ochii mari ca de bufniţă în spatele ochelarilor, pe care şi-i împinge cu degetul în sus pe nas.

— Chestia este că, spune ea în şoaptă, s-a dovedit că Aidan nici măcar n-a depus vreo cerere.

Clare e uimită, ba chiar şocată.

— *Poftim?*

— Ştiu, zice Riley, părând pe jumătate îngrozită de veste şi pe jumătate încântată de faptul că ea era cea care le furniza. Tata a fost tare supărat toată vara, dar în ultima vreme a căpătat din nou o obsesie ciudată cu privire la Harvard. Cred că e din cauză că Aidan e pe cale să plece şi îi este greu să-l privească făcându-şi bagajele pentru o altă şcoală. A încercat să treacă peste asta – chiar a încercat –, dar alaltăseară a cerut să vadă scrisoarea de refuz, bănuiesc că poate pentru a închide subiectul sau cine ştie de ce. Însă niciunul dintre noi n-a văzut-o vreodată…

— Nici eu, recunoaşte Clare.

Îşi arătaseră unul altuia scrisorile de acceptare, deoarece ideea de a înmâna un teanc de eşecuri – fie chiar şi lui Aidan – era mult prea mult pentru Clare. Ea le îndesase pe ale ei în gunoi la câteva minute după ce le primise, îngropând toate acele *ne-pare-atât-de-rău* şi *mulţumim-că-aţi-încercat* sub zaţul de cafea şi cojile de banane, ca şi cum, într-un fel, acest gest ar fi fost suficient ca să le şteargă din registre. Chiar aşa au procedat.

— Păi, a spus c-a aruncat-o, dar ţin minte că s-a comportat cam ciudat în legătură cu asta, aşa că eu cred că tata a hotărât în cele din urmă ca azi să sune la biroul de admitere…

— De ce?

Riley face o grimasă.

— Nu ştiu. Probabil pentru a le spune câteva de la obraz, însă s-a dovedit că nu au nicio cerere înregistrată.

— Nu pot să cred că el ar face una ca asta, spune ea, mintea continuând să-i stea în loc.

Dar expresia ei de surprindere mai conţine ceva, ceva întunecat şi neliniştitor, pe care ea n-o poate numi până când Riley nu i-o spune verde în faţă.

— Aşadar, el nu ţi-a spus niciodată?

Clare dă din cap a negare.

— Credeam că îţi spune totul…

— Aparent nu, spune ea, cu o voce gâtuită.

— Mă rog, oricum, continuă Riley, răsucind un pix între degete. Tata e foarte supărat pe el acum. După cum probabil îţi

poţi imagina.

Clare încuviinţează, dar mintea ei este în altă parte. Nu poate să creadă că Aidan nu i-a spus. Ei îşi spun totul unul altuia. Nu doar lucrurile importante, ci şi cele mărunte: când Clare s-a hotărât să-şi schimbe pasta de dinţi, când Aidan a descoperit o monedă de un penny în pantof, de fiecare dată când Clare a avut un vis despre clovni sau ori de câte ori Aidan îşi aminteşte să folosească aţa dentară. Nu contează ce este, dacă este bun sau rău, deosebit de important sau complet nesemnificativ. Răsplata pentru a face aproape orice, pentru a supravieţui acelui lucru, pentru a-l cuceri sau pur şi simplu pentru a reuşi să meargă până la capăt, este şansa de a-i spune după aceea lui Aidan.

Întotdeauna a crezut că şi la el este la fel.

Dar, acum, nu mai este atât de sigură.

Jos se aude o uşă trântită şi apoi câteva voci înăbuşite. Riley aruncă o privire la ceasul în formă de ceainic demodat de deasupra biroului.

— Le-am spus prietenilor mei că voi fi deja acolo, zice ea. Mă întreb cât o să mai dureze.

— Poate c-ar trebui să încercăm să-l salvăm, sugerează Clare cu mai multă convingere decât simte, iar Riley aruncă o privire precaută la uşa dormitorului înainte de a se ridica în picioare, dând aprobator din cap.

Coboară la parter în tăcere, zgomotul paşilor fiind amortizat de covorul gri, apoi păşesc în vârful picioarelor spre sufragerie, unde vocile din bucătărie devin mai clare.

— Suntem doar dezamăgiţi, spune doamna Gallagher, pe un ton împăciuitor. Poţi să înţelegi că…

— Oricum aţi fi fost dezamăgiţi, spune Aidan, şi din vocea lui răzbate ceva tăios. Chiar dacă aă fi fost admis, nu e ca şi cum m-aş fi dus vreodată. Este ceea ce *voi* aţi vrut, nu eu. Eu încercam doar să ne scutesc de tot necazul de a fi nevoiţi să ne certăm pe tema asta.

Urmează o pauză scurtă, iar apoi domnul Gallagher îşi drege vocea.

— Toate bune şi frumoase, spune el, deşi în felul cum o

spune nu pare să fie nimic bun şi frumos. Însă modul în care ai făcut-o, în cel mai netrebnic şi laş mod cu putinţă…

— Era *singurul* mod… intervine Aidan, dar tatăl său îl întrerupe.

— Pentru că te duci la facultate, te crezi adult, însă nu eşti. Nu încă. Un bărbat adevărat n-ar fi minţit. Un bărbat adevărat n-ar fi ales calea cea mai uşoară.

Se opreşte, clătinând din cap.

— Dar tu ai luat o hotărâre. Acum nu se poate face nimic în privinţa asta. A fost alegerea ta şi acum tu eşti cel care trebuie să trăiască cu asta.

Alături de Clare, Riley îşi schimbă centrul de greutate şi o scândură scârţâie sub ea. Înainte să poată să facă ceva, uşa se deschide şi în faţa lor stă doamna Gallagher, ale cărei buze sunt strânse într-o linie subţire.

— Iartă-mă, spune Riley repede. Doar că Aidan mi-a promis că mă duce cu maşina…

— Nu sunt chiar atât de sigură că… spune ea, dar domnul Gallagher o întrerupe.

— E în regulă, zice el şi în vocea lui răzbate ceva dureros şi definitiv atunci când se întoarce spre Aidan, care se uită lung la el cu o expresie încăpăţânată pe care Clare o cunoaşte foarte bine, cu maxilarul încleştat şi cu ochii înflăcăraţi. Am terminat aici.

Însă Aidan nu se mişcă. Nimeni n-o face.

— Noi aşteptăm afară, spune Riley după o clipă, apoi se răsuceşte pe călcâie, iar Clare o urmează, trecând prin sufragerie şi ieşind pe uşa din faţă, unde se poticnesc în aerul rece al serii, uşurate să se afle în afara casei.

Clare ia loc pe trepte, strângându-şi genunchii la piept. Acum s-a întunecat aproape de tot şi în curte se aude ţârâitul greierilor, cartierul din jurul lor fiind altminteri tăcut. Riley se aşază alături de ea şi adoptă o poziţie similară.

— E un tâmpit, spune ea după un minut sau cam aşa ceva. Dar îl şi înţeleg cumva.

Clare se întoarce spre ea.

— Da?

— Nu e vorba că este un laş. E doar realist, ştii?

— Ştiu, răspunde Clare, căci este adevărat.

Aidan este un optimist în adâncul sufletului său, dar este prudent. Nu şi-ar irosi niciodată timpul sau energia pentru a urmări un lucru care nu-l interesează. Este mult prea practic pentru aşa ceva, mult prea chibzuit în legătură cu speranţele şi visurile sale. Dacă ar fi să urmărească ceva, ar fi numai dintr-un motiv din două: fie pentru că ar fi sigur că ar obţine acel lucru, fie pentru că ar fi sigur că merită.

— Dar tot un tâmpit e, spune Riley, zâmbind timid, căci, dacă s-ar fi dus la Harvard, ar fi putut să fie mai aproape de tine.

Clare închide ochii. A trecut ceva timp de când şi-a îngăduit să gândească la fel: ei doi pendulând între Harvard şi Dartmouth, un drum de maximum două ore cu maşina, petrecând weekendurile la schi în Vermont sau la cules de mere în New Hampshire, mergând la muzee în Boston şi privind ambarcaţiunile trecând pe Lacul Charles.

Ştie că această persoană, pe care se străduieşte atât de tare să nu şi-o mai imagineze – cea cu palton şi cizme demodate, înfofolită şi cu obrajii roşii în timpul acelor ierni tihnite din New England – nu este Aidan. Nu e vorba de cine este el sau de ce vrea el. Dar tot doare să ştii că asta n-a fost niciodată nici măcar o posibilitate, şi să stea aici, în înserarea timpurie a acestei nopţi din suburbie, o face doar să simtă această distanţă dintre ei, care mocneşte, a început să-şi facă simţită prezenţa, ca şi cum ei s-ar fi despărţit deja.

— Îmi va fi dor de el, spune Clare cu o consternare care le sperie pe amândouă.

Ridică din umeri neajutorată, iar Riley încuviinţează.

— Ştiu, zice ea. Şi mie.

Clare o împinge uşurel cu umărul.

— Şi îmi va fi dor şi de tine.

— Da? o întreabă Riley, luminându-se la faţă.

— Da. Ai face bine să ţii legătura cu mine.

— Voi ţine, spune ea. Jur. Chiar dacă tu şi Aidan vă despărţiţi.

Clare se înfioară la auzul cuvintelor. Acesta este rostul nopţii, fireşte, inevitabilul sfârşit. Dar totuşi, faptul că îl aude spus cu voce tare, îi trimite un mic junghi.

Uşa se deschide în spatele lor şi aruncă o dungă de lumină peste verandă, iar Aidan iese din casă. Amândouă se răsucesc să se uite la el, iar el stă acolo preţ de un moment lung, cu privirea pierdută şi lipsită de orice expresie, frecându-şi palmele laolaltă, deşi nu este foarte frig.

În cele din urmă, îşi înclină capul pentru a le privi în ochi, zâmbindu-le forţat.

— Să mai spună cineva că se termină repede şi nu doare, comentează el cu o expresie sfioasă. Regulă nouă pentru această seară: gata cu opririle neplanificate.

Clare încuviinţează.

— S-a făcut.

Chipul i se îmblânzeşte atunci când privirile li se întâlnesc, dar vorbele lui trosnesc precum pocnitorile în întuneric.

— Bună şi pa, zice el, iar ea trebuie să-şi înghită nodul din gât înainte să poată să-i răspundă.

— Bună şi pa.

A CINCEA OPRIRE

La bowling
9:17 P.M.

Imediat ce Aidan opreşte în unul din numeroasele locuri de parcare libere de la The Incredibowl{7} – unde singurul lucru incredibil e cât de învechit este locul –, Riley ţâşneşte din maşină, aruncând un „mulţumesc” rapid înainte să trântească portiera în urma ei.

— Cred c-a întârziat la întâlnirea cu prietenii ei, o scuză Clare, privind-o cum aleargă prin ceaţă, cu toate că bănuieşte că adevărul e că Riley de-abia aşteaptă să scape de tăcerea încordată din maşină, ceva ce şi Clare şi-ar dori pe jumătate să poată face.

În schimb, rămâne aşezată alături de Aidan, privind lung prin parbrizul murdar la clădirea scundă, care este acoperită de neoane şi sprijinită de două popice imense cu vopseaua ciobită, stând de gardă la intrare ca doi soldaţi epuizaţi.

Aidan n-a scos o vorbă de când au plecat de la el de acasă, ceea ce Clare crede că ar fi cea mai lungă perioadă în care el a fost atât de tăcut. Nu seamănă deloc cu cei mai mulţi dintre colegii lor de clasă, posac, cu toane şi retras; dacă e un lucru pe care Aidan Gallagher îl poate face este *să vorbească.* Are abilitatea de menţine o conversaţie şi niciodată nu a avut de-a face cu o tăcere bizară pe care să n-o poată întrerupe cu tot felul de cugetări caraghioase. Atunci când sunt împreună, nu contează dacă Clare ţine sau nu pasul cu discuţia. În mare parte a timpului, nu contează nici măcar dacă ascultă. Aidan are obiceiul de a-şi răspunde la propriile întrebări, un soi de conversaţie telefonică de tipul *întrebare şi răspuns*, care nu necesită ca la celălalt capăt al firului să se afle cineva.

— Ai remarcat vreodată faptul că fetele îşi împăturesc întotdeauna şosetele, în timp ce băieţii şi le rulează? o întrebase el cu numai o zi în urmă în timp ce o privea făcându-şi bagajul. E interesant, nu-i aşa? Mă întreb cum e mai eficient. Crezi că a

mai efectuat cineva un studiu de genul acesta? Poate c-ar trebui să facem un astfel de experiment chiar acum. Poate vom câştiga vreun premiu în domeniul tehnicilor de împachetare supereficiente…

— Aidan, îl rugase Clare, privindu-l tulburată, poţi, *te rog*, să taci din gură?

— Nicio şansă, îi răspunsese el cu voioşie, apoi s-a întors pentru a începe să golească conţinutul sertarului ei cu şosete.

În timp ce ea împacheta restul lucrurilor, el rula sau împăturea, plin de solicitudine, toate perechile de şosete, având o înfăţişare de mare concentrare, oferind în tot acest timp comentarii amănunţite.

Ăsta e Aidan: un vorbitor înnăscut, unul care trăncăneşte în mod inconştient, un zeflemist vesel. Deşi ea îl tachinează în legătură cu acest lucru, întotdeauna este încurajator, ca şi cum ai fi dotat cu o paraşută pentru orice gen de situaţie socială supărătoare. Pur şi simplu nu este loc pentru pauze lungi atunci când el se află în preajmă, iar Clare – care se situează la capătul mai tăcut al spectrului – a fost mereu recunoscătoare pentru acest lucru.

Însă acum, după cincisprezece minute de mers spre bowling, într-o tăcere absolută, începe să se îngrijoreze că această seară – care ar fi trebuit să se axeze pe conversaţii, discuţii, dialog şi dezbateri – s-ar putea să fie deja ratată.

În liniştea din maşină, ea se joacă cu unul din inele, scoţându-l de pe deget şi vârându-l la loc, aşteptând ca el să facă ceva: să vorbească, să coboare din maşină sau să pornească mai departe. Însă, pe măsură ce minutele se scurg, devine evident că el refuză să spargă tăcerea, aşa că, în cele din urmă, Clare se uită la el.

— Aidan, îi spune ea, iar el nu reacţionează.

În lumina unui stâlp de iluminat din apropiere, chipul lui este palid, iar fruntea cutată.

— Ar fi trebuit să-mi spui…

Când el tot nu răspunde. Clare începe să se întrebe dacă nu cumva el crede că nu vor vorbi deloc despre ceea ce s-a întâmplat, dacă planul lui este cumva de a rula toată chestia ca

pe o pereche de şosete şi de a o pune undeva deoparte.

— Aş fi înţeles, insistă ea, iar el îşi lasă capul pe spătarul scaunului, cu ochii aţintiţi spre cupola întunecoasă a maşinii.

— Ca acum? o întreabă el monoton, ceea ce nu-l caracterizează deloc.

Nu sunt obişnuiţi să se certe şi, când o fac, mereu există o nuanţă jucăuşă, mai mult o dispută amicală decât o luptă adevărată. Cândva, făcuseră un pact să stabilească diferenţa dintre Dramele Mărunte de Liceu şi Chestiunile Importante de Viaţă, jurând că aveau să aducă argumente pro sau contra numai atunci când ar fi fost ceva important, ceva ce ar fi contat cu adevărat. Dar acum, că sunt aici, acum că stadiul în care sunt este mai important şi discuţia a început să cuprindă prea multe elemente, iar ei se pare că nu-şi găsesc drumul până la capăt, Clare se întreabă dacă, la urma urmelor, nu cumva e posibil ca ei să nu fie echipaţi pentru Chestiunile Importante de Viaţă. Poate că niciodată n-au fost.

— Nu-i cinstit, îi răspunde ea, cu o voce care e mult prea echitabilă. Nici măcar n-am vorbit despre asta.

— Mda, dar te cunosc, Clare Rafferty, spune el, fără să o privească. Ştiu că îţi plac lucrurile într-un anume fel. Ţi-ar fi plăcut să fii fata de la Dartmouth cu iubit la Harvard…

— Asta nu e…

El clatină din cap.

— Ştiu că te-ai bucurat pentru UCLA. Te-ai bucurat. Dar dacă Harvard ar fi fost o opţiune – o opţiune adevărată de luat în calcul –, la drept vorbind, nu ştiu dacă ai fi fost de partea mea.

Clare îl fixează cu privirea, uluită.

— *Fireşte* c-aş fi fost, îi răspunde, cu toate că o parte din ea se întreabă dacă e adevărat.

Faptul că el nici măcar n-a încercat să se înscrie – ca să nu mai pomenească de faptul că ei nici nu i-a spus – dă senzaţia de respingere.

Dar dacă *ar fi fost* admis? Dacă ar fi existat o şansă ca ei să fie mai aproape anul viitor dacă el ar fi putut să aleagă Harvard, să aleagă coasta de est, să o aleagă pe ea, dar *n-a făcut-o* nu e posibil ca ea să se fi simţit altfel acum?

Toamna trecută, atunci când Aidan se plângea în mod constant cu privire la Harvard, Clare încheiase un târg cu el.

— Dacă nu încetezi să oftezi şi să te lamentezi că eşti obligat să te înscrii la cea mai bună instituţie academică din ţară, i-a zis ea, voi trimite o cerere într-un loc în care nici cu nu vreau să merg.

Se transformase într-un joc, amândoi cercetând cu atenţie volume greoaie cu ierarhizări şi liste aparent nesfârşite pe internet. Primele sugestii ale lui Aidan fuseseră toate numai în glumă, locuri care erau mult prea aproape (facultatea din cartier la care merge acum Scotty) sau mult prea departe (universităţi din Moscova, Tokyo sau Beijing), mult prea tehnice (MIT{8}) sau nu destul de tehnice (o facultate de „înţelepciune vie", unde poţi să te specializezi în yoga).

Dar odată ce Clare respinsese toate propunerile, Aidan devenise serios.

— Toate celelalte opţiuni ale tale sunt pe coasta de est, a subliniat el. Aşa că poate ar trebui să-ţi găsim ceva pe coasta de vest pentru a echilibra lucrurile.

— Asta îmi place, spusese ea. În felul acesta, cumva vom fi în oglindă, de vreme ce tu ai fi pe coasta de vest, cu excepţia Harvardului.

După aceea a fost uşor. Să găsească cea mai apropiată facultate de Harvard pe coasta de vest a însemnat un singur lucru: Stanford. Astfel încât ea a trimis cererea.

Când a sosit respingerea, lui Clare nu i-a păsat. Nu se aşteptase niciodată să fie admisă şi nici nu se gândise foarte serios să meargă acolo, dar a fost surprinsă să zărească un licăr de dezamăgire în ochii lui Aidan atunci când i-a spus.

— Ei bine, s-a dus facultatea noastră de rezervă.

Clare se încruntase.

— Stanford nu era rezerva mea. Câtuşi de puţin.

— Mda, a zis el surâzând, dar era a mea.

— Ai trimis cerere? l-a întrebat ea, privindu-l lung, iar el a clătinat din cap.

— Era oarecum grozav să ştim că am putea fi amândoi pe aceeaşi coastă, i-a spus el. Gen, o rezervă… ştii tu, pentru noi.

— Păi, rămâne Harvardul, a comentat ea, aşteptându-se ca el să se înveselească puţin, însă a văzut ceva întunecându-se în ochii lui, iar el s-a limitat să ridice din umeri.

— Vom vedea.

Pe Clare n-o deranjează că el n-a trimis cerere. Nu chiar. Ştie că cea mai bună şi în acelaşi timp cea mai rea calitate a lui Aidan este asta: el vrea ca toată lumea să fie fericită. Mereu se dă peste cap, face tot soiul de acrobaţii într-un efort de a se asigura că nu ofensează pe nimeni. Aşa că ea poate să-i înţeleagă logica. Dacă ar fi depus cerere şi ar fi intrat la Harvard, n-ar fi existat nicio altă modalitate să poată alege o altă şcoală fără să provoace o scindare între el şi tatăl său. Dar dacă şi-ar fi hărăzit el singur drumul, asigurându-se că nu exista nici cea mai mică posibilitate de-a fi admis, avea şansa să iasă fără nicio zgârietură din capcana care îi fusese întinsă dintotdeauna.

Numai că nu funcţionase.

Şi, colac peste pupăză, i-o ascunsese şi ei.

Şi asta o deranjează: faptul că el nu-i spusese. Că nu avusese destulă încredere în ea încât să creadă că-l va sprijini. După aproape doi ani împreună – doi ani întregi în care au însemnat totul unul pentru celălalt –, acum are senzaţia că i-a râs în nas.

— Aidan, spune ea acum, cu ochii aţintiţi pe profilul lui întunecat din lumina slabă a maşinii. *Întotdeauna* sunt de partea ta. Însă nu poţi să mă incluzi în aceeaşi categorie cu părinţii tăi. Nu poţi să mă minţi numai fiindcă te temi de reacţia mea…

— N-am minţit…

Îl ţintuieşte cu o privire dură.

— O faci chiar acum.

— Ba n-am… dă el să spună, apoi se opreşte şi expiră lung. N-am *vrut* să mint. Cel puţin, nu pe tine.

— Şi atunci, de ce-ai făcut-o? îl întreabă ea, simţind un nod în gât. Aş fi înţeles…

— Poate, spune el fără nicio tragere de inimă. Acum e uşor de spus.

— Totuşi.

El ridică din umeri.

— Bănuiesc că mi-a părut rău de treaba cu Stanfordul.

— Da, dar aia n-a fost niciodată ceva serios, îi spune Clare, aplecându-se mai în faţă. Şi ştiu că nici Harvardul n-a fost.

— Pe bune?

— Pe bune, răspunde ea ferm, apoi şovăie, deoarece ştie că singura modalitate de a lămuri lucrurile până la capăt este ca şi ea să fie sinceră. Vreau să spun, poate că era o părticică din mine care…

Nici măcar nu aşteaptă ca ea să termine.

— Vezi?

— Dar nu asta e ideea, spune ea, încercând să-şi stăpânească frustrarea. Dacă mi-ai fi spus că ai aruncat cererea, aş fi înţeles. Te-aş fi sprijinit oricum.

— Da, dar…

— Aidan, spune ea oftând. Ar fi trebuit să fii sincer cu mine.

El urmăreşte cu degetul conturul volanului, apoi se apleacă şi îşi culcă capul pe volan.

— De ce mai vorbim despre asta? Nici nu mai contează. Oricum s-ar fi întâmplat la fel…

— Mda, dar se presupune că noi suntem o echipă. După tot acest timp, ar fi trebuit să ai mai multă încredere în mine.

— Sigur. Aşa cum ai şi tu *în noi*?

Clare deschide gura, apoi o închide la loc, neştiind sigur ce să zică. În schimb, ea se aşază la loc în scaun oftând şi amândoi tac un minut, apoi două.

— Poate că n-am, spune Aidan într-un târziu.

— Ce anume?

— Poate că n-am destulă încredere în tine.

Vorbele o lovesc ca un foc de armă – o durere puternică, vie, în mijlocul pieptului – şi ea se luptă să-şi menţină expresia neutră.

— Atunci, spune ea, neputând să se uite la el, poate că avem probleme mai mari.

— Poate că avem, acceptă el, ducând o mână spre portieră.

Îi aruncă o privire şi în ochii lui se zăreşte un licăr de nerăbdare.

— Am terminat?

— Poftim?

— Pur şi simplu nu mai am chef să vorbesc despre asta.

— Aidan, i se adresează ea. Nu poţi să continui să eviţi totul.

— Iar tu nu poţi să continui să planifici totul, îi dă el replica, părând neaşteptat de morocănos. Asta nu e o temă pentru acasă. N-o să fie un răspuns la orice, bine? Pur şi simplu nu.

Deschide portiera, iar atunci când lumina plafonierei se aprinde, amândoi clipesc aidoma unor animale uluite.

Clare aruncă o privire la cifrele verzi ale ceasului de bord.

— Aşadar, ce? întreabă pe un ton coborât. Planul tău este să petreci restul serii prefăcându-te că nimic nu s-a întâmplat? Ce? Pur şi simplu vrei să mergi la bowling acum?

— Tu eşti cea care m-a adus aici, îi răspunde el, coborând din maşină.

Ea deschide larg portiera, apoi sare din maşină şi se uită urât la el peste capotă.

— Am adus-o pe sora ta aici, îl corectează ea. Putem pleca, dacă vrei.

Fără să-i răspundă, el traversează parcarea, apăsând peste umăr pe butonul de blocare al portierelor. Clare tresare când maşina scoate două bipuri ascuţite, apoi se repede după el spre popicele uriaşe de la intrare.

— Aşadar, ce este, totuşi? o întreabă Aidan, oprindu-se atunci când ajung în dreptul uşii. Înăuntru, lumina oranj a pistelor străluceşte slab şi din hol se aude muzica veselă a jocurilor video.

— Ce vrei să spui?

— Pe listă, răspunde el. Ce este pe listă?

Ea îl priveşte încruntată.

— Nu-ţi aminteşti?

El rămâne tăcut, dar există o urmă de încăpăţânare intenţionată în tăcerea lui.

— Ba da, îţi aminteşti, insistă ea, încăpăţânându-se la rându-i.

— Nu tocmai, o contrazice el, în timp ce un grup de bărbaţi de vârstă mijlocie, îmbrăcaţi cu tricouri albastre de bowling cu numele cusute deasupra buzunarelor, ies grămadă pe uşă,

făcându-i pe Aidan şi pe Clare să se dea cu un pas înapoi.

Când au dispărut, Aidan s-a întors spre ea cu ochii lipsiţi de orice expresie.

— Deci? o întreabă el, iar ea clatină din cap, ostenită.

— Las-o baltă, zice ea, deschizând uşa şi intrând fără el, fericită să lase zgomotul şi luminile localului să o inunde: zgomotul viu al bilelor lovind popicele, clinchetul paharelor şi talmeş-balmeşul de voci, toate reprezentând o binevenită distragere a atenţiei.

Aidan se apropie de barul cu gustări, însă Clare se opreşte lângă ghereta de închiriat pantofi, scrutând pistele pentru a vedea dacă recunoaşte pe cineva în afară de Riley, care se află pe o bancă împreună cu doi prieteni, aplecată pentru a-şi lega şireturile de la pantofi.

— Bună, se aude o voce din spatele ei, iar Clare se întoarce pentru a o descoperi pe Stella chinuindu-se să ţină în echilibru două pahare de plastic şi o pungă de popcorn la subraţ. Nu mi-am dat seama că aveaţi de gând să veniţi aici.

— Riley a avut nevoie să fie adusă cu maşina, îi explică Clare, salvând popcornul, care se revarsă boabă cu boabă pe mocheta urâtă.

Stella scrutează încăperea.

— Unde-i Aidan?

— Habar n-am, răspunde scurt Clare.

— Biiinee. Păi, noi stăm acolo cu Mike, Noah şi Kip. Sunt aici de multă vreme şi sunt complet…

Foloseşte unul dintre pahare pentru a gesticula spre pistele îndepărtate, dar când observă că Aidan este deja acolo, lasă mâna în jos şi se întoarce spre Clare cu o privire sfioasă.

— Cred că l-am găsit pe Aidan.

— Aşa cred şi eu, spune Clare, conştientă de asprimea din glasul ei.

— E totul în regulă? Pari puţin…

— Plictisită?

— Voiam să spun enervată, dar, sigur, plictisită.

— Aidan este… spune ea şovăind, neştiind cum să termine propoziţia… un idiot.

— Asta-i tot? întreabă Stella râzând. Dintotdeauna a fost un idiot. Nu poţi să te desparţi de el din cauza *asta.* E o condiţie preexistentă.

— Nu ne-am despărţit, spune Clare repede, surprinsă de modul în care inima ei o ia la galop numai când se gândea la acest lucru. Noi încă…

— Vorbiţi, propune Stella.

— Vorbim, este ea de acord.

— Aţi fost la tine acasă?

— La el, răspunde ea. Şi ne-am oprit şi la plajă.

— Presupun că n-aţi reuşit să-l salvaţi pe bietul Rusty?

Clare reuşeşte să surâdă.

— Nu. Cred că va trebui să supravieţuiască pe cont propriu până ce ne vom întoarce de Ziua Recunoştinţei.

— La fel şi Scotty, spune Stella, expresia ei devenind serioasă. Şi nu sunt sigură că se descurcă prea bine cu asta.

— Va fi bine. El e Scotty. Întotdeauna e bine.

— Bănuiesc, zice Stella, cu toate că nu pare prea convinsă.

Se întoarce cu privirea spre locul unde se află băieţii, adunaţi cu toţii în jurul tabelei de marcaj de la ultima pistă, iar Clare o priveşte cu atenţie.

— De ce te îngrijorează atât de tare *Scotty?* o întreabă după un moment, iar Stella o priveşte surprinsă.

— Nu ştiu, îi răspunde. Nu sunt îngrijorată.

— Îl deteşti pe Scotty, îi aminteşte Clare. Voi doi nici măcar nu sunteţi prieteni cu adevărat.

— Mda, dar…

— Tu şi cu mine, continuă Clare, simţindu-se brusc plictisită, suntem prieteni de-o viaţă.

— Ştiu.

— Şi amândouă plecăm mâine…

Stella nu ştie sigur încotro se îndreaptă asta.

— Mda…

— Aşadar, de ce nu încerci să-ţi pese de *asta* măcar o clipă? o întreabă Clare încruntată şi, în tăcerea care urmează, se privesc lung, amândouă uşor uluite de cuvintele care au sunat mai aspru decât intenţionase.

Însă Clare nu se poate abţine. E un gând care îi stătea de ceva vreme în gât; era doar o chestiune de timp înainte să-l dea afară.

— Îmi pasă, răspunde Stella pe un ton împăciuitor.

— Nu prea. N-ai mai fost prezentă în ultimele săptămâni. Şi până în seara asta de-abia te-ai deranjat să întrebi de toată povestea cu Aidan.

— Asta e din cauză c-am vorbit despre povestea cu Aidan preţ de câteva *luni*…

— Da, dar a fost la nivel ipotetic. Acum chiar se întâmplă. Acum este momentul când am cu adevărat nevoie de tine.

Stella îşi ridică mâinile, apoi le lasă din nou să cadă.

— Sunt chiar aici.

— Ba nu, nu eşti, îi spune Clare, clătinând din cap. Nu chiar. Şi, oricum, este prea târziu…

— Ascultă, îmi pare rău dacă…

— Las-o baltă, îi spune Clare, întrerupând-o.

Clipeşte întruna spre prietena ei şi simte cum i se pune un nod în gât. Deoarece nu aşa trebuia să decurgă seara. Ea şi Stella au fost de nedespărţit încă de când erau foarte mici. Stătuseră împreună la grădiniţă, învăţaseră să meargă pe biciclete în aceeaşi zi, organizaseră petreceri comune de zilele lor de naştere când erau puştoaice. Împărţiseră cărţi şi prânzuri, abţibilduri şi haine – cel puţin până în clasa a opta, când Stella se hotărâse că negrul era culoarea ei. Împărţiseră cam totul.

În tot acest timp, alergaseră împreună la un maraton. Iar acum, când mai aveau de parcurs doar câţiva metri, Stella se distanţase, iar Clare nu putea nici în ruptul capului să înţeleagă de ce.

— N-ai fost prezentă, zice ea, străduindu-se ca buza să nu-i tremure. Se presupunea că trebuia să fii prezentă.

Stella face un pas înainte.

— Clare.

— Nu, e în regulă, îi spune ea, îndreptându-şi umerii.

Îi aruncă Stellei o privire scrutătoare.

— Asta e doar o parte, nu-i aşa? Presupun c-ar trebui să mergem mai departe.

— Nu aşa.

Clare ridică din umeri.

— Începând de săptămâna viitoare, nimic din toate astea nu va mai conta. Vom avea fiecare un nou grup de prieteni…

— Cum, gen Beatrice St. James? o întreabă Stella, arcuind o sprânceană.

— Mă rog, da, răspunde Clare. Poate. Probabil.

— Clare, zău aşa.

— Nu, poate că e mai bine aşa. Poate că trebuie să începem să învăţăm să nu mai avem nevoie una de cealaltă atât de mult.

Ea aşteaptă ca Stella să o contrazică sau să îi spună că e o proastă, dar n-o face. În schimb, umerii i se lasă, iar ea îşi freacă fruntea, ca şi când ar cântări cele spuse. În cele din urmă, o priveşte drept în ochi pe Clare.

— Poate că ai dreptate, îi zice, cu un chip complet lipsit de orice expresie, şi apoi, fără vreun alt cuvânt, trece pe lângă ea, coborând grăbită treptele spre piste.

Clare rămâne acolo, urmărind-o cu privirea, simţindu-şi picioarele ciudat de grele. După un moment, inspiră sacadat.

În regulă, gândeşte ea. *Un alt rămas-bun de tăiat de pe listă.*

Acest gând ar trebui să o facă să se simtă mai voioasă, dar tot ceea ce simte este mâhnire, în timp ce porneşte în direcţia prietenilor ei, călcând cu grijă pe lângă pantofii abandonaţi pe podeaua lipicioasă.

Apropiindu-se de ultima pistă, vede că ceilalţi – Noah, Mike şi Kip – pierd vremea în jurul tabelei de marcaj, alegând nume ridicole pentru toţi, iar Scotty merge clătinându-se cu o bilă roz-aprins la subraţ, cocoşat de râs.

Numai Aidan stă deoparte, posac, iar când Clare încearcă să-i surprindă privirea, el pur şi simplu îşi încrucişează braţele la piept şi se uită la cele şase popice care încă stau în picioare la capătul pistei.

— Hei, Stells, spune Scotty, legănându-se uşor în felul în care o face atunci când e beat.

Clare ridică din sprâncene la auzul poreclei, dar Stella doar dă ochii peste cap în timp ce el încearcă să rotească bila pe deget ca pe o minge de baschet. Aceasta cade pe podea cu un

bufnet trepidant.

— Am o glumă pentru tine.

— Care anume? întreabă Clare, când nimeni altcineva n-o face.

Cu Aidan şi Stella comportându-se amândoi ca nişte ticăloşi, Clare simte brusc un val de afecţiune pentru Scotty. Pare extrem de nerăbdător, stând acolo încălţat cu pantofii lui roşii cu albastru pe care şi i-a cumpărat anul trecut, deşi e un jucător execrabil. A sfârşit prin a-i plăcea atât de tare, încât a început să-i încalţe şi la şcoală, alunecând în susul şi în josul coridoarelor dintre clase acoperite cu linoleum.

— De ce este o pistă de bowling cel mai tăcut loc de pe pământ? întreabă el, părând încântat de sine.

Nu are răbdare să audă un răspuns.

— Deoarece poţi să auzi un ac{9} căzând!

Clare nu se poate abţine şi râde, dar Stella doar clatină din cap, ducându-se să ia bila de bowling. Aidan îl ignoră complet, aruncând o privire pentru a verifica scorul de pe monitoarele de deasupra capetelor lor, unde numele lui este acum trecut drept A-Dog{10}, iar al lui Clare este C-Money{11}. Nimeni altcineva nu pare să observe, cu excepţia lui Scotty, care face câţiva paşi împleticiţi în direcţia lui Aidan, uitându-se încruntat la el.

— Ce e? întreabă el, puţin cam roşu la faţă. Nu e destul de amuzantă pentru tine?

Aidan se întoarce, vizibil surprins.

— Pur şi simplu n-am chef de glume, cred.

— Scotty, spune Stella, luându-l de braţ înainte ca el să întindă iar mâna după paharul său.

În schimb, ea împinge bila roz spre el, iar el lasă să-i scape un mormăit când aceasta îl loveşte în abdomen.

— Cred că e rândul tău.

— Ba nu, Kip n-a terminat… protestează el, arătând spre cele şase popice încă în picioare, dar Kip – care a privit toată asta cu un amuzament sincer – flutură un braţ.

— Îţi aparţine, uriaşule, spune el, cu un zâmbet leneş. Poţi să termini tu pentru mine.

Scotty ridică din umeri, apoi porneşte spre pistă, întorcându-

se o dată pentru a le face cu ochiul, iar apoi aruncă bila drept în canalul lateral. El stă acolo şi urmăreşte cum aceasta înaintează vâjâind, sigură ca într-un joc de pinball, şi, odată ce dispare la capătul pistei, el se întoarce cu braţele ridicate a triumf.

Cu coada ochiului, Clare o zăreşte pe Riley care îi face cu mâna de undeva de la mijlocul pistelor, iar ea îşi schimbă poziţia pentru a-i răspunde cu o fluturare din mână. Însă când aude hohote de râs din spatele ei, îşi dă seama că şi Scotty a văzut-o.

— Amice, de asta eşti într-o stare de spirit atât de îngrozitoare? îl întreabă pe Aidan cu un zâmbet strâmb, devenind din nou jovial. Fiindcă sora ta m-a urmărit aici?

— Termină, Scotty, îi cere Aidan, privindu-l insistent.

Clare vede pe sub pistrui că s-a înroşit la faţă şi ştie că acesta este cel mai rapid mod de a-l supăra, nu fiindcă ar mai fi o posibilitate reală – Scotty şi Riley –, ci fiindcă el e protector şi puţin cam sensibil şi, cel mai important, fiindcă este un frate mai mare bun, toate lucrurile pe care ea le admiră de obicei.

Însă în această seară nu poţi să-l necăjeşti cu această chestiune, iar ea face ochii mari şi clatină din cap înspre Scotty, încercând să-i comunice asta şi lui, cu toate că ştie că este probabil fără speranţă. El încă zâmbeşte, un zâmbet prostesc, strâmb, iar ea îşi dă seama că de-abia se încălzeşte.

— Ce pot să fac? întreabă el, mimând nevinovăţia şi şarmul, cu părul ridicându-i-se la spate într-un fel în care îl face să arate ca un personaj din desenele animate. Ştii cum mă iubesc fetele. Nu e vina ei că nu poate sta deoparte…

— Maturizează-te, îi cere Aidan, răsucindu-se pe călcâie pentru a pleca.

Face doi paşi mari, se opreşte şi se întoarce din nou, iar Clare îşi dă seama că a trecut de la plictisit la furios, ceva ce de obicei se întâmplă numai când se ceartă cu tatăl lui.

— De fapt, las-o baltă. N-o să te maturizezi niciodată, nu-i aşa? Există un motiv pentru care eşti abandonat în acest oraş stupid, cu toţi aceşti liceeni stupizi. E din cauză că tu încă te comporţi ca un licean.

Se opreşte o secundă, umezindu-şi buzele, aruncându-i lui Clare o privire furioasă, înainte de a se întoarce din nou spre Scotty:

— Ştii ce? continuă Aidan, pe un ton coborât. Aici ţi-e locul!

Pentru moment, se pare că totul a încremenit, deşi, în jurul lor, oamenii continuă să-şi vadă de jocul lor, aruncând bilele spre popice şi chiuind, bând şi râzând ca şi când Aidan n-ar fi rostit fix ceea ce n-ar fi trebuit, ca şi când nu tocmai şi-ar fi băgat în sperieţi cel mai bun prieten, aruncându-i în faţă cele mai mari temeri ale acestuia: nu numai că tuturor le pare rău de el, dar şi că nimeni nu este surprins că el este cel abandonat.

Din chipul lui Scotty s-a scurs toată culoarea, iar Clare se uită lung la Aidan, care pare el însuşi un pic uluit. Pe ea o năpădeşte amintirea primei dăţi când au venit aici, la câteva luni după ce au început să iasă împreună, când – după o seară de bile azvârlite în canalele laterale, de aruncări în care nimerea un singur popic şi de glume la nesfârşit pe seama ei în legătură cu meritele jocului de *bumper bowling*{12} –, ea reuşise cumva să arunce lent şi şovăielnic o bilă.

În clipa în care popicele au căzut, ea s-a întors şi a alergat spre bănci cu mâinile în aer şi, înainte să poată spune ceva, înainte chiar să apuce să-şi tragă sufletul, Aidan a cuprins-o într-o îmbrăţişare puternică, ridicând-o de pe pământ şi învârtind-o în jur, amândoi râzând.

Când a lăsat-o iar jos, ochii îi străluceau şi s-a aplecat, apropiindu-se de ea.

— *Te iubesc*, îi spusese el, aidoma unui puşti care îşi declară sentimentele faţă de îngheţată sau de insecte sau de circ, plin de uimire şi de încântare.

Acum, ea îşi dă seama că stă în exact acelaşi loc şi, din nou, Aidan se uită la ea, numai că, de data asta, chipul lui este lipsit de orice expresie, şi ceva din această goliciune a privirii sale o face pe Clare să simtă că o ia cu fiori.

Stella este prima care reacţionează.

— Doamne, Aidan, exclamă ea, venind mai aproape de Scotty. Nu trebuie să te porţi ca un dobitoc.

— E în regulă, spune Scotty cu glas aspru, însă ţine ochii în

pământ.

Clare e pe punctul de a-i spune ceva lui Aidan – deşi încă nu ştie ce – când el se întoarce brusc şi porneşte să se îndepărteze. Priveşte lung după el, şocată că el ar putea fi în stare să lase lucrurile neterminate, şi mai ales în această seară. Aidan şi Scotty se mai încăieraseră până atunci, dar mereu se sfârşise în hohote de râs. Mereu. Acum, totuşi, senzaţia e alta. Totul este prea încordat, prea greoi, prea final.

— Îmi pare rău, spune Clare şi se răsuceşte pe călcâie. El doar… acum nu e în cea mai bună formă. Dar n-ar trebui să se ia de altcineva…

— E în regulă, repetă Scotty.

Clare priveşte spre ieşire, pe jumătate aşteptându-se să descopere că Aidan a plecat, dar, în loc de asta, îl vede mergând încolo şi încoace în faţa uşii de la intrare, cu capul plecat şi cu umerii căzuţi. Porneşte spre el, dar apoi se opreşte din nou, extrem de nehotărâtă.

— Du-te, o îndeamnă Stella, şi cu toate că privirea încă îi este dură, vocea îi este blândă. E un idiot. Dar e idiotul tău.

Clare o fixează cu privirea o clipă, apoi, în cele din urmă, dă din cap aprobator.

— Poate ne vedem mai târziu, spune ea fără prea multă convingere, iar Stella pur şi simplu îi face oarecum din mână.

Este imposibil să-ţi dai seama dacă înseamnă „rămas-bun deocamdată” sau „rămas-bun pentru totdeauna”, dar Clare nu rămâne să afle. În schimb, se întoarce şi sprintează spre ieşire, cu sângele bubuindu-i în urechi.

Când ajunge la Aidan, el nu o întâmpină cu scuze sau explicaţii, ci cu o expresie încăpăţânată, înnebunitor de distantă, iar ea se duce direct la el şi îl împunge cu degetul în piept.

— Este locul în care mi-ai spus prima dată că mă iubeşti, îi spune, uşor rămasă fără suflare, sperând să-l scoată din starea lui, să-i amintească, să-l facă să-şi revină. De asta suntem aici.

Dar, când se uită la el, ochii lui sunt atât de trişti, încât asta o face să se oprească brusc. În tăcerea care urmează, este aproape ca şi când gluma stupidă a lui Scotty ar fi devenit

adevărată. În spatele lor, popicele sunt trântite la pământ iar şi iar cu un sunet ca de tunet, ca de ceva care se sparge, dar aici, în spaţiul amortizat dintre ei, ar putea la fel de bine să fie cel mai tăcut loc de pe pământ.

— Da, păi, spune Aidan în cele din urmă, chiar înainte de a ieşi pe uşă în bura de ploaie, nu e ca şi cum mi-ai fi spus-o şi tu.

A ŞASEA OPRIRE

La minimarket
9:41 P.M.

Când nu-l găseşte lângă maşină, Clare dă un ocol clădirii, unde îl găseşte pe Aidan aşezat pe trotuar, cu capul aplecat deasupra telefonului. Dinspre pubelele de gunoi din apropiere vine un iz slab de putrefacţie, mânat de ploaie în direcţia lor: o bură fină, persistentă, care conferă o senzaţie plăcută după aerul închis de la sala de bowling.

Preţ de câteva secunde, Clare stă în picioare, însă, când el nu dă niciun semn că este conştient de prezenţa ei, în cele din urmă se aşază lângă el pe trotuar, lăsând doar câţiva centimetri distanţă între ei.

— Îmi pare rău, spune ea, înclinându-şi capul pentru a se uita la el. N-am ştiut că asta continuă să te macine.

Aidan râde, dar nu e deloc amuzat.

— Că nu mă iubeşti?

— Că nu o spun.

— Totuna.

— Ba nu, insistă ea, aşa cum a mai făcut-o de foarte multe ori până acum. Ştii foarte bine ce simt pentru tine.

— Vezi, spune el, tocmai asta e problema. Poate că nu ştiu.

— Aidan!

— Nu e de mirare că tu crezi că ar trebui să ne despărţim, spune el, cu ochii scăpărându-i de furie. Dacă nu poţi s-o spui acum, probabil că nu vei putea s-o spui niciodată.

— Ţi-am spus, zice ea, frecându-şi ochii cu podul palmelor, simţindu-se deja învinsă de o discuţie în contradictoriu pe care nu o va câştiga niciodată. Nu vreau să o spun dacă nu e…

— Adevărată? o întreabă el. Reală?

Frustrată, ea clatină din cap.

— Dacă nu e pentru totdeauna.

— Bine, spune el, părând rănit. Iar asta nu e. Am înţeles.

După asta tac amândoi, iar Clare închide ochii. Ar fi dat

orice numai să nu discute despre asta. Nu în această seară. Nu atunci când mai au doar câteva ore. Mai ales de vreme ce ştie că singurul lucru pe care îl poate spune pentru a schimba situaţia este ceva ce încă nu se poate hotărî să spună cu voce tare.

Mult timp, pe Aidan nu păruse să-l deranjeze. La scurtă vreme după ce îl rostise prima dată – chiar aici, la bowling – petrecuseră o după-amiază la un muzeu de artă din centrul oraşului. Avea loc o expoziţie specială cu lucrări de Picasso, iar Clare se oprise să examineze o pictură a unui băiat care strângea în pumni o porumbiţă albă.

— Pentru mine arată ca o porumbiţă adevărată{13}, glumise Aidan, venind în spatele ei.

— Categoric porumbiţă la prima vedere.

— Ştii ce-mi place mult de tot? Să văd picturi cu porumbei care se giugiulesc.

Ea a zâmbit.

— A, da?

— Şi adevăraţii porumbei, a continuat el, în timp ce ea s-a întors, petrecându-şi braţele pe după gâtul lui. Cui nu-i plac porumbeii, mai ales când se giugiulesc?

— Te iubesc, îi răspunsese ea, ridicându-se în vârful picioarelor pentru a-l săruta. Ba nu, te *giugiulesc*.

Şi, pentru un timp, fusese de-ajuns.

Te giugiulesc, spusese Clare o săptămână mai târziu, cuvintele vibrând înlăuntrul ei în timp ce îl privea cum se aruncă la podea ca să culeagă merele care se împrăştiaseră după ce punga de cumpărături se rupsese la băcănie. *Te giugiulesc*, strigase ea pentru a se face auzită printre strigătele de bucurie ale coechipierilor lui imediat ce echipa de lacrosse câştigase meciul. Apoi o spusese din nou pe aleea din faţa casei ei, înainte de a se despărţi într-o seară obişnuită de marţi.

Te giugiulesc, te giugiulesc, te giugiulesc.

Nu era acelaşi cuvânt, dar pentru Clare, ambele veneau din acelaşi loc. Faptul că îl înlocuise n-ar fi trebuit să conteze – nu şi atunci când toate sentimentele potrivite erau la locul lor – dar, din cine ştie ce motiv, conta. Părea cumva mai sigur, mai

puţin permanent. Fiindcă dragostea nu e ceva ce poţi lua înapoi. E ca un descântec magic: odată ce rosteşti cuvintele, acestea rămân pur şi simplu acolo, schimbând şi transformând tot ceea ce a fost cândva adevărat.

Toată viaţa ei, Clare îşi urmărise părinţii trecând cuvântul de la unul la celălalt, ca şi când n-ar fi fost un obiect fragil, ca şi când n-ar fi fost cel mai robust lucru din lume. Niciodată nu se mulţumiseră să-l spună doar o dată. „Te iubesc te iubesc te iubesc", îi striga tatăl mamei ei în fiecare dimineaţă în timp ce ieşea pe uşă, iar ea mereu îi răspundea în acelaşi mod: „Te iubesc te iubesc te iubesc"

Odată, când era mică, Clare îi întrebase despre asta, iar ei doar zâmbiseră şi îi răspunseseră că era datorită faptului că se iubeau de trei ori mai mult decât oricine altcineva.

Însă, mai târziu, când era suficient de mare pentru acea poveste – avea nouă ani şi începuse să pună întrebări –, ei se aşezaseră să-i explice adevărul despre trecutul lor, despre cum mai fuseseră căsătoriţi anterior.

— Dar de ce? întrebase la vremea aceea Clare, încercând să proceseze totul: nu numai că părinţii ei avuseseră o altă viaţă înainte de apariţia ei, ci şi că fiecare avusese viaţa lui înainte de *a fi împreună.*

Era năucitor să încerci să-ţi închipui că la un moment dat ei nu formaseră o familie, că nu existaseră clătite pe masă în fiecare duminică dimineaţă, că numele lor nu erau scrise pe uşa din faţă, că încălţările lor nu erau împrăştiate la uşa din spate.

— De ce… întrebase ea, clipind pentru a-şi împiedica lacrimile să curgă, simţind că întreaga lume o luase razna, de ce pur şi simplu nu v-aţi *aşteptat* unul pe celălalt?

— Eram tineri, îi explicase mama cu blândeţe, mângâind-o pe Clare pe păr. Am considerat că amândoi ne găsiserăm iubirea adevărată. Dar, sincer, a fost doar prima iubire.

— Lucrurile se schimbă când îmbătrâneşti, îi spusese tatăl ei. Dar am fost norocoşi. Pentru noi, a doua iubire s-a dovedit a fi cea mai bună.

A luat-o pe mama ei de mână.

— Acesta este motivul pentru care nu o iubesc pur şi simplu

pe mama ta, ci o iubesc, o iubesc, o *iubesc*.

— De ce de trei ori, atunci? a întrebat Clare. Dacă este numai a doua?

— Deoarece de două ori nu este nici pe departe destul, i-a răspuns tatăl ei zâmbind. Dar, dacă i-aş spune-o de o mie de ori, aş întârzia la serviciu.

Clare este conştientă că părinţii ei nu sunt normali – nu doar fiindcă sunt ambii divorţaţi, ci şi pentru că acum sunt atât de fericiţi. Ceea ce nu ştie este dacă se întâmplă din cauză că sunt pur şi simplu favorizaţi de soartă – fiindcă au fost destul de norocoşi să se găsească unul pe altul în pofida greşelii pe care o făcuseră prima dată – sau fiindcă ceea ce spun ei este adevărat: că cea de-a doua iubire este cea mai bună.

Dar, indiferent care variantă este, ceva în legătură cu acest lucru a făcut-o să fie exagerat de precaută atunci când vine vorba de iubire. Există prea multă incertitudine, prea multe şanse de a comite greşeli.

Iar ea nu vrea deloc ca Aidan să fie o greşeală.

Prin urmare, indiferent de cât de puternice îi sunt sentimentele pentru el, ea refuză să rostească în pripă cuvintele. Sunt prea semnificative, prea categorice, prea de durată. Când în cele din urmă le va spune, vrea să le spună primei, ultimei şi singurei persoane. Vrea să conteze.

— Da, dar tu de fapt o spui tot timpul, punctase odată Aidan, în timp ce stăteau la chiuvetă, spălând nişte legume pe care le cumpăraseră din piaţă. Le-o spui părinţilor tăi. Şi lui Bingo.

Clare dăduse ochii peste cap.

— Asta e altceva. El e un câine.

— Şi ce vrei, să cerşesc mai mult? glumise el, lăsându-se în genunchi, chiar acolo, pe podeaua bucătăriei.

Ea îl prinsese de cot şi îl ridicase din nou, sărutându-l.

— Nu-i nevoie să cerşeşti, îi spusese ea, pe acelaşi ton ferm pe care îl folosea mereu pentru a certa câinele.

Însă acum, asta se întâmplă de atât de mult timp – o glumă grijulie, o înţelegere fragilă –, încât reacţia lui din această seară o ia complet prin surprindere.

Se răsuceşte pentru a sta faţă în faţă cu el, dar el refuză în

continuare s-o privească în ochi.

— Se poate să n-o spun, dar, evident, îţi arăt ce simt, îi spune ea. Poate că vorbele n-ar trebui să fie atât de importante…

— *Bineînţeles* că vorbele sunt importante! exclamă el, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi turul jeanşilor. Nu cele pe care le spui, ci mai ales pe alea pe care nu le rosteşti.

Când el porneşte, se ridică şi ea în picioare.

— Nu înţeleg de ce eşti atât de supărat din cauza asta, îi spune ea, alergând după el. Nu m-am gândit că până acum ţi-a păsat…

El se opreşte brusc.

— Dumnezeule, Clare! Fireşte că mi-a păsat! De câte ori crezi că poate să spună cineva *te iubesc* fără să i se răspundă la fel?

Auzind acestea, inima i se face cât un purice. Vrea să-l ia de mână, dar el se fereşte, apoi se întoarce spre maşină, căutându-şi cheile prin buzunare.

— Mă obişnuisem să cred că e încă una din regulile tale stupide, îi spune cu spatele întors la ea.

Umerii cămăşii sunt uzi de la ploaie şi părul îi străluceşte.

— Însă acum nu mai sunt chiar atât de sigur.

Clare clipeşte spre el, simţindu-se paralizată din cap până-n picioare. Oricât de pregătită crezuse că e pentru a se despărţi de el în această seară, îşi dă seama acum că nu se aşteptase *cu adevărat* să se întâmple. Cel puţin nu aşa. Nu în felul în care se despart majoritatea cuplurilor: certându-se şi căutând nod în papură, dezgropând certuri de mult uitate şi aruncându-le ca pe nişte grenade. Dacă era să se termine, ea îşi imaginase că avea să fie ceva tulburător şi inevitabil: o singură lacrimă, o îmbrăţişare tristă, un adio curajos.

Dar Aidan e deja în maşină, pornind motorul, iar ea nu are de-ales decât să se ducă grăbită pe partea opusă şi să urce în maşină, îngrijorată că el chiar ar putea să plece fără ea. Aidan porneşte fără o vorbă, ţinând strâns volanul cu mâinile şi strângând din buze.

Abia când ajung în centrul oraşului el îşi drege vocea ostentativ şi o face pe Clare să tresară.

— Încotro? întreabă el, iar ea ridică un umăr.

— Oriunde vrei tu.

— Cum rămâne cu lista?

Ea îi aruncă o privire.

— Acum pare cam absurdă, spune ea pe un ton calm, iar el nu o contrazice.

Când semaforul se face verde, el virează la stânga.

— Trebuie să pun benzină.

— În regulă, spune ea, fără prea mult entuziasm.

E liniştită că măcar mai urmează ceva. Inspiră adânc, apoi încearcă din nou:

— Asta sună bine.

Benzinăria se află la marginea oraşului, un mic petic de asfalt inegal cu şase pompe ruginite. În spatele lor există o spălătorie auto întunecată şi un minimarket, unde prin vitrine se vede un vânzător plictisit care frunzăreşte o revistă de pe tejghea.

Aidan sare din maşină fără o vorbă, ocolind-o pentru a ajunge la rezervor, care se află pe partea lui Clare. În timp ce el potriveşte furtunul, ea îşi scoate telefonul, luminând slab interiorul maşinii. E abia trecut de ora zece, iar ceea ce păruse că avea să fie cea mai scurtă noapte din viaţa ei – marcată de prea multe lucruri de spus şi de prea multe locuri în care să meargă – se ivea acum nesfârşită şi plină de incertitudine.

În timp ce aşteaptă să se umple rezervorul, Aidan se sprijină de geamul ei, cu spatele cămăşii lui albastre în carouri lipit de sticlă. În mod normal, ea ar face ceva amuzant, cum ar fi să coboare geamul pentru a-l speria, apoi el ar veni în goană şi-ar lua-o prin surprindere, fluturând racleta de şters parbrizul, ameninţând-o că o va stropi până când ea va coborî să-l ajute, iar apoi ar aştepta împreună ca pompa să emită un clic, dând cu spumă pe geamurile veşnic murdare ale maşinii.

Dar nu în această seară.

În seara aceasta, ea pur şi simplu stă acolo, aşteptând în tăcere.

Este adâncită în gânduri, aşa că atunci când cineva bate în geamul şoferului, ea se sperie şi icneşte. Când se uită şi vede un poliţist, i se strânge stomacul şi, ca un gest reflex, se

îmbujorează.

Însă bărbatul îi zâmbeşte răbdător şi, după o secundă, Clare îşi dă seama că de fapt îl cunoaşte: este tatăl prietenei ei, Allie. A trecut ceva timp de când nu l-a mai văzut şi o surprinde faptul că el o mai recunoaşte. Ultimul lucru de care ar avea chef acum este să stea la taifas, dar se întinde oricum şi coboară geamul.

— Bună seara, domnule ofiţer Lerner! îl salută ea, făcându-i uşor din mână.

Ea şi Allie fuseseră prietene la cataramă în şcoala primară şi, cu toate că de atunci nu prea îşi mai vorbiseră, intrând din cercuri sociale diferite cam pe la începutul clasei a unsprezecea, rămăseseră prietene în felul în care rămâi prieten cu oricine a fost martorul unei părţi semnificative din trecutul tău.

— Bună, Clare, îi răspunde el, sprijinindu-şi antebraţele pe geamul portierei. Te pregăteşti să pleci la facultate?

— Mâine-dimineaţă, de fapt.

— Cum se descurcă părinţii tăi cu asta?

— Oh, cred că vor supravieţui, îi răspunde ea, dar el îşi trece o mână peste ceafa groasă şi o priveşte cu tristeţe.

— N-aş fi chiar atât de sigur de asta, îi spune. Allie a plecat săptămâna trecută şi uite cum stă treaba: mama ei şi cu mine nu avem nimic de făcut acum. Am senzaţia că îmi lipseşte braţul drept.

— Sunt sigură că şi ei îi este dor de dumneavoastră, îl asigură Clare în timp ce Aidan termină cu pompa şi ocoleşte din nou maşina prin partea din faţă.

— Salut, tinere! îl întâmpină poliţistul Lerner. O distrezi pe Clare în ultima ei seară?

— Da, domnule, îi răspunde Aidan, întinzând mâna. De fapt, e şi ultima mea seară.

— Ultima seară, spune el, dând apreciativ din cap. Asta e o chestie importantă, nu-i aşa?

Din maşină, Clare îl vede pe Aidan dând din cap de câteva ori prin parbrizul presărat cu insecte strivite.

— Ştii, îi spune poliţistul Lerner, am cunoscut-o pe mama lui Allie când eram în liceu.

— A, da? întreabă Aidan, întorcându-şi privirea în direcţia lui Clare.

Ea ştie ce gândeşte Aidan.

Aidan gândeşte: *Vezi?*

Aidan gândeşte: *Ţi-am spus eu.*

Aidan gândeşte: *Se poate întâmpla.*

Însă Clare se uită în altă parte.

Este adevărat că lumea este plină de semne. Numai că ele înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiţi.

Pentru Clare, acest lucru pare a fi o excepţie.

Pentru Aidan, pare a fi o regulă.

— Iubirea vieţii mele, adaugă poliţistul Lerner, făcându-i cu ochiul, apoi bate în capota maşinii o dată şi face un pas înapoi. Ar trebui s-o iau din loc. Dacă mă zăreşte cineva pierzând vremea pe-aici prea mult timp, nevastă-mea o să creadă că iar îmi cumpăr dulciuri şi-o să mă strângă de gât.

Se bate cu palma peste buzunarul de la piept, unde se aude ceva foşnind, apoi le face iar cu ochiul.

— Să aveţi o seară frumoasă, bine? Să nu intraţi în belele.

— Aşa vom face, îi promite Clare.

După ce pleacă, Aidan se strecoară din nou pe scaunul şoferului şi rămâne aşezat acolo vreme îndelungată, fără să răsucească cheia în contact. În timp ce aşteaptă, lui Clare liniştea îi pare ceva palpabil, ceva atât de dens, încât îi este greu să respire şi se încălzeşte la faţă în maşina prea mică. Dă să coboare geamul, apoi se răzgândeşte.

— Gumă, spune ea, simţind în gură un gust ca de cretă. Vreau gumă.

Aidan se încruntă.

— În regulă.

— Mă întorc imediat, îi spune ea, deschizând portiera şi inspirând cu nesaţ aerul rece, în timp ce se strecoară printre pompele de carburant.

În faţa ei, minimarketul e ca un acvariu bine luminat în întuneric şi, odată ajunsă înăuntru, simte un amestec ciudat de benzină şi hotdogi. Trecând printre gondolele cu chipsuri şi dulciuri, ale căror ambalaje par a avea culori electrice în

lumina prea puternică, inima îi bate cu repeziciune la gândul întoarcerii la maşină.

Cândva, se certaseră aici. Nu fusese prima dată şi nici cea mai importantă, dar îi ţinuse tot drumul de la casa lui Aidan, unde tatăl lui – ca de obicei – era fixat pe notele lui, care întotdeauna se situau undeva între decente şi bunişoare, nu fiindcă n-ar fi fost deştept, ci fiindcă nu-i păsa destul cât să se străduie. În timp ce maşina se depărta de casa lui Aidan, Clare se gândea că nu putea să nu fie de acord cu domnul Gallagher.

— Dacă ţi-ai folosi măcar jumătate din energia pe care o consumi pe terenul de lacrosse… îi spusese ea, iar el o privise lung.

— Este la fel de important, îi spusese el. Amândoi ştim că nu voi intra la facultate graţie notelor mele.

— Nu şi dacă nu încerci, îl contrazisese ea, în timp ce intrau în benzinărie.

De aici, cearta escaladase, iar când au intrat în minimarket, de-abia îşi mai vorbeau. Dar după câteva minute de hoinărit pe culoare separate, printre gondolele cu marfă, ambii clocotind de furie, Clare a simţit cum ceva uşor o loveşte între omoplaţi şi, când s-a întors să vadă ce era, a găsit o cutie de Nerds{14} la picioarele ei pe podea.

Când şi-a ridicat din nou privirea, Aidan îi zâmbea de pe cealaltă parte a raftului cu chipsuri.

— Ai dreptate, i-a spus el, apoi a arătat spre cutie. Mă voi strădui mai mult. Promit să fiu mai tocilar.

Clare a aruncat o privire spre stelajul cu dulciuri din apropierea ei şi i-a aruncat un tub de Smarties{15}.

— Eşti deja un tocilar, i-a spus ea. Şi eşti deja deştept. Trebuie doar să te îndeletniceşti cu una, cu alta.

— Ştiu, a recunoscut el.

Zâmbind ştrengăreşte, ea a ridicat un Payday{16}.

— Plata pentru că te pui cu burta pe carte.

El a aruncat un 100 Grand{17} în direcţia ei.

— Tu ce meriţi?

— Du-te la pescuit, i-a spus ea, aruncându-i un pachet de jeleuri gumate Swedish Fish{18}, şi până să-i dea afară casierul

din magazin râdeau atât de tare, încât nu le-a mai păsat.

Acum, în spatele ei, uşa se deschide cu un clinchet, iar Clare se întoarce şi îl vede pe Aidan stând în cadrul uşii, părând puţin năuc. Deschide gura să spună ceva, apoi o închide la loc, iar pe Clare o cuprinde brusc regretul faţă de modul în care se desfăşoară seara. Are senzaţia că ei se află în pragul a ceva ce s-ar putea să nu mai poată lua înapoi, iar ea face un pas iute spre el, încă neştiind ce să-i spună, când, în spatele ei, bărbatul de la casa de marcat bate cu putere în tejghea cu degetele.

— Ai de gând să cumperi asta? o întreabă, iar Clare priveşte în jos, dându-şi seama că ţine un pachet de gumă în pumnul strâns.

Când îşi desface degetele pentru a se uita la pachet, îi vine să râdă. I-l aruncă lui Aidan, care îl prinde cu uşurinţă, apoi îl ridică pentru a citi eticheta. Odată citită, întregul corp pare să i se relaxeze, iar el ridică din sprâncene.

— Ice Breakers{19}? o întreabă, iar ea ridică din umeri.

El face câţiva paşi în direcţia ei şi, pentru moment, în pofida tuturor lucrurilor care s-au întâmplat, ea se întreabă dacă s-ar putea ca el s-o sărute, chiar aici, în minimarket. Însă el se opreşte în faţa raftului cu dulciuri, examinând şirurile de cutii şi pungi frumos stivuite, până ce găseşte ceea ce caută, iar când îi dă obiectul lui Clare, ea îşi dă seama că e chiar şi mai bine.

Nu doar un sărut, ci un pachet întreg{20}.

A ŞAPTEA OPRIRE

Fântâna
10:21 P.M.

Se plimbă pe un fundal sonor creat din ambalaje din plastic care foşnesc şi flutură, culori şi arome care se transformă, schimbând ciocolata cu jeleurile ursuleţi şi lemnul dulce cu guma. Mai sunt şi altele în maşina pe care au lăsat-o în parcarea din spatele minimarketului, însă nu le pot duce pe toate. Fusese o sesiune de cumpărături impulsivă, nechibzuită, amândoi râzând în timp ce aruncau dulciurile pe tejghea, pachetele alunecând asemenea pucurilor la hochei spre casierul surprins.

Unele dintre nume ar fi putut avea un înţeles mai larg, dacă te-ai fi uitat la ele cum trebuie – ceara de buze şi bombonelele în formă de inimioare, până şi Chuckles{21} –, dar cele mai multe nu. Numai că ei se lăsaseră puţin luaţi de val, împăcaţi sufleteşte pentru că făceau ceva – orice – împreună, savurând hohotele de râs în locul tăcerii, o păsuire fericită, chiar dacă nu era una permanentă.

— Habar n-am de ce mănânc atât de multe din astea, spune Clare, aruncând încă o bomboană M&M în gură în timp ce traversează strada. Nici măcar nu mi-e foame.

— Nici mie, spune Aidan vesel. Cu siguranţă o să ni se facă rău.

Nu mai discutaseră despre nicio destinaţie, dar, odată ajunşi la primele câteva magazine de la marginea oraşului – brutăria, magazinul de bijuterii şi sala de jocuri care oferă popcorn gratis sâmbăta –, au câteva opţiuni, suficiente să ştie amândoi încotro se îndreaptă. Depăşesc un cuplu cam de vârsta părinţilor lor, care iese dintr-un restaurant italienesc, şi pot să vadă până în josul străzii, unde luminile sunt încă aprinse în vitrinele de la Slices, dar, în mare parte, oraşul este pustiu, tăcut şi liniştit la această oră, şi în mare măsură al lor.

Ajunşi în scuarul oraşului – un dreptunghi de verdeaţă

înconjurat de şiruri de magazine pe trei laturi – se îndreaptă direct spre fântâna din piatră din centru, unde apa puţin adâncă este presărată cu monede care strălucesc asemenea stelelor la lumina lunii. Ploaia s-a oprit acum, dar încă se mai simte în aerul în care pluteşte umezeala şi răcoarea primăverii. Se saltă amândoi pe margine, cu picioarele legănându-li-se în timp ce apa bolboroseşte în spatele lor.

— Îţi aminteşti când am venit aici prima dată? o întreabă Aidan, scuturând punga de Skittles din mâna lui.

Ochii lui sunt aţintiţi asupra gării de vizavi, unde câţiva oameni se învârt pe peron, aşteptând o cursă târzie spre oraş.

De data aceasta, e rândul lui Clare să fie confuză.

— Nu prea… spune ea, încercând să-şi amintească.

Ieşeau uneori la plimbare în grup după ce luau o gustare la Slices, dar nu-şi poate aminti un moment anume cu Aidan, nimic suficient de semnificativ încât să-şi fi câştigat locul pe listă.

— Nu eram încă împreună, îi spune Aidan, dându-i câteva bombonele Skittles. Dar îmi plăcea de tine. Mult. Iar Scotty a avut ideea de a lua îngheţată, dar n-avea bani…

— A, da! exclamă Clare, dându-i un ghiont în umăr atunci când îşi aminteşte. Aşa că a intrat în apă să adune monedele.

— Iar tu ai început să-l uzi uşor, ceea ce a degenerat într-o mare bătaie cu apă.

— Îmi amintesc! Pur şi simplu am uitat c-ai fost aici.

— Haide, comentează el pe un ton fals înfuriat. Găsesc că este imposibil de crezut. Eu sunt pur şi simplu de neuitat. Ca să nu mai menţionez faptul că…

— Aidan, spune ea, apoi se opreşte înainte de a începe.

— Da?

— Taci din gură.

El râde.

— Bine, cade el de acord. Dar mereu crezi că tu ai fost cea care m-a remarcat prima. Totuşi, e clar că şi eu te-am remarcat, înainte să fi devenit un cuplu.

Clare îşi ridică privirea la lună, care este albăstruie şi aproape plină, mare şi aproape la fel de luminoasă ca un

reflector.

— Înainte să fi devenit un cuplu, repetă ea, aplecându-se pentru a face o dâră cu degetele prin apă rece. Pare să fie cu mult timp în urmă.

Aidan încuviinţează, trecându-şi mâna peste ceafa.

— Hei, exclamă el, cu un glas puţin cam subţire. Îmi pare rău pentru mai devreme.

— Nu-i nimic…

— Nu chiar, spune el. Doar că tata m-a făcut…

— Nu trebuie să-mi explici. E vina *mea.* Nu ştiu de ce nu prea îmi place s-o spun. În definitiv sunt doar trei{22} cuvinţele stupide, nu-i aşa?

— Ei bine, spune el zâmbind, nu sunt cele mai stupide.

— Nu ştiu, zice Clare. Vreau să spun… *eu* este destul de caraghios, nu? Să pui doar două litere pe masă înseamnă o mutare slabă.

— Dar ce părere ai despre *tu?* o întreabă el râzând. Când una singură spune deja totul?{23}

Însă ei pun punct aici. Niciunul nu este gata să spună nimic despre ultimul cuvânt, cel făcut sendviş între celelalte două, cu toate că el oricum stăruie acolo, la fel de greu de ignorat, de parcă ar fi scris pe cer cu litere roşii sclipitoare.

Clare îşi răsuceşte mâna prin apă încă o dată, apoi se şterge uşor de rochie.

— Tocmai mi-am dat seama că am uitat să iau un suvenir de la bowling.

— N-a fost tocmai cel mai bun moment al nostru, spune Aidan, întorcându-se să o privească. Nu sunt sigur că e ceva ce ai vrea să-ţi aminteşti.

— Vreau să-mi amintesc totul, zice ea.

În depărtare, fluieratul unui tren străpunge noaptea şi, o clipă mai târziu, clopotele luminilor de semnalizare încep să sune. Când trenul soseşte zgomotos, oprindu-se cu un zdrăngănit, cei doi privesc cum oamenii coboară şi apoi traversează prin umbrele stâlpilor de iluminat spre maşinile lor.

— Îţi imaginezi vreodată cum ar fi să trăieşti aici? o întreabă Aidan, urmărind cu privirea trenul care porneşte iar, luminile

sale roşii devenind tot mai îndepărtate. Nu aşa ca acum. Ci în felul în care trăiesc părinţii noştri. Venind acasă cu trenul, pregătind cina, având o casă şi o curte şi tot tacâmul. Grădinărind în weekend.

— Grădinărind?

— Ei, adunând frunzele, poate.

Ea clatină din cap.

— Ştii că nu…

— Ştiu, spune el, ridicând mâinile. Vei fi plecată să faci ceva genial. Vei fi vreun soi de avocat sau bancher sau jurnalist, cu un apartament şmecher în oraş. Vei cuceri lumea. Dar după aceea…

— După ce voi cuceri lumea? întreabă ea zâmbind. S-ar putea să fiu cam obosită după asta.

— Ştii tu ce vreau să spun.

Ea ridică din umeri.

— Nici tu nu vrei. Nu cu adevărat.

— Tu eşti cea cu potenţial. Ce altceva trebuie să fac eu?

— În afară de grădinărit?

El îşi dă ochii peste cap.

— Serios. Ador să joc lacrosse. Şi sunt hotărât să joc mulţi ani. Dar hai să fim cinstiţi. Nu e o carieră.

— N-ai de unde să ştii. Ai spus că la UCLA este un program de management sportiv, nu? Asta pare să fie de tine.

— Da, dar e doar o chestie de vară, nu o specializare principală, spune el. În plus, cine ştie dacă măcar voi intra…

— Ai putea, spune ea cu fermitate, dar el clatină din cap.

— Eu nu sunt ca tine.

— Nici eu n-am chiar ceea ce se numeşte o carieră de ales, subliniază Clare. N-am *habar* ce vreau să fac. Mi-am petrecut ultimii patru ani încercând să intru la facultate. Nu m-am gândit niciodată la ceea ce va veni după. Nici măcar nu mă pot hotărî ce specializare să aleg.

Aidan dă ochii peste cap.

— Cine are o specializare aleasă înainte să fi pus piciorul în campus? Te agiţi prea tare. E absolut firesc să nu ştii ce vrei să faci cu restul vieţii tale.

— Da, dar nu vreau să fiu normală. Vreau să ştiu unde merg.

— Poate că e în regulă să fii puţin pierdut, spune el, şi chiar şi în întuneric, ea îi vede ochii, rotunzi şi concentraţi în întregime asupra ei. Mai ales când e vorba de tine.

— Ce înseamnă asta?

El ridică din umeri.

— Doar că tu poţi să faci orice. Şi vei face. Ai tot timpul din lume să-ţi dai seama. Dar eu?

Indică cu o mişcare a braţului spre oraş, spre magazinele tăcute şi străzile pustii.

— Sincer, genul ăsta de lucruri sunt mai pe măsura mea. Şi nu mă deranjează. Poate că voi fi antrenor.

Ridică un baton de ciocolată pe jumătate mâncat.

— Sau îmi voi deschide un magazin de dulciuri. Sau cu articole pentru *grădină*. Aş putea oricând să vând unelte de grădinărit.

Clare încearcă să-şi imagineze: un viitor în acest oraş, acelaşi loc în care a crescut. Dar este prea greu să meargă cu gândul atât de departe; mai sunt o mulţime de lucruri care vin înainte de asta. Chiar acum, lumea pare imensă şi plină de posibilităţi, iar dacă ea se va întoarce vreodată în acest colţişor, ştie că va fi după ce va fi colecţionat o mulţime de poveşti şi de amintiri şi de alte experienţe pentru a le aduce înapoi cu ea.

Îl ia pe Aidan de mână.

— Şi tu vei face lucruri grozave, îi spune. Doar că deocamdată nu ştii care sunt acestea.

El nu spune nimic, dar degetele lui le cuprind pe ale ei, iar lui Clare i se face inima cât un purice. Deoarece, în momentul de faţă, pare un lucru imposibil: să fie cu cineva, indiferent că e pentru o perioadă lungă sau scurtă. E destul de nebunesc să-şi imagineze că ceea ce cauţi la o persoană la şaptesprezece ani ar putea să fie acelaşi lucru la optsprezece, la nouăsprezece sau la douăzeci. Dar să-ţi imaginezi că ai putea fi cu aceeaşi persoană de la şaptesprezece ani şi la douăzeci şi şapte – apoi la treizeci şi şapte şi la patruzeci şi şapte – pare a fi un act de credinţă care frizează nebunia.

— Aşadar, ce urmează? întreabă Aidan, iar Clare trage aer

adânc în piept.

— Nu ştiu, spune ea, uitându-se la el. Poate că n-ar trebui să ne facem atât de multe griji cu privire la viitor. Nu avem de unde să ştim ce se va întâmpla. Se poate orice.

Se opreşte, cântărind următoarele cuvinte cu mare grijă.

— Dar singurul lucru pe care îl ştim sigur este unde vom ajunge mâine. Eu mă duc în New Hampshire, iar tu te duci în California. Pentru patru ani. Şi, fie că ne place, fie că nu, trebuie să ne dăm seama ce să facem în legătură cu asta.

Aidan o priveşte cu o uşoară urmă de nedumerire. Deschide gura, apoi o închide la loc.

— Eu am vrut doar… spune el în cele din urmă, apoi clatină uşor din cap. M-am referit la ceea ce urmează *listă*.

— Aaa! exclamă Clare, îmbujorându-se. Da. Lista.

— Dar ai dreptate, spune el. Ştiu că ai dreptate. Trebuie să ne dăm seama.

Privirile li se încrucişează, fiecare aşteptând ca celălalt să înceapă. Pe partea cealaltă a străzii, se aud hohote de râs în timp ce un grup părăseşte Slices, iar din altă parte, un motor îndepărtat prinde viaţă. Clare loveşte agitată cu picioarele laterala fântânii, lăsând tocurile să ricoşeze de pe piatră, iar Aidan clipeşte de câteva ori, privind spre ea.

— În regulă, spune ea.

El aprobă cu o mişcare a capului.

— În regulă.

Dar, totuşi, mai durează câteva secunde înainte ca ea să fie pregătită să pornească.

— Uite cum stă treaba, spune ea, înainte de a se opri, deja încurcată.

— Bine, spune Aidan. Treaba.

Clare inspiră profund.

— Treaba este că… dacă rămânem împreună, sunt îngrijorată că vom rata o mulţime de chestii legate de facultate, zice ea, incapabilă să se uite la el. Ar trebui să îmbrăţişăm toate lucrurile care apar pe parcurs, dar cum am putea face asta dacă ne-am dori să fim mereu în altă parte?

— Ştiu.

— Şi înseamnă că mereu vom lipsi…

— Ştiu, repetă el, întrerupând-o, deşi nu într-un mod nepoliticos.

— Şi ar fi imposibil să…

— Ar fi, cade el de acord.

— Dar este foarte greu să mă gândesc şi la a *nu* fi cu tine, recunoaşte ea. Îmi displace ideea de a mă trezi dimineaţa într-o cameră de cămin, ştiind că tu eşti în celălalt capăt de ţară, dar fără să ştiu şi altceva. Nu vreau să mă întreb ce faci sau ce mănânci sau cu cine te întâlneşti… Nu suport gândul să n-am habar ce se petrece în viaţa ta. Este mult prea îngrozitor.

Aidan încuviinţează.

— Şi eu simt la fel.

— De doi ani nu prea a trecut o zi în care să nu ne vedem, zice Clare, privindu-şi lung mâinile. Vreau să spun… ai fost cea mai importantă persoană din viaţa mea.

— Şi tu, spune el, petrecându-şi un braţ în jurul taliei ei, iar ea se sprijină de el, cuibărindu-se în curbura dintre umărul şi coastele sale.

— Nu vreau să te las să pleci, recunoaşte ea, şi, în timp ce o spune, îşi dă seama cât este de adevărat.

Nu îşi poate imagina cum ar fi să plece mâine cu maşina, fără să ştie că îl poate suna de o sută de ori de pe drum, să se întâlnească cu colega ei de cameră fără să-i scrie mesaje despre asta, să-şi înceapă cursurile fără un e-mail de la el în care să-i ureze succes.

Nu îşi poate imagina cum ar fi să-şi trăiască zilele fără ca Aidan să fie alături de ea.

Oricât de mult ar şti că este cel mai bun lucru pe care îl poate face.

Până ce el nu-şi trece cu blândeţe degetul mare peste obrazul ei, ştergându-i o lacrimă, ea nu-şi dă seama că plânge. Îşi lipeşte faţa de materialul moale al cămăşii lui, ascultându-i bătăile inimii, simţind ridicările şi coborârile constante ale pieptului său.

După ce trec câteva minute, el o sărută pe creştet.

— S-a terminat, spune el pe o voce uşor stinsă. Nu-i aşa?

Ea nu-i răspunde. Nu trebuie s-o facă. Amândoi ştiu că este adevărat. Acum nu mai are altceva de făcut decât să dea afirmativ din cap în cămaşa lui, urmărind venele de pe dosul palmei lui, să-l sărute, lung, puternic şi adevărat, iar apoi să se ridice în picioare împreună pentru a lăsa acest loc în urmă şi pentru a se îndrepta spre orice va urma.

Dar, înainte s-o facă, Aidan se opreşte pentru a scoate un penny din buzunarul lui. Stă acolo un moment, scuturându-l în palmă, apoi îl aruncă în fântână, unde scoate un *pleosc* satisfăcător înainte de a se scufunda, pentru a se alătura constelaţiei formate din celelalte monede.

Clare e pe punctul de a-l întreba ce dorinţă şi-a pus, dar se răzgândeşte.

E sigură că ştie răspunsul.

În timp ce se îndepărtează, aruncă o privire înapoi la apa care unduieşte, încercând să nu se gândească la faptul că, în loc să găsească un suvenir aici – ceva ce să ia mai departe cu ei –, au reuşit să lase ceva în urma lor.

Asta îi frânge puţin inima.

A OPTA OPRIRE

Petrecerea
11:11 P.M.

De pe veranda din faţa casei lui Andy Kimball, muzica se revarsă prin ferestre cu nişte bubuituri care fac podelele să vibreze. Clare sare ca arsă la auzul zgomotului, deja obosită la gândul a ceea ce îi va întâmpina odată ajunşi de cealaltă parte a uşii verzi. Fusese tentată să se ducă acasă după discuţia cu Aidan, însă când şi-a verificat telefonul în drum spre maşină, a văzut mesajul de la Stella, care o anunţa despre petrecere – ultimul mare chef dat de cineva din clasa lor înainte ca toţi să se risipească în cele patru zări –, iar lui Clare i s-a părut a fi un soi de ofertă de pace, una pe care nu avusese inima s-o refuze.

— Nu mi-am dat seama că încă mai sunt atâţia oameni în oraş, spune Aidan, ridicându-se în vârful picioarelor pentru a arunca o privire pe fereastră.

Privindu-l, Clare nu se poate abţine să nu se gândească la celelalte dăţi când stătuseră aici, în pragul atâtor petreceri de genul ăsta. Încă de când părinţii lui Andy au căpătat nişte bani de la bunicul ei în urmă cu câţiva ani şi au început să călătorească în mod constant, te puteai bizui mereu pe ea că va da o petrecere. Mai ales atunci când nu se mai întâmpla nimic în oraşul lor, ceea ce însemna mai mereu.

Clare nu se poate considera atât de curajoasă încât să-şi cedeze casa atât de des mulţimii, dar o admira pe Andy pentru creativitatea ei în a explica mii de vaze sparte în decursul anilor, tertipurile cu care umbla pentru a scăpa de nenumăratele avertismente ale poliţiştilor şi pentru a inventa motive pentru numeroasele sticle golite din dulapul cu băuturi al părinţilor ei.

— Cred că sunt o mulţime de elevi din clasele mai mici, spune Clare, în timp ce Aidan face câţiva paşi înapoi de la fereastră, încruntându-se.

— Mai spune-mi o dată, unde se duce Andy?

— La Michigan, parcă?

El dă aprobator din cap.

— Corect.

Cu toate că veranda nu este foarte mare, ei stau la un metru distanţă unul de altul şi e ceva ciudat că se află atât de departe de el. Niciodată n-au fost genul de cuplu care să stea călare unul peste altul, ţinându-se de mâini şi giugiulindu-se în public; sunt mai intimi de atât, mai reţinuţi. Dar au fost împreună de atât de mult timp, încât a fi alături de el este un obicei; cumva, pe Aidan îl simte mai curând ca pe o extensie a ei decât ca pe o altă persoană.

De aceea, niciunul din ei nu observă cu adevărat atunci când Clare îşi pune o mână pe braţul lui, când vorbeşte sau când Aidan îşi trece un picior pe după al ei atunci când stau aşezaţi într-un separeu. Stella îi tachinează mereu pentru felul în care merg, atât de apropiaţi, aproape lipiţi, încât parcă ricoşează unul de altul. Şi rar îi găseşti la petreceri despărţiţi, de parcă ar fi ţinuţi laolaltă de o forţă magnetică.

Însă acesta este genul de apropiere pe care nu-l observi până ce nu dispare, până ce nu vă aflaţi la capetele opuse ale unei verande slab luminate la mai puţin de o oră după ce aţi hotărât să vă despărţiţi şi tot ceea ce a mai rămas între voi este o distanţă vastă şi dureros de politicoasă.

— Deci, spune Aidan, afişând o mină neutră. Le spunem oamenilor?

Clare se uită la el alarmată. Încă nu s-a gândit la asta.

— Iartă-mă, spune Aidan, părând el însuşi puţin demoralizat. Am presupus doar…

Ea clatină din cap.

— Nu, ai dreptate. Probabil c-ar trebui s-o facem.

— Te simţi bine?

— Da, răspunde ea, încercând să zâmbească. E doar ciudat să facem asta.

El îşi schimbă poziţia, ca şi când ar vrea să facă un pas spre ea, apoi se răzgândeşte şi rămâne în loc.

— Ştiu, spune el. Mi-aş dori să nu fim nevoiţi s-o facem…

— Da, spune ea, atunci când el tace. Şi eu.

Nici măcar nu se sinchisesc să ciocăne la uşă. N-are cum să-i audă nimeni din casă. În schimb, Aidan împinge uşa, iar muzica răsună deodată în liniştea din faţa casei, toată numai ritm şi basuri. Când păşesc înăuntru, dau peste un zid de căldură şi trupuri, în holul burduşit de oameni care ţin pahare roşii deasupra capetelor, unii dintre ei dansând, alţii vorbind, cei mai mulţi încercând să se strecoare într-o parte sau în alta.

— De ce este atât de aglomerat? strigă Aidan spre Clare, făcând o mutră. Cred că sunt prea bătrân pentru genul ăsta de lucruri.

— Succes la facultate, îi urează ea, dându-i o palmă prietenească peste umăr.

— Am de gând să iau ceva de băut. Vrei şi tu?

— Da, şi dacă o vezi pe Stella…

— Da?

Clare şovăie, apoi clatină din cap.

— Nu contează.

În timp ce el se îndepărtează, cu părul capului său roşcat vizibil deasupra mulţimii, Clare este cuprinsă de teama complet ilogică de a-l pierde din vedere. Îl priveşte oprindu-se în cadrul uşii dintre hol şi bucătărie, aplecându-se puţin atunci când o colegă din clasa a unsprezecea din echipa de lacrosse se ridică pe vârfuri să-i spună ceva. Clare este surprinsă de junghiul de gelozie pe care îl simte văzând scena, şi îşi dă seama că aşa va fi de-acum încolo: săptămâna viitoare, luna viitoare şi anul viitor.

Cât de curând, fiind în California, Aidan va oferi altcuiva de băut. Cel mai probabil unei blonde înalte şi frumoase, genul de fată care este întrebată dacă e fotomodel chiar şi atunci când face ceva ce este în mod decisiv atât de necaracteristic modelelor, cum ar fi să mănânce cartofi prăjiţi reci sau să-şi sufle nasul. Nu peste mult timp, va fi mâna altcuiva cea pe care o va lua el în timp ce vor trece printr-o mulţime, alta cu care va împărtăşi glume, căreia îi va spune poveşti, cu care se va cuibări într-un colţ la o mie de petreceri diferite.

Deoarece el nu mai aparţine lui Clare. Iar ea nu îi mai aparţine lui.

Gândul se răsuceşte înlăuntrul ei, agăţându-se de ceva, făcând ca genunchii să i se înmoaie în timp ce se sprijină de peretele cu tapet albastru din hol.

Încearcă să-şi forţeze mintea într-o altă direcţie, departe de California, spre New Hampshire, unde, în ciuda a tot ceea ce simte în acest moment şi în pofida faptului că este extrem de dificil este să-şi imagineze asta din locul în care se află acum, este posibil să existe cineva care s-o aştepte şi pe ea.

S-ar putea chiar să fie o persoană şi mai bună teoretic vorbind –, o persoană mai potrivită pentru ea decât Aidan: genul de tip care ţine o listă cu toate cărţile pe care de-abia aşteaptă să le citească, căruia îi place să urmărească şi altceva decât sport, care crede că un sistem de calendar bazat pe culori este cumva genial.

La urma urmelor, nu e ca şi când ea şi Aidan au fost mereu perfecţi. În unele privinţe, ei nici măcar nu aveau logică. Cu siguranţă există partide mai bune pentru amândoi acolo undeva. Aşa că poate că acesta este exact modul în care se presupune că se desfăşoară povestea lor. Poate că, la fel ca părinţii ei, asta a fost doar o greşeală pe care trebuiau s-o facă pe parcurs pentru a-şi găsi perechea.

Poate.

Dar asta nu face să fie mai uşor.

Din difuzoare se revarsă un alt cântec, iar Clare se desprinde de perete, ridicându-se în vârfuri şi privind spre bucătărie. Se gândeşte unde să meargă să-l găsească pe Aidan – care nu s-a întors încă cu băutura ei, fie încă vorbeşte cu fata aia, fie a uitat cu totul; nu este sigură că vrea să ştie –, când cineva pune o mână pe cotul ei. Se întoarce şi îşi descoperă o colegă de clasă, pe Anjali, zâmbindu-i.

— Bună! o salută ea, ridicând paharul ca să ciocnească, dar îl lasă jos când îşi da seama că Clare nu are unul. Când pleci?

— Mâine, îi spune Clare. Tu?

— De fapt, nu plec până săptămâna viitoare. Yale începe mai târziu. Cred că s-ar putea să fiu ultimul om care rămâne…

Din reflex, Clare aruncă o privire spre uşa pe care a dispărut Aidan.

— Te bucuri? o întreabă ea, forţându-se să se întoarcă înapoi la Anjali.

— Întru totul, răspunde ea. Şi ţii minte cum am jurat că n-am să mai fac matematică din nou după un an întreg cu domnul Mitchell? Ei bine, de fapt, am intrat în programul de ştiinţe economice speciale, aşa că se pare că pentru mine vor fi şi mai multe statistici. Dar tu? Te-ai gândit deja ce specializare îţi vei alege?

— Ăăă, nu trebuie să declarăm asta până în anul al doilea, îi răspunde Clare cu atenţia distrasă, căci cineva se împinge să-şi facă loc.

Se lipeşte iar cu spatele de perete.

— Ce noroc pe mine!

— La fel şi la Yale, dar am impresia că cei mai mulţi ştiu cumva ce vor.

— Ei bine, nu şi eu, îi spune Clare, puţin prea veselă. Încă n-am habar.

— O, haide, zău aşa, îi spune Anjali cu un zâmbet încurajator.

Ele sunt acelaşi tip de persoană, croite după acelaşi tipar. Au fost în toate clasele de avansaţi, au fost clasificate la egalitate după GPA{24} şi au muncit cot la cot în cadrul nenumăratelor vânzări de prăjituri, la cantinele pentru persoane defavorizate şi la şedinţele de consiliu al elevilor. Şi-au petrecut toţi anii de liceu muncind din greu şi făcând planuri, iar acum se presupune că pleacă la facultate şi se aruncă în orice ar urma.

Numai că Clare nu are idee ce va fi.

— Vei avea un milion de opţiuni… îi spune Anjali, dar Clare se uită lung la ea.

— Nu ştiu, spune ea.

Deodată, în încăpere pare mult prea cald, iar ea îşi şterge fruntea.

— Eu nu… Acum totul e în aer. Cred…

Anjali o priveşte cu răbdare.

— Cred că m-am rătăcit puţin.

— O! exclamă ea, în mod vizibil surprinsă. Ei bine, e în regulă.

— Te superi dacă…?

Clare se opreşte să-şi umezească buzele.

— Iartă-mă, eu tocmai…

Anjali se dă în lături pentru a o lăsa să treacă.

— Sigur, poftim. Fireşte. Succes în toate, dacă nu ne mai vedem…

Baia este tocmai în celălalt capăt al holului şi, după ce îşi face loc printr-un grup de elevi din clasele mai mici, strânşi laolaltă în jurul unui video care rulează pe telefonul cuiva, Clare se simte uşurată că nu e ocupată. Cineva a lăsat un pahar roşu pe chiuvetă, iar sulul de hârtie igienică este derulat pe covor, dar altminteri nu e într-o formă prea proastă pentru genul acela de petreceri.

Ideea a fost doar să scape, dar acum îşi dă seama că de fapt trebuie să se descarce, iar când termină, se stropeşte cu apă rece pe faţă, apoi se opreşte pentru a se studia în oglindă. Acum e abia zece şi jumătate, dar are impresia că e mult mai târziu şi îşi dă seama cât e de obosită. I se pare că au trecut un milion de ani de când i-a spus lui Aidan că în seara asta nu vor dormi, că nu mai au prea mult timp şi că trebuie să profite la maximum.

Când deschide uşa băii, e surprinsă să constate că holul e aproape gol acum. Dar dinspre curtea din spate se aud chiote. Se duce grăbită spre bucătărie, unde câţiva oameni – care ignoră agitaţia – încă stau aşezaţi în jurul mesei jucând cărţi, apoi trece de camera de zi şi iese în curtea interioară, unde restul petrecăreţilor par să fie adunaţi într-un cerc inegal care se mişcă întruna.

Din locul în care se află, la câţiva metri mai în spate, Clare îşi dă seama că are loc o încăierare – bufnetul greoi al pumnilor traşi, împunsăturile şi strigătele, scrâşnetul tenişilor –, dar abia când este împinsă prin mulţime îşi dă seama şocată că e vorba de Aidan şi Scotty.

Aidan i-a prins capul lui Scotty la subraţ şi îl foloseşte pe celălalt pentru a-i trage pumni. Lui Clare aproape că i se pare că se prostesc în felul în care o fac adesea şi, pentru o fracţiune de secundă, îşi îngăduie să creadă că e adevărat. Dar apoi îi vede chipul lui Scotty, care este roşu şi schimonosit, şi pe Aidan

cu dinţii încleştaţi şi cu venele de pe frunte proeminente.

Cum priveşte ea îngrozită, Scotty se răsuceşte şi se eliberează, legănându-se şi dându-i un pumn lui Aidan în piept. Pocnetul pe care îl scoate, de oase zdrobite şi soliditate, îi face inima să-i stea în loc. Dar Aidan de-abia reacţionează; se leagănă pe călcâie, apoi se lansează brusc înainte, trăgându-i un pumn lui Scotty şi crăpându-i braţul ochelarilor.

În jurul lor, toată lumea ţipă, deşi e greu să-ţi dai seama dacă îi aţâţă sau încearcă să-i oprească. Clare zăreşte pe partea cealaltă a cercului o frântură din chipul panicat al Stellei, cu ochii scăpărând în lumina galbenă care se revarsă din bucătărie. Şi atunci Scotty îşi ia din nou avânt, iar Clare, fără să-şi dea seama ce face, porneşte în direcţia lor.

— Aidan! strigă ea în timp ce se apropie de el pe la spate, dar el nu-i răspunde.

Nici măcar nu se uită la ea. E prea ocupat să se repeadă împleticit spre Scotty. Dar asta n-o opreşte pe Clare să se năpustească spre el. Alunecă şi se opreşte chiar în spatele lui Aidan, apoi întinde o mână să-l apuce de braţ, hotărâtă să-l oprească înainte să fie şi mai rău.

El se scutură fără ca măcar să se întoarcă în direcţia ei, concentrat doar asupra lui Scotty, şi astfel, la a doua ei încercare, Clare – încă ţipând la el să înceteze, hotărâtă să-l facă să o asculte, cu toate că el este în mod clar incapabil sau nu e dispus să o asculte – îşi petrece ambele braţe în jurul taliei lui într-un soi de îmbrăţişare uriaşă pe la spate, apoi îl smuceşte îndărăt.

Singurul ei gând este să-l scoată de acolo, să-i despartă înainte ca unul din ei să fie rănit grav, dar totul este întunecat, nedesluşit şi confuz, şi tocmai atunci când trage de el, o durere vie îi explodează deasupra obrazului ei drept, iar ea se împleticeşte îndărăt, cu mâinile căuş în jurul ochiului.

Trec câteva secunde în care nimeni nu reacţionează; Aidan şi Scotty se opresc să se zgâiască la ea, iar restul mulţimii pare să fi amuţit, de parcă ar fi uitat că nu urmăreau bătaia pe un ecran, că se află aici şi acum şi fac parte din asta. E atâta linişte, încât se aude câinele vecinului lătrând să iasă afară, o

maşină oprind pe alee şi râsetele din dosul peretelui de sticlă al camerei de zi.

Dar apoi momentul de linişte se risipeşte şi totul se întâmplă cu repeziciune.

Chiar înainte ca ea să poată pricepe tot ce s-a petrecut – a fost pocnită în ochi, fie de pumnul lui Scotty, fie de cotul lui Aidan, e greu de spus –, Stella e acolo, luând-o de braţ şi conducând-o spre bucătărie.

În urma ei, aude o rafală de voci surescitate şi panicate, dar, mai presus de toate, pe Aidan şi pe Scotty ţipând unul la altul.

— *Tu* ai fost! strigă Aidan, cu o voce plină de furie.

— *Ba nu*, mârâie Scotty drept răspuns, iar apoi câţiva oameni intervin să-i despartă din nou.

Până când ajung ele în bucătăria, pe care Andy e ocupată s-o golească de oameni, Aidan şi Scotty o urmează pe Clare, cu privirile grijulii, în timp ce se grăbesc să i se alăture, cerându-şi întruna scuze.

— *Înapoi!* se răsteşte Stella la ei, în timp ce o conduce pe Clare spre un scaun de la masa masivă din lemn – pe care încă sunt împrăştiate cărţile de joc abandonate –, aşa că ei se supun.

Aidan se retrage în pragul uşii, chiar în spatele lui Clare, astfel încât ea să nu-l vadă, iar Scotty se face mic, nefericit, pe un scaun vizavi de ea, scoţându-şi ochelarii cu grijă.

Acum ea poate să vadă că el are un ochi roz şi umflat, buza crăpată, şi se întoarce către Aidan să vadă dacă şi el e rănit, dar, când o face, simte din nou arsura de durere dindărătul ochiului ei, iar Stella îi pune o mână pe umăr pentru a o sprijini. Clare încearcă să îngaime câteva cuvinte de mulţumire, dar Stella doar clatină din cap.

— Nu te mişca, îi cere ea, apoi se uită la Andy, care scotoceşte prin congelator. Poţi, te rog, să te grăbeşti?

— Nu este mazăre! strigă ea, părând vag îngrijorată de situaţia dată.

A organizat destule petreceri la care să fi avut de-a face cu tot felul de situaţii şi, în orice caz, asta nu este prima bătaie care are loc acolo.

— Ai fripturi? o întreabă Scotty.

— Nu, îi răspunde Andy, ridicând o cutie de pizza congelată. Doar asta.

Stella dă ochii peste cap şi traversează spaţiul de la masă până la frigider din trei paşi mari.

— Cuburile obişnuite de gheaţă sunt bune, spune ea, înşfăcând o pungă de pe blatul de bucătărie şi aruncând teancul de pahare roşii care se afla înăuntru.

Când se întoarce cu gheaţa, Clare încă ţine mâna la ochi, pe care îl simte enorm şi protuberant, ca şi cum doar palma ei îl poate ţine la loc. Toată partea dreaptă a feţei îi pulsează, iar pleoapa o simte groasă şi lipicioasă, însă înregistrează toate acestea într-o manieră distantă, amorţită şi detaşată. E încă prea şocată pentru a avea cu adevărat dureri.

— Eu nu capăt una? întreabă Scotty, arătând spre punga de gheaţă, iar Stella îi aruncă o căutătură cruntă în timp ce se lasă pe scaunul de lângă Clare.

— Mai întâi mă ocup de victima ta colaterală.

— Iartă-mă, îi cere Scotty scuze lui Clare pentru a mia oară, continuând să clatine din cap. Îmi pare tare, tare, tare rău. Noi niciodată n-am fi…

— Poftim, spune Stella, ignorându-l în timp ce ia cu blândeţe mâna lui Clare de pe faţă, înlocuind-o cu pachetul cu gheaţă, care la început îi dă o senzaţie de arsură, apoi – pe măsură ce o lasă să se aşeze acolo – începe să-l simtă minunat de răcoritor, reducând pulsaţia care a pornit îndărătul ochiului ei tumefiat. Cum te simţi?

— Bine, îi răspunde Clare, cu atenţia distrasă.

Se întoarce să se uite la Aidan, care stă cu mâinile în buzunare. Pare cumplit de nefericit, şi nu numai din pricina tăieturii de sub ochiul lui drept, care este deschisă şi roşie.

— Ce naiba a fost în mintea voastră? îl întreabă ea, apoi îi aruncă o privire şi lui Scotty, al cărui chip pare uşor inexpresiv.

— Nu ştiu, răspunde el, ducând două degete la buză, care se pătează de sânge.

Se uită după Andy, care pare să se fi evaporat, apoi întinde mâna la spatele lui după un şerveţel, cu care tamponează uşor tăietura.

— A fost o prostie…

— Aşa crezi? vrea Stella să ştie, ridicând dintr-o sprânceană.

Aidan face câţiva paşi, astfel încât acum Clare îl poate vedea cu ochiul teafăr.

— Ştii că eu niciodată n-aş… începe el cu o voce disparată şi încordată.

Îşi freacă faţa cu palmele şi ea vede că are o încheietură a degetelor despicată. Pe degete are pete de sânge.

— Iartă-mă. Eu doar… mă simt îngrozitor.

Duce o mână la piept, părând să aibă dureri.

— Detest gândul că ceva ce-am făcut noi…

— Ce tu ai făcut, subliniază Scotty de peste masă, continuând să-şi şteargă sângele cu şerveţelul. Ceva ce *tu* ai făcut.

— Tu ai început… spune Aidan în şoaptă.

— Nici pomeneală, amice, ripostează Scotty, scuturând din cap. Eu doar glumeam în legătură cu sora ta. În legătură cu care, apropo, trebuie să te edifici. Dar tu ai fost cel care a tras primul pumn.

Aidan îşi contractă maxilarul, dar nu spune nimic.

— Şi nu eu am fost cel care te-a pocnit, continuă Scotty, îndreptându-şi privirea spre Clare. Sunt foarte sigur c-a fost cotul lui Aidan.

— Nu asta e ideea, spune Clare, simţind privirea lui Aidan aţintită asupra ei.

Lasă gheaţa jos, dar, când zăreşte cu coada ochiului grimasa pe care o face Stella, şi-o pune la loc.

— Voi doi sunteţi nişte idioţi pentru că vă bateţi.

— *Asta* e şi ideea, spune Scotty, aşezându-se mai în faţă pe scaun. Fiindcă toată lumea dă vina pe mine pentru orice, iar eu sunt mereu gafeurul pe aici. Însă, de data asta, n-am fost eu. A fost iubitul tău, căruia îi sare ţandăra foarte uşor.

Nimeni nu spune nimic, iar Clare se uită spre Aidan, o mişcare care necesită ca ea să-şi întoarcă tot capul. Ochiul lui stâng e aproape umflat şi închis, dar restul feţei are o paloare cenuşie, iar gura îi este pe jumătate deschisă.

Arată de parcă cineva l-ar fi pocnit din nou.

Se fixează reciproc cu privirea, cântărind ceva invizibil pentru restul lumii, şi atunci, într-un final, Clare îşi lasă bărbia în piept.

— Nu mai sunt iubitul ei, rosteşte Aidan încetişor, continuând să o privească pe Clare, şi, după o pauză, ea încuviinţează.

— Nu mai este iubitul meu, repetă ea, dar există ceva în modul în care o spune care o face să nu pară foarte real.

Lasă punga de gheaţă pe masă, dând deoparte câteva cărţi, şi se forţează să se uite la Stella, care se zgâieşte la ea, cu ochii larg deschişi şi sincer uluită.

— Sunt uluită, spune ea, clipind de câteva ori.

Clare nu se poate abţine să nu surâdă, cu toate că asta face ca ochiul să-i pulseze iar.

— Vezi? Şi tu nu credeai că vei ajunge să-l foloseşti azi.

— Nu există cuvinte pentru asta.

— Voi doi v-aţi despărţit? întreabă Scotty, uitându-se de la Aidan la Clare, apoi lăsându-se din nou în scaunul lui. Uau! Nu credeam c-o veţi face vreodată.

Nici eu, gândeşte Clare, încercând să scape de nodul din gât.

Lângă ea, Stella clatină din cap a neîncredere.

— Sfârşitul unei ere, spune ea, puţin melancolică, iar Clare îi aruncă o privire lui Aidan, care încearcă să surâdă, în ciuda ochiului inflamat.

— Sfârşitul unei ere, repetă el, şi, în pofida inimii îndurerate, şi ea îi zâmbeşte.

A NOUA OPRIRE

Dansul
12.02 A.M.

Mai târziu, după ce gheaţa s-a topit şi au fost pregătite alte pungi, după ce tăieturile au fost curăţate şi pansate, după ce bucătăria s-a umplut din nou şi petrecerea s-a reluat ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, Aidan şi Clare se strecoară împreună în curtea interioară.

Când ajung în locul în care avusese loc bătaia, amândoi se opresc. În lumina care vine pe ferestrele bucătăriei, ei văd pe dalele din piatră câteva picături de sânge şi un ciob sclipitor de la ochelarii sparţi ai lui Scotty.

— Locul faptei, spune Aidan, ridicându-şi privirea.

Stella îi încropise un bandaj alb din nişte leucoplast şi tifon, iar aceasta se află imediat sub ochiul lui, astfel încât, dintr-un anumit unghi, aproape că-l face să semene cu un jucător de fotbal sau ca unul dintre turiştii care îşi pun în mod inutil un strat considerabil de cremă cu protecţie solară.

Însă sub toate acestea, chiar şi în întuneric, Clare îi vede regretul de pe chip.

El se scarpină la ceafă.

— Ştii că-mi pare foarte rău.

— Ştiu, îi spune ea. Ştiu. Dar tot nu pricep. Ce naiba s-a întâmplat?

— Nu ştiu, răspunde el, ridicând din umeri.

— Nu se poate să fi fost din cauza surorii tale. Asta a fost acum mai bine de un an. Şi, sincer, nici n-a fost chiar atât de rău. Nu se poate să fii în continuare furios din această cauză…

El se străduieşte din răsputeri să-i evite privirea, aşa că ea face un pas pentru a fi mai aproape de el, punându-şi braţele pe umerii lui, obligându-l să se uite la ea.

— Ce te supără?

— Nu ştiu, murmură el. Tu şi cu mine, cred. Seara asta. Totul.

— Mda, dar toate astea nu sunt motive ca să-l foloseşti pe Scotty drept sac de box. Toată seara ai fost enervat pe el. Cum aşa?

Aidan iese de sub prinsoarea ei, ducându-se spre marginea porţiunii cu dale de piatră, unde se opreşte şi priveşte curtea.

— Nu ştiu, repetă el, iar când Clare vine să i se alăture, el se aşază pe treapta cea mai de sus. Obişnuiam să vorbim mereu despre California. Să ne petrecem timpul pe plajă. Să învăţăm să facem surf. Iar acum el rămâne aici.

— Da, dar asta nu e…

— Ar fi fost atât de uşor, ştii? spune Aidan, acum cuvintele rostogolindu-i-se din gură năvalnic. Tot ceea ce trebuia să facă era să meargă la ore mai des. Să citească o carte din când în când. Să fie atent. Nu e prost. Adică, este, dar nu în sensul ăsta. Tot ceea ce trebuia să facă era să se străduiască puţin şi am fi putut să fim acolo împreună.

Clare înghite cu putere pentru a scăpa de emoţii, rănită de adevărul spuselor lui: şi ea pierduse foarte mult timp gândindu-se la aceleaşi lucruri în legătură cu Aidan şi cu Harvard, visând cu ochii deschişi la ei doi împreună pe coasta de est. În vreme ce, în tot acest timp, Aidan îşi dorea acelaşi lucru, numai că alături de Scotty.

— Nu ştiu, spune el, lovind pietrele din curtea interioară cu piciorul şi împrăştiind câteva ghinde. Bănuiesc că nici măcar nu mi-am dat seama cât mă scotea din sărite.

— Ştii că nu e aşa, îi zice Clare, îmbujorându-se pe măsură ce se gândeşte la conversaţia ei cu Stella de mai devreme. Eşti doar trist pentru că pleci. Şi îţi verşi focul pe el.

Aidan ridică din umeri.

— Problema e că foarte multe lucruri sunt pe cale să se schimbe. Ar fi fost drăguţ dacă măcar un lucru ar fi rămas la fel, ştii?

Lui Clare îi trebuie ceva timp să-şi găsească glasul.

— Ştiu. Dar atunci…

— Ce?

— Ei bine, cum de poţi da vina pe mine pentru chestia cu Harvardul?

El se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Erai îngrijorat că eu aş fi vrut ca tu să te duci, îi spune ea. Dacă ai fi intrat. Şi sincer, s-ar putea să ai dreptate. Nu ştiu. Uneori pare o nebunie să facem altceva în loc să ne despărţim. Dar alteori…

— Nu pare.

— Nu pare, este ea de acord. O parte din mine credea că s-ar putea să fie drăguţ să fim mai aproape.

Aidan se apleacă să culeagă o ghindă, răsucindu-i căpăcelul.

— Îmi dau seama că ar fi trebuit să-ţi spun.

— E în regulă, îi zice ea, deşi nu e chiar aşa – cel puţin, nu încă.

— Însă o mare parte din asta era tocmai faptul că îmi părea atât de rău pentru toată povestea cu Stanfordul.

— Nici măcar nu aveam de gând să…

— Ştiu, o întrerupe el. Dar chiar şi aşa. Senzaţia era că aveam un soi de înţelegere, chiar dacă în mare parte era doar o glumă. Chiar dacă niciunul din noi nu se aştepta să ducă undeva. Dar pur şi simplu n-am putut să mă decid s-o fac. N-am putut să fac gestul hotărâtor cu privire la cererea aia stupidă.

— Fiindcă te temeai că eu aş fi vrut ca tu să te duci.

— Ba nu, neagă el, clătinând din cap. Deoarece îmi era frică că *eu* aş fi vrut să mă duc.

Clare îl priveşte cu asprime.

— Poftim?

El ridică din umeri.

— Mereu am detestat ideea de Harvard. Evident. Şi tu ştii că dintotdeauna am vrut să fiu în California. Vreau să spun, tot numi vine să cred că am intrat la UCLA…

— Ştiu, dar…

El priveşte în jos la ghinda din palmă.

— Dar îmi făceam griji că, dacă aş fi intrat, s-ar fi putut să aleg tot Harvardul.

— De ce?

— Deoarece ar fi fost mai aproape de tine.

Clare îl priveşte lung.

— Serios?

— Te iubesc, spune el simplu, de parcă asta l-ar fi întrebat ea.

Iar ea presupune că, într-un fel, l-a întrebat.

— Aidan… începe ea, neştiind sigur ce să spună.

— Bănuiesc că acum nu mai contează, spune el. Cred că amândoi sfârşim prin a merge în locurile potrivite. Cu toţii, fireşte. Poate chiar şi Scotty. Cine ştie, nu-i aşa?

Ea reuşeşte să dea aprobator din cap.

— Cine ştie…

În casă, cineva a dat iar drumul la muzică, iar oamenii ies şi intră în bucătărie cu paharele ţinute sus, legănându-se în ritmul muzicii.

Clare aruncă o privire spre cer, care este plin de stele, şi închide ochii.

Când îi redeschide, Aidan o priveşte cu atenţie, faţa lui fiind la numai câţiva centimetri de a ei, ca şi când ar fi pe cale să o sărute. Nesigură, ea se trage înapoi, iar el se încruntă.

— Cu siguranţă vei avea un ochi învineţit.

Clare duce o mână la obraz, atingându-l uşor.

— Şi tu la fel, îi zice ea. Poate chiar doi.

— Mda, dar în prima ta zi de şcoală… spune el cu un oftat, îmi pare tare rău. Nu-mi vine să cred c-am făcut asta.

— E în regulă, spune ea, străduindu-se să zâmbească în pofida ochiului umflat. O să arăt ca o tipă dură. Nimeni n-o să vrea să se pună cu mine.

El râde.

— O, da, vei fi super-intimidantă.

În spatele lor, cineva deschide uşa de protecţie contra insectelor, şi apoi, cu un hohot de râs, aruncă o pereche de tenişi în curtea interioară. Unul dintre ei se rostogoleşte de câteva ori şi aterizează chiar în spatele lor, iar Aidan se uită cum Clare strâmbă din nas.

— Miroase a…? întreabă el, iar ea încuviinţează.

— Vomă. În mod cert vomă.

Ea mijeşte ochii privind tenisul.

— Există vreo şansă ca tu să vrei să mergi la o plimbare sau

ceva de genul?

Aidan sare în picioare şi îi întinde o mână ca să o ajute şi pe ea să se ridice.

— Hai să plecăm de-aici.

Lângă casă se află un gard din lemn cu o poartă ce dă spre strada pe care se află în continuare maşini parcate, semnul sigur al unei petreceri de succes. Când trec pe lângă Volvo-ul lui Aidan, Clare ar vrea să se urce în el, să-i spună să pornească motorul şi să meargă pur şi simplu până ce ajung undeva, oriunde în altă parte în afară de California sau de New Hampshire. Dar, în loc de asta, ei merg mai departe fără o vorbă şi îşi continuă drumul în josul străzii, fără o direcţie anume.

E trecut de miezul nopţii acum şi în cele mai multe case luminile sunt stinse. Din când în când, văd lumina de la câte un televizor sau ochii vreunei pisici strălucind la fereastră, dar în cea mai mare parte, aceasta zonă a oraşului a adormit şi liniştea este asurzitoare, un sunet ca de electricitate statică.

— Mă simt prost în legătură cu lista ta, îi spune Aidan, după ce au mers puţin, cotind ici la dreapta, colo la stânga, croindu-şi un drum şerpuit tot mai adânc în noaptea suburbană înăbuşită. Am senzaţia că totul a mers cam anapoda.

Clare ridică din umeri.

— Asta păţesc dacă fac planuri mari.

— Peste ce am sărit?

Foaia de hârtie este în buzunarul ei de la spate, dar nu o scoate.

— Nu ştiu. Trebuia să ne luăm îngheţată. Să ne oprim la cinematograf. Să mergem la foişor.

— Totuşi, astea nu erau nişte locuri unde să fi mers prima dată, nu?

— Nu, doar locuri care însemnau ceva.

— În cazul ăsta, îmi pare rău dacă n-am reuşit, spune el, privind-o pieziş, iar cuvintele o potopesc pe Clare cu un soi de supărare rece ca gheaţa.

Se opreşte din mers fără să vrea şi îl priveşte fix, iar când Aidan se întoarce spre ea, vede pe chipul lui recunoaştere, vede

privirea dindărătul ochilor lui când el îşi dă seama ce anume a spus.

— Of, spune el calm. N-am vrut să sune aşa.

Clare îşi stăpâneşte emoţiile.

— Ştiu.

— Dar chiar îmi pare rău.

— Ce?

— Îmi pare rău că n-am reuşit.

— Şi mie, spune ea, şi pornesc din nou, de data aceasta ceva mai aproape unul de altul.

— Aşadar, unde ar trebui să fim acum?

La început, lui Clare i se pare că şi asta ar putea fi o chestiune mai cuprinzătoare cu un înţeles mai profund.

Ar trebui să fie pe o insulă pustie.

Ar trebui să fie la aceeaşi facultate.

Ar trebui să fie împreună.

Dar atunci ea îşi dă seama că el se referă la listă.

— Nu ştiu. La dans, cred. Dar am bifat deja asta.

Aidan se opreşte din mers şi se întoarce cu faţa spre ea.

— Îmi este îngăduit să fiu romantic acum?

— Acum că ne-am despărţit?

El râde.

— Da.

Fără să aştepte un răspuns, el face un pas în faţă, cuprinzând-o pe după talie cu braţele, trăgând-o mai aproape, iar ea îşi împreunează mâinile după ceafa lui şi se reazemă de el, aşa cum a mai făcut-o de multe ori.

Ei nu se mişcă – nu chiar. E mai mult o îmbrăţişare decât un dans. Stau amândoi în întuneric, ţinându-se unul de celălalt de parcă le-ar fi frică să-şi dea drumul. Clare simte mirosul de antiseptic pe care l-a folosit Stella pe rana lui, un iz curat, puternic, iar dincolo de acesta, mirosul de şampon cu mentă pe care i l-a luat mama lui la Crăciunul trecut. Trasează cu degetul o linie pe spatele lui, exact între omoplaţi, şi îl simte înfiorându-se sub atingerea ei. Când el se apleacă s-o sărute pe tâmplă, ei îi vine să plângă.

— Îţi aminteşti seara aia? îl întreabă ea, şi este surprinsă să-

şi audă glasul tremurând un pic. Ai tot vărsat punci pe tine.

El îşi înclină capul, râzând încetişor la urechea ei.

Eram emoţionat.

— Erai varză.

— Dar o varză fermecătoare.

— Ţineai paharul în timp ce dansai, îi spune ea, lipindu-şi obrazul de pieptul lui. Lichidul se revărsa din el peste tot. Dar ai refuzat să-l pui jos.

— Trebuia să fac ceva cu mâinile, recunoaşte el. Mă temeam ca tu să nu vezi ce dansator execrabil eram. Aveam nevoie de o diversiune.

— Aşa că ţi-ai sacrificat costumul.

— A fost pentru o cauză care merita din plin.

În acea seară încă nu era nimic oficial între ei: doar doi oameni care se plăceau unul pe altul, pe cale de a avea ceva mai mult. Dar ea începuse deja să înţeleagă cum ar fi fost să fie cu Aidan. În jurul lor, toate celelalte lucruri părea greoaie şi previzibile, colegii lor de clasă trecând prin toate stadiile şi înfruntând chestiunile exagerat de dramatice ale fiecărui bal: fetele plângând în baie, perechile giugiulindu-se prin diferite cotloane, cele două grupuri de băieţi pe punctul de a se încăiera, elevii din clasele mai mari aruncând cele mai nimicitoare priviri.

Însă Aidan… Aidan era *amuzant*. Toată seara dansase în jurul ei: în pas de *moonwalk*, apoi de *breakdance*, conducând-o într-un tangou cu braţele ţepene şi apoi învârtind-o într-un vals comic de formal, răsucind-o şi legănând-o atât de repede, încât ea nu mai putea să vadă clar. El era emoţionat şi apucat, dar şi zăpăcit şi imprevizibil, cu ochii scăpărători şi cu un zâmbet ameţitor, rezervat numai pentru ea. Ea râdea atât de tare, încât de-abia mai putea să ţină pasul, fiind nevoită mereu să se oprească şi să-şi tragă sufletul.

— Am două picioare stângi, strigase el peste muzică, roşu la faţă din cauza căldurii din sala de sport, dar ştiu cum să le folosesc.

Pur şi simplu era ceva la el. Făcea ca încăperea să pară mai luminoasă, iar orele să treacă mai repede. Toată seara au

zburat, şi a fost o magie, ameţitoare şi veselă şi năucitoare.

Dar, chiar şi aşa, exista o parte din ea care îşi dorea ca el să reducă puţin ritmul. Doar pentru puţin timp, suficient cât să se ducă în braţele lui şi să se cuibărească la pieptul lui, să rămână acolo în timp ce minutele treceau ticăind, pur şi simplu să-l ţină pe loc, în acel loc luminos în mijlocul unei imensităţi de cenuşiu.

Iar acum, doi ani mai târziu, în sfârşit sunt aici; îmbrăţişaţi în această noapte care zumzăie în jurul lor şi cu sunetul puternic al bătăilor inimii lui în urechile ei.

Şi totuşi, el nu mai este al ei.

Toate astea, şi singura concluzie e „adio”

Stau amândoi acolo de ceva timp, aşa că ea începe să se gândească că poate să simtă fiecare minut care se scurge pe măsură ce noaptea se grăbeşte neînduplecată să întâmpine zorii. Însă atunci Aidan se încordează brusc şi îşi slăbeşte strânsoarea, dându-i drumul şi făcând un pas înapoi.

— Îmi pare rău, spune el, iar ea vede schimbarea din ochii lui când îşi aminteşte brusc ce sunt ei acum unul pentru celălalt – sau, mai curând, ce nu sunt. Bănuiesc că pur şi simplu încă nu ştiu cum să fac asta.

Clare se simte puţin nesigură.

— Ce să faci?

— Să nu fim împreună.

— Ah, exclamă ea. Mda. Ştiu.

Din geanta ei, telefonul scoate un zbârnâit, iar ea îi aruncă o privire, după care se uită din nou la Aidan.

— Va fi probabil mult mai uşor atunci când vom fi despărţiţi.

Pe chipul lui învineţit se citeşte o expresie îndurerată.

— Îmi pare rău, repetă ea, în timp ce telefonul sună iar.

Scotoceşte prin geantă până ce îl găseşte.

— N-am vrut să sune aşa. Pur şi simplu cred că va fi mai bine când nu vom mai fi împreună.

Oftează, apoi clatină din cap.

— Îmi pare rău. Nici asta nu mi-a ieşit mai bine.

Chipul lui se îmblânzeşte.

— E în regulă. Încă suntem la început cu asta.

— Mda, face ea, ridicând drept dovadă ecranul luminat al telefonului ei.

Cifrele electronice indică 12:24.

— Au trecut doar câteva ore.

— Atunci, încă mai avem timp să exersăm, spune el, frecându-şi palmele una de alta. Ce ar trebui să facem mai departe? Bănuiesc că e prea târziu să acoperim toate chestiile pe care le-am ratat, dar încă am putea să facem ceea ce urmează pe listă…

Când vede că ea nu îl ascultă, lasă fraza în aer. Ea e prea ocupată să se zgâiască la lunga listă de apeluri pierdute şi mesaje necitite din telefonul ei.

— Clare?

Îşi ridică privirea spre el, cu ochii larg deschişi.

— Ăăă, de fapt, următoarea oprire nu este pe listă, îi spune. Numai dacă nu cumva ai tu vreun soi de înregistrare despre care eu nu ştiu.

El o fixează cu privirea, încurcat.

— Înregistrare?

— Haide, îl îndeamnă ea, deja întorcându-se în direcţia maşinii. Trebuie să mergem la secţia de poliţie.

— Poftim? o întreabă Aidan, alergând după ea. *De ce?*

— Deoarece, îi explică ea, Scotty e la închisoare.

A ZECEA OPRIRE

Secţia de poliţie
12:44 A.M.

Când dau buzna pe uşa din faţă a secţiei de poliţie, primul lucru pe care îl vede Clare este Stella. Stă cocoşată, aşezată pe unul dintre cele trei scaune albastre din plastic din faţa biroului principal, privind în gol la podeaua murdară şi rozându-şi o unghie. Şi, cu toate că este trecut de miezul nopţii şi Clare se află pentru prima dată în viaţa ei în secţia de poliţie a oraşului, acest detaliu este cel care o şochează cel mai tare.

Stella nu-şi roade unghiile. Ea nu este o persoană cu ticuri, deoarece *nimic* n-o tulbură. Ea este neînfricată, neabătută şi îndrăzneaţă. Iar unghiile ei, ca şi restul fiinţei ei, arată întotdeauna impecabil, date cu lac de unghii negru pentru a se asorta cu restul ţinutei. Aşa că să o vadă acum în halul ăsta e puţin cam alarmant.

— Bună, o salută Clare blând, strecurându-se pe scaunul de lângă ea. Te simţi bine? Ce se întâmplă? Unde e Scotty?

Stella pare surprinsă să o vadă, de parcă deja ar fi uitat că ea o rugase să vină. Clipeşte nedumerită spre Clare, apoi îşi lasă mâna în jos şi îşi freacă unghia zdrenţuită.

— Nu ştiu, îi răspunde, ridicând din umeri. Când am ajuns eu aici, el era înapoi în celulă, aşa că nu l-am văzut. Cineva mi-a spus că va ieşi destul de curând. Aşa că ăsta trebuie să fie un semn bun, nu?

Aidan stă în capătul îndepărtat al încăperii, încercând să privească pe fereastră şi dincolo de biroul gol din fundul secţiei, încercând să-şi dea seama unde s-ar putea afla Scotty. Într-un final renunţă şi vine spre ele.

— Ce-a făcut?

— Nu ştiu, răspunde Stella, privirea ei ţâşnind de la Aidan la Clare. Cred că ne certam, iar el a ieşit furios din casa lui Andy…

Aidan geme, ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta, apoi îşi reia

paşii.

— Şi apoi, ei bine, probabil ca s-a rătăcit sau ceva…

Clare ridică din sprâncene.

— S-a rătăcit?

— A adormit, spune Stella, muşcându-şi buza.

— Unde? întreabă Aidan şi Clare în acelaşi timp.

— În straturile de flori ale unui vecin. Aşa că ei au chemat poliţia.

— *Pe bune?* o întreabă Aidan, oprindu-se, iar Clare vede că încearcă să nu râdă, deşi îi este dificil.

Îşi lipeşte buzele, căci şi ei îi vine să râdă. Nu este foarte sigură pentru ce anume crezuse ea că-l săltaseră pe Scotty, dar cu certitudine nu pentru asta.

— Ştiu, spune Stella, clătinând din cap. E un mare idiot.

Dar felul în care o spune – atât de afectuos, cu ochii strălucitori – o face pe Clare să o privească cu şi mai mare atenţie, iar Stella îşi coboară capul în piept pentru a ascunde faptul că s-a înroşit.

De obicei, Stella nu se înroşeşte.

Înainte să poată spune ceva, Aidan se încruntă:

— Aşadar, îl acuză de ceva?

— Nu ştiu, îi răspunde Stella. N-au vrut să-mi spună.

El îi aruncă o privire ciudată.

— Stai… dacă n-ai fost cu el, de unde ai ştiut să vii aici?

— A avut dreptul la un telefon… îi răspunde ea, după care lasă fraza în aer.

— Şi nu m-a sunat pe mine? întreabă Aidan, părând încurcat, dar, înainte ca ea să poată să-i răspundă, uşa de lângă birou se deschide larg şi, pentru a doua oară în acea seară, Clare este surprinsă să vadă chipul rotund şi vesel al poliţistului Lerner.

— Bună seara! îl salută ea, sărind din scaun, liniştită pentru că nu e un poliţist oarecare, ci o persoană pe care, de fapt, o cunoaşte.

Poliţistul Lerner se încruntă când o vede, dar apoi îl vede procesând – cine este ea, de ce este aici – şi îi zâmbeşte, bătând de două ori într-un dosar.

— Aşadar, ne întâlnim din nou, spune el. Să înţeleg ca eşti

prietena tânărului Wright?

Aruncă o privire în hârtiile sale, apoi – la fel de brusc – privirea îi zboară din nou spre chipul lui Clare.

— Hei, te simţi… dă el să o întrebe, înnegurându-se la faţă când îl observă şi pe Aidan. Te simţi bine?

— Mă simt bine, îl asigură ea. Zău. A fost doar… E o poveste lungă.

El face un pas mai în faţă, cu capul înclinat într-o parte.

— Se pare că mâine o să ai un ochi vânăt, îi spune el. Eşti sigură…

— Dap, mă simt foarte bine, repetă ea, încercând din răsputeri să nu-şi arate iritarea. Scotty e bine?

Îşi scote cascheta şi se freacă pe chelia din creştet. Apoi se înroşeşte un pic, iar Clare are impresia că încearcă să nu râdă.

— Da, e bine, îi spune. Am avut o mică discuţie despre limite şi responsabilitate şi încălcarea proprietăţii şi băutul înainte de majorat. Dar înţelegând că e pentru prima dată când încalcă legea şi că e ultima seară pentru toată lumea din oraş, iar el n-a cauzat vreo problemă adevărată, am convenit că un avertisment va fi suficient.

— Asta e grozav! exclamă Stella, deja mai calmă. Asta înseamnă că… va putea să plece acum?

— O, da, îi răspunde poliţistul Lerner, chicotind uşor. Va ieşi într-un minut. El doar… se curăţă niţel.

— Se curăţă? întreabă Aidan, părând confuz.

— Mda. De acum încolo, să staţi cu ochii pe el, bine? le cere el, făcându-le cu ochiul în timp ce deschide uşa din spatele sau. Şi în seara asta să nu mai intraţi şi în alte belele, bine? Mâine e un nou început. Vreţi să porniţi cum se cuvine.

Îşi aşază cascheta la loc, apoi îi salută fluturând din mâna.

— Succes în toate!

După ce iese, toţi trei schimbă priviri perplexe. Clare este gata să-i spună ceva Stellei, când uşa se deschide din nou, iar de data aceasta apare un poliţist tânăr, zâmbind superior şi clătinând din cap.

Scotty e doar la doi paşi în urma lui, iar când iese în hol, se opreşte şi face o plecăciune adâncă.

— Doamnelor, spune el, privind de la Stella la Clare, apoi la Aidan. Domnilor.

E întâmpinat doar de tăcere în timp ce ei se zgâiesc la el cu gurile căscate. Probabil că şi-a pierdut pe undeva tricoul, iar acum stă acolo îmbrăcat numai în jeanşii lui cu talia joasă, cu boxerii în carouri vizibili pe deasupra beteliei, iar pieptul lui gol e complet acoperit de amprente negre. Pe partea dreaptă a feţei se vede un pătrat negru care se întinde din colţul gurii până în locul unde o vânătaie începe să-i înflorească sub ochi, de parcă ar fi fost plantat cu faţa într-o tuşieră. Arată fie ca ceva din cărţile pentru copii, fie poate ca dintr-o povestire de groază, ca o bucată de şvaiţer sau ca un soi de animal nebun cu pete.

— Ce naiba? întreabă Aidan, fiind în continuare cu gura căscată.

Poliţistul din spatele lui râde acum în hohote.

— A fost dezamăgit de faptul c-am trecut la amprentarea electronică…

— Aşa că am găsit tuşiera pe unul dintre birouri! exclamă Scotty plin de mândrie.

— *Zău?* exclamă Clare, încercând să nu râdă.

— Data viitoare, îi spune poliţistul, poate c-ar trebui să te gândeşti de două ori înainte să şterpeleşti ceva dintr-o secţie de poliţie.

Scotty se răsuceşte pe călcâie şi îl salută milităreşte.

— Da, să trăiţi, domnule căpitan!

— Ţi-am spus deja, nu sunt căpitan, îi explică bărbatul, dând ochii peste cap.

Se uită înspre ceilalţi.

— Îl duceţi acasă?

Aidan încuviinţează.

— Vă mulţumim mult c-aţi fost înţelegător!

— Tuşul nu se va duce un timp, le spune bărbatul chicotind. Cred că e o pedeapsă suficientă.

Stella încă n-a scos niciun cuvânt. Stă pur şi simplu acolo, privind ţintă la versiunea cu picăţele a lui Scotty, care se clatină nesigur pe picioare. Însă, de îndată ce poliţistul pleacă şi sunt

numai ei patru în holul pustiu, ea face un pas în faţă, examinându-l îndeaproape.

— Ai fi putut fi arestat, îl ceartă ea, împungând-l cu un deget. Ai fi putut fi acuzat de ceva.

Scotty ridică ambele mâini, care sunt mânjite de tuş negru.

— Da, dar n-am fost.

— Ştiu ca e greu pentru tine, continuă Stella pe un ton coborât, dar nu se poate să mai faci de-astea. Pur şi simplu nu se poate. După noaptea asta, noi nu vom mai fi pe-aici să dregem lucrurile pentru tine, aşa că e timpul să te maturizezi. Ai priceput?

Rânjetul de pe chipul lui Scotty dispare.

— Hei! exclamă el pe un ton rugător, dar ea nu-l mai ascultă.

Deja s-a răsucit pe călcâie şi iese din clădire, lăsând uşa să se trântească în urma ei în timp ce dispare în parcarea întunecată.

Urmează câteva secunde de tăcere asurzitoare, iar când se întoarce spre Scotty, Clare vede că braţele îi atârnă inerte pe lângă trup. Ochelarii sparţi stau înclinaţi într-un unghi ciudat pe nasul lui, iar pe chipul lui lovit şi pătat de tuş se citeşte o expresie rănită. Ea lasă să-i scape un oftat.

— Vin şi eu, le spune. Lăsaţi-mă un minut.

Afară, Stella e deja la jumătatea parcării, care este încă alunecoasă de la ploaia de mai devreme. Până când Clare o ajunge din urmă, ea deja respiră greoi.

— Hei! exclamă ea, prinzându-şi prietena de braţ, iar Stella se răsuceşte în loc. De ce eşti atât de supărată? Vreau să spun, e Scotty. El face chestii din astea…

Stella îi aruncă o privire rece.

— Am crezut c-a încetat să-ţi mai pese de mine.

— N-am spus niciodată asta. Am spus doar că trebuie să încetez să mai am atâta nevoie de tine.

— Totuna.

— Ba nu, îi explică Clare. Şi nu încercam să fiu rea. Doar că… nu ştiu. Văd că nu te mai străduieşti să fii prietena mea, aşa că ce altceva ar trebui să fac?

— Dumnezeule, o faci din nou, spune Stella, dând capul pe spate cu un oftat. Chiar şi-acum. Ai venit aici să vezi de ce sunt

supărată şi acum vorbeşti iar despre tine.

Clare se încruntă.

— Poftim?

— Te-ai gândit vreodată la posibilitatea ca totul să nu fie despre tine? o întreabă Stella, apropiindu-se cu un pas. Că poate că marele adio dramatic dintre Clare Ralterty şi Aidan Gallagher nu este singurul lucru care are loc în noaptea asta?

— Nu-i corect…

— Îmi pare rău că e greu pentru tine, continuă Stella, ridicând din umeri. Pe bune. Dar, pe de altă parte, am obosit să tot dezbatem dacă tu şi Aidan să vă despărţiţi sau să rămâneţi împreună, şi cine ce vrea, şi de ce. E epuizant.

— Ei bine, îi răspunde Clare, aruncându-i o căutătură cruntă, deja ne-am despărţit, aşa că bănuiesc c-ai scăpat.

Chipul Stellei se îmblânzeşte un pic.

— Ştiu. Şi îmi pare rău. Dar asta e ceea ce ţi-ai dorit, iar voi doi păreţi să stăpâniţi foarte bine situaţia, aşa că nu ştiu ce mai vrei de la mine.

— Nu vreau nimic de la tine.

— Şi cu toate astea eşti atât de ocupată să-ţi faci griji despre modul cum nu-ţi acord destulă atenţie, îi spune, încât *pe mine* nici măcar nu m-ai întrebat ce fac.

Clare ridică mâinile disperată.

— Păi, nu pricep! Eşti supărată fiindcă Scotty e la închisoare, iar asta n-are niciun fel de noimă. Vreau să zic, l-ai văzut. Arată ca un dalmaţian beat. Ce te aşteptai?

Spre surprinderea ei, Stella izbucneşte în râs.

— Ce e? vrea Clare să ştie, lovind asfaltul cu vârful pantofului.

— Nimic. Doar că mă gândeam că arăţi ca un raton cu ochiul ăla învineţit. Şi Aidan la fel.

Clare îşi îngăduie să zâmbească puţin.

— Cred că în noaptea asta suntem cu toţii cam varză.

Tac amândouă preţ de o clipă, studiindu-şi picioarele. O maşină trage în parcare şi razele farurilor trec peste ele, iluminându-le scurt chipurile înainte de a le lăsa iar pradă întunericului.

— Tot nu pricep, spune Clare după un moment.

Stella o priveşte drept în faţă.

— Păi, întreabă-mă.

— Ce să te întreb?

— Întreabă-mă de ce sunt supărată. Întreabă-mă de ce am fost atât de ocupată. Întreabă-mă de ce în ultima vreme ai avut senzaţia că lucrurile stau altfel.

— Te-am întrebat asta toată noaptea.

— Ba nu, nu m-ai întrebat. M-ai întrebat de ce sunt prea ocupată pentru *tine*. De ce n-am fost acolo pentru *tine*. Nu m-ai întrebat nici măcar o dată unde am fost.

— Bine, este ea de acord, puţin impacientată. Aşadar, unde *ai* fost?

Stella şovăie, apoi oftează.

— Las-o baltă.

— Ba nu, vreau să ştiu, insistă Clare, însă atenţia Stellei este distrasă de zdrăngănitul unei uşi din metal care reverberează în toată parcarea.

Amândouă se uită şi îi văd pe băieţi ieşind din secţie: Scotty este îmbrăcat cu cămaşa lui Aidan, descheiată, astfel încât paloarea pieptului său iese în evidenţă prin contrast cu petele de tuş, iar Aidan merge în urma lui, îmbrăcat cu un maiou care îi este puţin cam mic. Alcătuiesc o pereche caraghioasă aşa cum vin spre ele rânjind la fel.

Când ajung în dreptul lor, Scotty scoate un marker negru, pe care probabil că l-a furat, şi îl ridică precum un trofeu.

— Priviţi, le spune el râzând. Sunt o tablă de joc umană. Cine vrea să joace „uneşte punctele”?

Aidan îi ia markerul, ascunzându-l la spate.

— Hai să nu înrăutăţim lucrurile, îi propune el, iar Stella dă ochii peste cap.

Ea îi priveşte pe rând pe fiecare – Scotty cu picăţelele lui, Aidan cu o dungă de leucoplast strălucitor pe obraz, Clare cu ochiul ei umflat –, apoi clatină din cap.

— Sunt foarte sigură, le zice, întorcându-se să meargă spre maşină, că mai rău de atât nu se poate.

A UNSPREZECEA OPRIRE

Casa familiei Wright
1:24 A.M.

Acasă la Scotty, toate ferestrele de la etajul al doilea sunt întunecate, ceea ce înseamnă că părinţii lui s-au dus deja la culcare. De obicei, acest lucru nu constituie o problemă. În decursul anilor, au învăţat să stăpânească arta intrării la ore târzii din noapte: mersul în vârful picioarelor şi şuşuiturile şi vorbitul în şoaptă în drumul lor spre bucătărie, unde de regulă îşi iau câteva gustări, apoi ies în grădină, îşi trag scaunele împrăştiate pe dalele din piatră şi le aşază în formă de cerc, aşteptând ca limbile ceasului să se îndepărteze tot mai mult de orele lor de culcare.

Însă, în această noapte, Scotty e în continuare emoţionat după întâlnirea lui cu oamenii legii, şi când năvălesc în liniştea din bucătărie, el se împiedică de unul dintre scaunele de la bar, împleticindu-se câţiva paşi înainte de a se prăbuşi în cămară. Totul se zgâlţâie şi zdrăngăne, farfuriile şi paharele tremură pe rafturile lor, iar ei îşi ţin respiraţia până ce se face iar linişte.

— Vai! exclamă Scotty în şoaptă, după ce sunt siguri că părinţii lui nu s-au trezit.

— Poate c-ar trebui să fac nişte cafea, sugerează Aidan, iar Stella ridică degetul mare în sus, în timp ce îl scoate pe Scotty din bucătărie cu ajutorul lui Clare.

În baie, îl aşază pe capacul vasului de la toaletă, iar apoi evaluează pagubele cu încruntături identice. El se uită de la una la alta, împingându-şi ochelarii în sus pe nas o dată la câteva secunde, având în vedere că aceştia îi alunecă întruna.

— Nu sunt convinsă că săpunul va rezolva chestia asta, spune Stella într-un târziu, iar Clare încuviinţează din locul în care stă rezemată cu spatele de chiuvetă, străduindu-se să evite oglinda uriaşă de deasupra acesteia.

Nu este încă pregătită să vadă stricăciunile de pe propriul chip.

— Am senzaţia că ne trebuie înălbitor sau altceva.

— Înălbitor? repetă Scotty cu o privire plină de îngrijorare.

— Ce altceva se foloseşte pentru genul acesta de lucruri? îl întreabă Stella, bătându-se cu degetul în bărbie. Terebentină? Acetonă?

Scotty îşi priveşte lung palmele înnegrite, răsfirându-şi degetele.

— Poate că se va duce de la sine, spune el plin de speranţă. Pun pariu că până mâine dimineaţă or să dispară…

— Regret, amice, îi spune Clare, clătinând din cap. Cred că te-aşteaptă câteva zile ciudate cu petele astea.

Scotty îşi ascunde faţa în palme, gemând.

— Ca să nu mai zic de ochiul învineţit, adaugă Stella, plină de voioşie. Probabil că toate fetele de la noua ta şcoală vor fugi ţipând.

— Ce părere ai de detergentul de vase? sugerează Clare, iar Scotty bate din palmele sale pătate de tuş.

— Genial! exclamă el. Nu asta se foloseşte pentru animale atunci când există o revărsare de petrol?

— Tu vorbeşti serios când compari degetele tale vopsite cu starea deplorabilă a unui pui de focă? îl întreabă Stella, ridicând dintr-o sprânceană, iar Scotty se strâmbă la ea.

Se petrece atât de rapid, încât Clare ar fi putut să-l rateze dacă şi-ar fi luat privirea fie şi pentru o secundă, dar are un loc un schimb, un moment între ei aşa caraghios cum e –, care pare aproape încărcat. Îşi susţin privirea o secundă prea mult, şi apoi, cu un rânjet prostesc, Scotty se răsuceşte pe călcâie şi iese pe uşă, ducându-se să caute detergentul.

Imediat ce el a plecat, Clare o priveşte pe Stella cu ochii mari:

— Asta-i! exclamă ea, încercând să nu lase surprinderea să-i răzbată din glas.

— Ce anume, detergentul de vase?

— Nu, tu şi Scotty.

Stella se opreşte – doar pentru o fracţiune de secundă – din împăturit un prosop ale cărui colţuri sunt în continuare aliniate perfect.

— Scotty, spune ea pe un ton nepăsător, e un idiot.

— Mda, e Clare de acord, acum zâmbind, dar e idiotul tău.

Agaţă prosopul cu grijă pe bara de metal de lângă chiuvetă, apoi se întoarce cu o privire extrem de precaută.

— În regulă, haide, spune-o, îi cere ea pe un ton provocator.

— Ce să spun?

— Vorbim despre Scotty. Aşa că trebuie să ai o părere.

Clare ezită.

— Cred că e… grozav.

— Chiar aşa, zice Stella monoton.

Nu e o întrebare.

— Chiar aşa. Vreau să spun… evident, sunt surprinsă. Trebuie să-mi acorzi un minut să mă gândesc.

Stella pune ambele mâini pe chiuvetă, legănându-se înainte şi înapoi.

— De asta n-am vrut să-ţi spun…

— Ce? Nu. Haide. Cred că e grozav.

— Deja ai spus asta.

— De când se petrece asta?

Stella se îndreaptă de spate.

— De câteva săptămâni. Poate o lună.

— Uau, exclamă Clare, nereuşind să-şi mascheze uluirea. Şi nu ştie nimeni?

— Nup, spune ea zâmbind vag. S-a dovedit că el nu e mereu gură-spartă.

Din hol se aude un zgomot şi amândouă înlemnesc, ascultând paşii care înaintează. Dar când din nou se lasă liniştea, Clare se suie pe chiuvetă.

— Tu şi Scotty, spune ea, ideea continuând să o tulbure.

— Nu e *chiar atât* de nebunesc, nu-i aşa? o întreabă Stella, rupând distrată o bucată din hârtia igienică.

Începe să o facă bucăţele mici, care zboară pe podea asemenea frunzelor.

În primul rând, pentru Clare, faptul că a aflat acest lucru despre Scotty e aproape mai mult decât un şoc: Stella – căreia niciodată nu-i pasă de ce cred oamenii despre ea – pare să aştepte emoţionată aprobarea ei.

— Ţie chiar îţi place de el, zice ea, începând să înţeleagă că e mai mult decât ceea ce pare, că probabil e ceva mult mai profund…

Stella lasă să cadă ultima bucăţică de hârtie igienică, apoi îşi şterge palmele de jeanşi.

— Nu ştiu, spune, neputând s-o privească pe Clare în ochi.

— Ba da, continuă ea. Îmi dau seama. Şi cred că nu e deloc nebunesc…

Stella lasă să-i scape un hohot de râs răguşit.

— E puţin nebunesc, recunoaşte ea. Dar are el ceva. Ne-am certat atât de mulţi ani, încât am cam uitat despre ce era vorba. Şi e amuzant, ştii? Vreau să spun, mă şi scoate din răbdări, dar…

— Dar îl placi.

Ridică neajutorată din umeri.

— Îl plac.

Clare se duce spre blat, bătând cu mâna, iar Stella sare şi ea alături, astfel încât amândouă bat ritmul cu picioarele în dulapul de dedesubt.

— Sunt conştientă că în ultima vreme am fost o ticăloasă care şi-a văzut numai de interesele ei, îi spune, uşurată s-o vadă pe Stella zâmbind. Însă îmi doresc ca tu să-mi fi spus.

— Ştiu, îi spune, privindu-şi mâinile împreunate în poală.

— Doar că… dacă nu putem nici măcar lucrurile importante să ni le spunem acum, cât încă mai suntem împreună, cum vom supravieţui anul viitor, când vom fi departe una de alta?

— Ştiu, repetă ea. Bănuiesc că mai întâi am vrut eu să văd ce se întâmplă. Nu mi-am dat seama că avea să devină ceva mai mult decât un amuzament, iar când s-a întâmplat, n-am ştiut cum va reacţiona toată lumea. Mai ales tu şi Aidan.

— Ei bine, Aidan va fi probabil la fel de uşurat că nu e Riley.

Stella râde.

— Bună observaţie.

— Şi, de fapt, mie îmi place ideea ca voi doi să fiţi împreună, îi spune Clare, rezemându-se puţin de ea. Cred că e oarecum perfect. Dacă tu crezi că merită.

— Merită din plin, îi spune Stella, exact când uşa este

împinsă şi Scotty îşi face apariţia ţinând în mână un flacon pe jumătate plin cu un lichid de vase de culoare verde.

— Ce e? întreabă el, când amândouă tac brusc.

El duce o mână la pata solidă de pe obraz, oftând.

— Nici că se putea mai rău…

— E în regulă, îi spune Stella, dându-se jos de pe blat şi luând detergentul de la el. Încă seamănă cu un tatuaj greşit. Stai jos. Avem multă treabă.

E nevoie de zece minute, două prosoape, un sul de hârtie igienică, jumătate de flacon de detergent de vase şi mult frecat înainte să renunţe. După cum se dovedeşte, tuşul este şi mai încăpăţânat decât Scotty, iar toate eforturile lor sunt aproape în van. Încă mai are amprente pe el, ca să nu mai spunem de pătratul de tuş negru de pe faţa lui tumefiată.

— E în regulă, spune Scotty nefericit. Când voi ajunge să fac cunoştinţă cu noii mei prieteni, le voi spune că mama e o buburuză şi tata un leopard.

În bucătărie, Aidan toarnă cafea aburindă în căni şi ei le cuprind recunoscători cu degetele – zbârcite de la apă şi detergent –, apoi ies din casă în răcoarea şi liniştea nopţii, presărată cu licurici.

— Aşadar… începe Scotty, odată instalaţi pe scaunele din plastic, pe care le-au tras în capătul îndepărtat al pavajului din dale de piatră, astfel încât să nu-i trezească pe părinţii lui. Am o teorie.

Aidan ridică din sprâncene.

— Da?

— Cred că s-ar putea – *s-ar putea* – să nu mă descurc aşa de bine cum credeam cu faptul că rămân în urmă.

Stella râde.

— Crezi?

— Printre efectele secundare se numără loviturile de pumni şi mult tuş pe chip, spune el, cu un rânjet sfios.

De lângă Clare, Aidan îşi drege glasul.

— Bănuiesc… începe el, apoi se opreşte, scărpinându-şi bărbia, în mod clar lucrând la scuzele sale.

În cele din urmă, îşi ridică privirea pentru a i-o susţine pe-a

lui Scotty.

— Bănuiesc că nici eu nu mă descurc aşa de bine precum credeam. Cu faptul că rămâi în urmă.

Scotty zâmbeşte trist.

— Ştiu că nu aşa trebuia să fie.

— Da, e Aidan de acord. Dar am fost un pic ticălos în această privinţă.

— Un pic? întreabă Scotty, arătând spre buza lui umflată.

— Bine, am fost un mare ticălos.

— Nu mai mare ca de obicei, spune Scotty rânjind, apoi ridică din umeri. Oricum ar fi fost dificil, bine? Chiar dacă am fi mers cu toţii în acelaşi loc, tot ar fi fost altfel şi asta-i nasol. Dar cam asta e ideea, cred. Noile începuturi şi toate…

Peste ei se lasă tăcerea, iar Clare priveşte lung la îmbinările dintre pavele, convinsă că el are dreptate. E timpul să meargă mai departe, şi cu cât petrec mai mult timp dorindu-şi să fi fost altfel, cu atât mai greu le va fi să plece.

— Dar tot îmi displace că voi toţi plecaţi, spune Scotty. Serios. E cel mai rău lucru dintre toate. Şi voi sunteţi cei mai răi, pentru că o faceţi.

Clare înalţă cana.

— Şi nouă ne va fi dor de tine, spune, în timp ce ceilalţi o imită.

— Noroc, urează Aidan. În cinstea noastră.

— În cinstea noastră, repetă Stella.

— Dar mai ales a mea, intervine Scotty, rupând vraja, iar când toţi îi aruncă priviri exasperate, el ridică din umeri. Ce-i? Eu sunt cel care rămâne captiv aici. Cred că putem fi cu toţii de acord că eu am cea mai mare nevoie de urările voastre de noroc…

Stella îşi încrucişează şi apoi îşi descrucişează picioarele, studiindu-i chipul amuzată.

— Părinţii tăi *or s-o ia razna* când te vor vedea mâine…

— Le voi spune că tu ai făcut-o, glumeşte el, dar ea doar dă ochii peste cap.

— Nu poate fi mai rău decât atunci când i-am furat ţigările tatălui tău, spune Aidan. Îţi aminteşti? Le-am fumat chiar

acolo…

— Şi am uitat să le aducem în casă pe celelalte, şi a avut loc furtuna aia uriaşă cu descărcări electrice, le aminteşte Clare. S-au stricat de tot.

— Mda, iar tata şi-a cam ieşit din pepeni pentru asta, spune Scotty. Cu toate că n-a fost la fel de rău ca atunci când eu şi Aidan n-am închis trapa maşinii.

— Şi ce, a plouat? întreabă Stella, iar Scotty clatină din cap.

— A nins.

— De ce, Doamne iartă-mă, aţi deschis trapa maşinii…

— Deoarece, spune Aidan, cu ochii jucăuşi, Scotty a vrut să încerce să prindă un fulg cu limba în timp ce mergeam cu maşina.

Apoi, povestirile curg cu repeziciune, punctate de hohote de râs şi întrerupte numai de tachinările ocazionale. Deasupra lor, stelele ard luminos pe cerul nopţii, iar minutele continuă să se scurgă în timp ce ei patru stau aşezaţi acolo, făcând schimb de amintiri şi luptându-se să nu adoarmă, sperând că astea vor fi suficiente să împiedice sosirea dimineţii.

Odată ce au tăcut cu toţii, odată ce cafeaua se termină şi cănile rămân goale, nu mai trece mult până ce Stella se chinuie să se ridice de pe scaunul de grădină, căscând.

— Cred că am nevoie de mai multă cofeină, le spune, iar Clare se oferă să o ajute.

În bucătărie, Stella toarnă ultimul centimetru de cafea rece în chiuvetă, apoi ia cutia de tablă cu cafea de pe un raft. Există ceva hotărât în felul în care se mişcă, navigând cu uşurinţă printre dulăpioare şi sertare; este clar că a petrecut destul timp pe acolo.

— Prin urmare, eşti bine? o întreabă Stella, luând un filtru, iar Clare ridică din umeri.

— Sunt puţin obosită, dar sunt sigură că puţină cafea îmi va prinde bine.

— Nu, vreau să zic, în legătură cu Aidan.

— Credeam că nu vrei să vorbim despre asta.

Impacientată, Stella îi aruncă o privire peste umăr.

— Ba sigur că vreau. Mai înainte eram doar supărată. Aşa că

am spus unele lucruri. Şi tu la fel. Dar va trece o vreme până când ne vom revedea, aşa că nu vreau să rămână aşa. Deci, spune-mi. Eşti bine?

— Încă nu ştiu, îi răspunde Clare, rezemându-se iar de blatul de bucătărie. Par a fi bine?

— În afară de ochi?

Ea îşi lipeşte un deget de obraz, apoi tresare.

— Preţ de o secundă am uitat de asta.

— Ei bine, n-o să te facă să-ţi fie mai uşor să uiţi de Aidan.

— Cred că Scotty m-a lovit, de fapt.

— Atunci, cred că nici pe el n-o să-ţi fie mai uşor să-l uiţi, îi spune Stella, apăsând butonul de pornire al cafetierei şi întorcându-se spre ea. Oricum, ştiu că nici mie nu-mi va fi uşor.

— Trebuie? o întreabă Clare. Vreau să spun, n-ai putea să…

— Vezi cum stă treaba? spune ea, aruncându-i o privire amuzată. Haide. Asta din partea fetei care a pus la cale o adevărată căutare de comori pentru a hotărî soarta relaţiei ei.

— N-a fost o vânătoare de comori. De ce toată lumea insistă să-i spună aşa?

— Mă rog, spune Stella. Ideea este că… aveai nevoie de un răspuns, deoarece pleci mâine.

Aruncă o privire la ceasul ei de mână.

— Azi. Pleci azi. Şi eu la fel.

— Da, dar dacă tu chiar îl placi…

— Haide, Clare, o îndeamnă Stella, ştergându-şi mâinile cu un prosop de bucătărie. Tu te auzi ce spui? De ce ar fi diferit pentru noi? Tu şi cu Aidan aţi fost împreună o veşnicie. La noi a fost o chestie de-o vară. N-a fost menit să dureze.

— Dar tu vrei să dureze?

Ea îşi dă capul pe spate, privind tavanul.

— Nu sunt sigură, îi spune. Dar există o mulţime de posibilităţi în afară de *a rămâne împreună* şi de *a te despărţi*, să ştii. Nu totul trebuie să fie doar alb sau negru.

— Spune fata care se îmbracă numai în negru.

Stella râde.

— Ştii tu ce vreau să spun.

Mirosul de cafea umple bucătăria în timp ce dă în clocot,

amară şi fierbinte, iar Clare închide ochii, inhalând profund. Preţ de un moment, se gândeşte la toate lucrurile pe care părinţii ei i le-au spus vara aceasta. Cum facultatea este primul capitol din restul vieţii tale. Începutul tuturor lucrurilor. Locul unde îţi întâlneşti prietenii pentru toată viaţa.

Clare înţelege că asta ar trebui să constituie o alinare. Ei încearcă doar să fie entuziasmaţi, să o asigure că ceea ce este cel mai bun urmează să se întâmple. Dar ea are senzaţia că ceea ce îi spun ei este că tot ce a făcut ea până acum nu este destul de important ca să dureze. Că toţi aceşti ani, toate aceste amintiri – nimic din acestea nu contează, de fapt. Că totul va dispărea pur şi simplu în urma ei ca o dâră de firimituri de pâine. Şi numai ea ştie care este adevărul: fără ea, pur şi simplu se va rătăci.

În plus, ea deja are o prietenă pe viaţă, şi e greu să-şi imagineze o persoană mai potrivită pentru acest titlu când deja cunoşti pe cineva de-o viaţă.

Deschide ochii din nou.

— Îmi va lipsi asta.

Stella o priveşte ciudat.

— Să facem împreună cafea în bucătăria lui Scotty? Sunt foarte sigură că n-am mai făcut niciodată asta până acum…

— Nu, îi spune Clare. Tu.

— Vei fi bine, o asigură Stella. Amândouă vom fi. Toată lumea zice că la facultate îţi faci prieteni repede.

— Nu ştiu, spune Clare. Cred că prefer să am prieteni lenţi.

Stella zâmbeşte.

— Şi eu la fel.

— Asta sper că nu e o glumă la adresa mea[{25}], spune Scotty, deschizând plasa contra insectelor, iar când privirea îi aterizează asupra Stellei, acolo rămâne.

Privindu-l pe el, privindu-i pe ei, Clare se întreabă cum de nu a văzut până acum această nouă apropiere dintre ei. Există ceva liniştitor în legătură cu asta, ceva ce pare să se potrivească.

— Vă las pe voi doi să terminaţi aici, spune ea, zâmbindu-i Stellei, în timp ce îl ocoleşte pe Scotty, strecurându-se pe uşă înainte ca ei să poată obiecta.

Ieşind afară, alungă ţânţarii în timp ce traversează dalele din piatră, unde îl găseşte pe Aidan adormit pe unul dintre şezlonguri, cu capul înclinat într-o parte. În tăcere, se lungeşte pe o parte pe scaunul de lângă el, astfel încât, atunci când el se va trezi tresărind, să-i descopere faţa la câţiva centimetri de a lui.

— N-avem voie să dormim, nu-ţi aminteşti? spune ea, zâmbind fericită.

El se ridică în şezut, încă somnoros, apoi se întinde, ridicând braţele.

— De ce arăţi aşa?

— Cum arăt, îl întreabă ea, apoi arată spre ochiul ei, zâmbind. A, aşa? Probabil fiindcă mi-ai tras un pumn în faţă…

— Nu *asta*, spune el, privind-o obosit, în timp ce-şi pune picioarele pe pământ. De ce arăţi atât de… fericită?

— Nu ştiu, îi răspunde ea cu sinceritate. Bănuiesc că pur şi simplu mi-a fost dor de tine.

El se încruntă.

— Cât timp am dormit?

— Nu prea mult, îi răspunde zâmbind.

Deasupra lor trece un avion, iar ei îl urmăresc cu privirea traversând cerul, o mărgică de lumină deplasându-se printre nori, care sunt gri, transparenţi, în contrast cu tot acel negru. Clare se ridică în capul oaselor, cu faţa spre Aidan, astfel încât genunchii li se ating în spaţiul dintre şezlonguri.

— Aşadar, asta a fost pe listă?

Ea dă afirmativ din cap.

— Ghiceşti de ce?

— Prima dată când ţi-am deschis o uşă?

Ea clatină din cap.

— Prima dată când ne-am atins genunchii, îi spune el, împingându-i uşor piciorul încălţat cu sandală.

— Nup.

— Prima dată când ţi-am cumpărat ceva de băut?

— Foarte amuzant.

— Prima dată când… am strănutat pe tine?

Ea râde.

— Poate.

— Prima dată când m-ai privit vomitând?

— E posibil.

— Prima dată când în mod accidental te-am călcat pe picior în timp ce mergeam în spatele tău?

— Uau! exclamă ea, zâmbind. Niciodată nu mi-am dat seama ce varză eşti…

— Încetează să-mi vorbeşti atât de duios, îi spune el râzând, apoi ridică un deget în direcţia stejarului uriaş care formează lin baldachin deasupra celuilalt capăt al aleii cu dale de piatră. Ştiu. Prima dată când am văzut acea bufniţă cu ochelari acolo.

— Nu purta ochelari, clovn ce eşti, îi zice ea, clătinând din cap. Arăta aşa din cauză că era foarte întuneric.

— Sunt foarte sigur c-am văzut o pereche de ochelari, insistă el. Dar tu poţi să crezi ce vrei.

— Întotdeauna procedez aşa, îi spune ea, în timp ce el se întinde din nou pe şezlong.

— Bine, mă dau bătut. Spune-mi.

Clare zâmbeşte.

— A fost prima dată când am vorbit toată noaptea.

— A, da, exclamă Aidan, ridicându-se iar.

— Îţi aminteşti cum am pierdut de tot noţiunea timpului?

— Şi amândoi am intrat în bucluc din cauza orei de întoarcere acasă.

— Da, dar a meritat.

Aidan aruncă o privire înspre cer.

— Îţi vine să crezi că a existat o vreme când erau atât de multe lucruri pe care nu le ştiam unul despre altul şi care au umplut o noapte întreagă?

Clare se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Doar că… să petreci o noapte întreagă vorbind cu cineva este un lucru foarte important, îi răspunde el. Atunci mai erau destule lucruri pe care le aflam unul despre celălalt.

— Nu crezi că încă mai avem ceva de aflat?

— Nu ca la început, spune el, alungând o insectă. Nu aşa cum am aflat atunci. Însă ăsta e un lucru bun. Tu mă cunoşti

mai bine decât m-a cunoscut oricine altcineva în viaţa mea. De fapt, e cam nebunesc, dacă stai şi te gândeşti.

Ochii lui îi caută pe ai ei în întuneric, susţinându-i privirea.

— E greu să-mi imaginez pe altcineva cunoscându-mă la fel de bine.

— Dar tocmai asta e chestia, îi spune Clare, uitându-se în altă parte. Cineva te va cunoaşte. Şi atunci ţi se va părea o nebunie faptul că odată ai crezut că nimeni nu te va cunoaşte vreodată la fel ca această fată oarecare cu care ieşeai când erai la liceu.

El zâmbeşte, puţin trist.

— Tu nu vei fi niciodată doar *acea fată oarecare cu care am ieşit când eram în liceu*, să ştii. Indiferent de ce se va întâmpla, chiar dacă nu vom mai vorbi unul cu celălalt niciodată, tu rămâi o parte din povestea mea – o parte importantă – şi eu o parte din a ta. Asta nu se va schimba.

— Da, dar dacă e adevărat… ceea ce spune toată lumea?

Aidan îi aruncă o privire întrebătoare.

— Că vieţile noastre abia încep, îi explică Clare. Dacă într-o bună zi vom privi înapoi şi nu va îi decât o amintire neclară? Dacă tu şi cu mine… toate astea… dacă *nu e* o parte importantă a poveştii noastre? Dacă nu e decât prologul?

— O, haide, îi zice Aidan. Prologul este partea cea mai bună. Toată lumea ştie asta.

— Bănuiesc.

— Iar tu şi cu mine? Probabil că suntem *măcar* la capitolul al patrulea deja. Numai noaptea asta ar fi un capitol întreg…

— Crezi?

Pentru mine aşa e.

— Şi pentru mine, recunoaşte ea şi, fără să se gândească, îl ia de mână.

El o strânge încetişor şi rămân aşa, stând nemişcaţi pe marginea şezlongurilor lor, cu mâinile împreunate legănându-se între ei.

— Ştii de ce am ales Stanfordul? îl întreabă ea în şoaptă, iar Aidan ridică bărbia. Deoarece ştiam că nu voi intra niciodată.

El se încruntă încurcat.

— Dacă aş fi încercat într-un loc mai uşor de pe coasta de vest, îmi era teamă că aş fi putut să aleg şi asta.

Zâmbetul lui Aidan răsare lent.

— Ştii care este partea cea mai ridicolă din toată povestea asta? Stanford nu este deloc aproape de UCLA. Şi nici Harvard nu este atât de aproape de Dartmouth.

— Deci spui că n-ar trebui să mă specializez în geografie?

El râde.

— Spun că tot ar fi trebuit să parcurgem cu maşina un drum de câteva ore pentru a ne vedea. Tot ar fi fost o schimbare imensă. Şi tot ar fi fost dificil.

— Mă bucur că amândoi mergem unde vrem, îi spune ea, dând drumul mâinii lui. Cred că este aşa cum trebuie să fie, ştii?

— Ştiu, spune el căscând, iar Clare îşi dă seama că şi pleoapele ei sunt grele.

— Cafea, îi spune, privind în spatele ei, spre casă. Ce s-a întâmplat cu cafeaua?

— Mda, serviciile în acest loc sunt groaznice, glumeşte Aidan, ridicându-se înţepenit în picioare.

Dar când se uită spre fereastra bucătăriei, încremeneşte.

— *Nu se poate!* exclamă el, rămânând cu gura căscată pentru o secundă, înainte să izbucnească în hohote de râs.

— Ce este? întreabă Clare, puţin somnoroasă.

Dar până să-i zărească prin fereastră – pe Scotty şi pe Stella înlănţuiţi într-un sărut –, îşi dă seama ce trebuie să fie.

— Vezi şi tu? o întreabă Aidan, clătinând din cap a neîncredere.

Când se întoarce spre ea şi constată absenţa surprinderii, o fixează cu privirea.

— Deja ştiai?

— Tocmai am aflat.

— Frate, spune el zâmbind, lovind-o jucăuş cu palma peste umăr. Se presupune că tu trebuie să-mi spui astfel de lucruri. Cum s-a întâmplat? De când?

— De câteva săptămâni, îi răspunde ea. E o nebunie totală. Habar n-am cum a început. Trebuie să aflu mai multe amănunte

la un moment dat.

Aidan clatină din cap uluit.

— Scotty şi Stella. *Nu* mi-am dat seama că aşa ceva e cu putinţă.

Amândoi se întorc cu spatele la fereastră, unde cei doi nu se mai sărută, dar capetele lor sunt în continuare apropiate şi par fericiţi, mai fericiţi decât îşi aminteşte Clare să-i fi văzut în ultimul timp.

— Într-un fel ciudat, spune ea, cred că are noimă.

— Da? întreabă Aidan, încercând în continuare să se obişnuiască cu asta. E doar o chestie trecătoare? Sau ceva mai mult?

— Cred că nici ei nu ştiu.

— Poate că nici nu trebuie să ştie, spune el, cu ochii îndreptaţi spre fereastră.

— Da, dar Stella pleacă mâine. Vor fi la *mii* de kilometri depărtare unul de altul. Cum ar putea asta să funcţioneze?

— Nu ştiu, răspunde Aidan în şoaptă. Poate că vor vedea pur şi simplu cum merge.

— Dar asta e o nebunie.

— Nu mai mare decât o bufniţă care poartă ochelari.

— Asta e mai mult mai mare, spune ea, dar zâmbeşte fără să vrea.

Când se întorc iar cu spatele la fereastră, Scotty şi Stella nu mai sunt acolo. Clare priveşte atentă spre locul unde se aflau în urmă cu câteva clipe şi, înainte de a se uita iar la Aidan, inspiră adânc.

— Poate că ai dreptate, îi spune. Poate că vor reuşi cumva să se descurce.

El o cuprinde pe după umeri şi greutatea familiară a braţului lui pare să o ancoreze chiar acolo, pe dalele de piatră, în locul unde cândva el îi deschisese pentru prima dată o uşă şi unde se atinseseră genunchii lor. În locul în care el o călcase pe picior şi strănutase peste ea şi unde ea îl privise vomitând. În locul în care văzuseră o bufniţă care poate că purta sau poate că nu purta ochelari şi unde, cândva, petrecuseră o noapte întreagă cunoscându-se unul pe celălalt.

— Poate că ăsta este doar începutul pentru ei, spune ea, iar când Aidan îi răspunde, ea poate să-l audă zâmbind:

— Cum am spus… prologul este cea mai bună parte.

A DOUĂSPREZECEA OPRIRE

Subsolul
2:33 A.M.

Stau cu toţii în cerc pe aleea din faţa casei lui Scotty, simţind întreaga apăsare a momentului. A venit timpul să-şi ia rămas-bun, dar nu au nicio tragere de inima să rostească acele cuvinte.

Printre ramurile copacilor care se apleacă spre casă adie o briză şi câteva frunze cad uşor pe pământ. Cum le priveşte scăldate în lumina proiectoarelor de la garaj, Clare nu se poate gândi decât că are parte de încă un sfârşit.

Chiar acum, împreună cu cei mai buni şi mai vechi prieteni ai ei, în toiul unei nopţi de sfârşit de vară, nu-i vine în minte decât un singur lucru care să fie şi mai dificil: un nou început.

— Trei luni, spune ea încet, şi nimeni nu trebuie să întrebe ce vrea să spună, căci şi ei se gândesc la acelaşi lucru.

Au început deja să numere câte zile mai au până la Ziua Recunoştinţei, când vor fi din nou împreună.

— Nu-i chiar atât de rău, spune Stella, strângându-şi degetele de la picioare.

E desculţă, iar fără tocurile de la pantofi are de fapt aceeaşi înălţime cu Scotty, care stă alături de ea.

Clare încuviinţează.

— Nu e mare lucru.

— Vor trece în zbor.

Se privesc unii pe alţii şi zâmbesc vag, iar Stella se aruncă asupra lui Clare, prinzând-o pe după gât cu ambele braţe.

— A fost… sublim.

Clare surâde.

— Noul cuvânt?

— Noua zi.

— Ştii, îi spune Clare, ochii umplându-i-se de lacrimi în timp ce se mai îmbrăţişează o dată, Beatrice St. James nu are nimic în comun cu tine.

Stella râde în umărul ei.

— Evident.

Când se despart, îi văd pe Aidan şi pe Scotty dând mâna şi, după o pauză, bătându-se reciproc pe spate, înainte de a se îmbrăţişa într-un final.

— Nu-ţi face griji, amice, îi spune Scotty, făcând un pas înapoi. Am să fiu cu ochii pe sora ta.

De data asta, Stella este cea care îl loveşte drept în piept, astfel încât el face ochii mari de uimire. Aidan doar râde.

— Cred că ai suficiente pe cap, îi spune el, gesticulând spre Stella, care îi dă un ghiont pentru orice eventualitate, înainte de a se arunca într-o îmbrăţişare.

— Criticii să se abţină, spune ea în umărul lui, iar el râde din nou.

— Corect. Dar chiar acum criticii se bucură pentru tine.

Scotty traversează aleea spre Clare, cu un zâmbet uriaş pe chip. Nici măcar nu se opreşte înainte de a o ridica de la pământ într-o îmbrăţişare puternică.

— Mulţumesc, îi spune el la ureche, iar când o lasă din nou jos, ea se apleacă pe spate pentru a se uita la el.

— Pentru ce?

— Pentru că eşti de părere că sunt destul de bun.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că nu contează unde te duci…

— Nu, spune el. Pentru Stella.

— Scotty, zău aşa.

Clare priveşte pe furiş spre locul unde Aidan şi Stella aşteaptă lângă maşină.

— Fireşte că eşti destul de bun pentru ea. Nu există niciunul mai bun.

El rânjeşte.

— Chiar dacă ţi-am tras un pumn în faţă?

— Aşadar, *tu* ai fost?

— Nu ştiu, spune el. Dar hai să spunem că eu am fost. Ar putea fi darul meu de despărţire pentru Aidan. Şi pentru tine. În felul ăsta, nu trebuie să începi anul de boboacă cu vreo poveste

nebunească despre cum ţi-a învineţit iubitul un ochi…

— Ce-a fost asta? strigă Aidan, iar Scotty se uită la el râzând.

— Tocmai îi spuneam ei că de-abia aştept să-ţi mai învineţesc un ochi de Ziua Recunoştinţei.

— Probabil că glumeşti, zice Aidan, umflându-şi pieptul în timp ce vine spre ei. După câteva luni de antrenamente de lacrosse, n-ai să mai ai nicio şansă…

Îl prinde pe Scotty la subraţ, ciufulindu-i părul până ce arată ca un cuib de păsări. Dar de data asta râd amândoi, iar când Scotty se smuceşte, se opreşte numai pentru o secundă înainte de a se arunca asupra lui Aidan pentru o ultimă îmbrăţişare.

— Ne mai vedem, amice, îi spune el, iar Aidan încuviinţează.

— Te sun, îi spune Stella lui Clare în timp ce aceasta urcă în maşină. Neîncetat.

— Aşa să faci, îi cere ea pe geamul deschis în timp ce ies de pe alee, lăsând în urma lor pe întuneric două siluete albe care se ţin de mână şi îşi iau rămas-bun fluturând din mâinile libere.

În timp ce părăsesc cartierul lui Scotty, şerpuind printre case, cu lumina farurilor străpungând întunericul şi luminând indicatoarele de circulaţie prea strălucitoare, niciunul din ei nu spune nimic. În tăcere, Clare îşi stăpâneşte emoţiile, încercând din răsputeri să nu se demoralizeze, întrucât noaptea încă nu s-a încheiat şi ştie că urmează un rămas bun mai dureros.

Este conştientă că, lângă ea, Aidan face acelaşi lucru. După câteva minute, el întinde mâna spre radio, schimbă canalele până ce găseşte o piesă tristă cântată la chitară. Ceasul luminos de la bord indică 2:41 a.m. Şi ei nici măcar nu se deranjează să ascundă faptul că deja cască; pur şi simplu se molipsesc de la unul la celălalt, cască unul, apoi celălalt şi invers, până când încep ambii să râdă.

— Mergem la tine acasă? întreabă Aidan, iar Clare încuviinţează suficient de tare pentru a se trezi puţin.

Imediat ce trag pe aleea casei ei câteva minute mai târziu, pe fereastra camerei de zi zăresc o umbră. Clare îşi desface centura de siguranţă.

— Intru repede, înainte ca Bingo să înceapă să latre, anunţă ca, deschizând deja portiera.

Scoate cheile în timp ce ocoleşte grăbită casa. Odată intrată, câinele – o tornadă energică, cu blana negru cu alb şi cu urechile pleoştite – ţâşneşte spre ea, încântat să aibă companie la o oră atât de târzie, când toată lumea doarme.

Când soseşte Aidan, Bingo intră într-o stare de surescitare, învârtindu-se extaziat în jurul picioarele lui, cu limba atârnată într-o parte. Clare priveşte amuzată cum Aidan se lasă pe podea, scărpinând câinele între urechi.

În lumina puternică din bucătărie, ea vede cât de cumplit arată ochii lui: două semiluni care, foarte curând, vor deveni negre-vineţii. Ochiul stâng e umflat şi aproape închis, iar sub celălalt, pansamentul alb este acum pătat de o dâră subţire acolo unde pătrunde sângele. Îşi atinge uşor propriul ochi, conştientă că şi ea arată la fel.

— Cred, spune Aidan, râzând în timp ce câinele îi linge urechea, că cel mai mult s-ar putea să-mi fie dor de Bingo.

Clare îi aruncă o privire de indignare prefăcută, dar Aidan e deja concentrat din nou asupra câinelui, aşa că se duce spre blatul de bucătărie, care e ticsit cu bileţele scrise de mamei ei: mementouri pentru dimineaţă, liste cu lucruri de făcut în ultima clipă, mesaje pentru Clare. Dezlipeşte unul şi i-l arată lui Aidan, care acum stă culcat pe spate pe podeaua din scânduri a bucătăriei, ţinând câinele în echilibru pe abdomenul său.

— Se pare că pe masa din sufragerie este un cadou pentru tine, îi spune, iar când el se întoarce cu faţa în jos, Bingo alunecă de pe el, sărind nemulţumit.

— Pentru mine? întreabă Aidan, sărind în picioare. Ce drăguţ!

— Nu te ambala prea tare, îi propune Clare, intrând în sufragerie, unde pe masă se găseşte o cutie dreptunghiulară, plată.

I-o înmânează lui Aidan.

— Am impresia că e acelaşi lucru pe care mi l-au luat şi mie.

El rupe ambalajul, care este imprimat cu toci de absolvent rămas din iunie, dar oarecum potrivit ocaziei –, şi o deschide pentru a scoate la iveală un prosop albastru cu iniţialele lui brodate cu alb în partea de jos.

— Uau! exclamă el, trecându-şi o mână peste materialul moale.

Stă cu capul aplecat, aşa că e greu să-i descifrezi expresia.

— E… tare grozav.

— Nu trebuie să-l foloseşti sau ceva de genul, îi explică ea, făcând ambalajul ghem. Le-am spus părinţilor mei că ar putea să fie ciudat să defilezi în baia comună cu iniţialele la vedere. Însă ei au considerat că ar fi comod, ştii tu, atunci când ai colegi de cameră şi treburi de astea. Evident, sunt mari fani ai monogramelor.

Gesticulează spre vazele din cristal, ramele tablourilor, cutiile şi diferite alte obiecte, toate împodobite cu iniţialele părinţilor ei. Prima dată când venise la ea acasă, Aidan se zgâise la toate literele care pluteau prin încăpere, la uriaşul R de la Rafferty care atârna deasupra chiuvetei din bucătărie, pe prosoapele de bucătărie imprimate, până şi pe stilourile de pe blatul de bucătărie, iar când rămăseseră în cele din urmă singuri, nu s-a putut abţine:

— Aminteşte-mi, te rog, care e numele tău de familie… îi spusese, iar ei îi luaseră foc obrajii.

Dar apoi îşi vârâse un deget în buzunarul jeanşilor ei, trăgând-o mai în faţă şi sărutând-o chiar acolo în bucătărie, părinţii ei aflându-se în camera de alături, iar ea uitase cu desăvârşire toată povestea.

Acum, el împătureşte grijuliu prosopul şi îl aşază la loc în cutie.

— E grozav, repetă el pe un ton ciudat, iar ea îşi dă seama, un moment prea târziu, că părinţii ei n-ar fi trebuit să-i dea nimic care să marcheze ocazia.

— Îmi pare rău, îi spune, punând o mână pe braţul lui.

— Pentru ce?

Clare îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Păi, părinţii tăi…

— O, da! exclamă el, alungând ideea. Cu siguranţă nu mi-au luat nimic. Ţi-l poţi imagina pe tata cumpărându-mi aşa ceva? Sau cumpărându-mi ceva în general? o întreabă, clătinând din cap. Nu, de fapt mă gândeam la părinţii *tăi.* Cât de buni au fost

cu mine.

Clare ridică din umeri.

— Sunt obsedaţi de tine, îi spune, căci este adevărat.

Părinţii ei îl adoră pe Aidan, care, în ultimii doi ani, a fost mereu prezent în casa lor, reparând decodorul, arătându-le cum să salveze e-mailurile vechi, ajutând-o pe mama ei să taie legumele înainte de cină şi ducându-l pe Bingo la plimbare fără ca cineva să i-o ceară.

— Da, dar numai fiindcă *tu eşti* obsedată de mine, îi spune el şi, înainte ca ea să apuce măcar să dea ochii peste cap, el se corectează. Sau, mă rog, ai fost.

— Ca să ştii şi tu, n-am fost niciodată obsedată de tine, îi spune ea. *Tu* ai fost obsedat *de mine*.

— În regulă, spune el, ridicând mâinile. Hai să fim de acord că nimeni n-a fost obsedat de nimeni. Am vrut doar să spun că părinţii tăi mă consideră ca făcând parte din familie, dar asta numai pentru că am fost iubitul tău. Iar acum nu mai sunt.

Ridică din umeri.

— Am cumva senzaţia că mă despart şi de ei.

Clare nu ştie ce să spună. E încă un lucru pe care nu l-a luat în calcul, iar pe măsură ce ideea prinde contur în mintea ei, îşi dă seama din nou cât de îmbinate sunt vieţile lor. Sunt ca doi copaci ale căror ramuri au crescut laolaltă. Chiar dacă îi scoţi, trăgându-i de trunchiuri, ei vor rămâne răsuciţi şi îngemănaţi şi aproape imposibil de separat la rădăcină.

Chiar la cina de aseară, tatăl ei îl întrebase pe Aidan pentru a mia oară unde pleacă, iar mamei ei i se umeziseră pe loc ochii.

— Problema e că ni se pare că pierdem doi membri ai familiei, a spus ea, iar Clare se întinsese şi o luase de mână, strângând-o puţin.

Îşi dă seama că ei speră ca Aidan şi cu ea să rămână împreună, în pofida propriilor lor încercări eşuate de a face ca relaţiile din liceu să reziste. Însă n-au spus-o niciodată. Încearcă să-i ofere suficient spaţiu pentru ca ea să poată lua singură hotărârea.

Totuşi, Clare aproape că poate să-i simtă, entuziasmaţi ca nişte căţeluşi, aşteptând nerăbdători să audă dacă vor putea să-i

trimită lui Aidan prăjiturele la noua lui adresă sau să îmbrace tricourile cu echipa de lacrosse de la UCLA pe care el le luase pentru ei sau să-i trimită un e-mail ori de câte ori maşina lor de spălat vase s-ar strica din nou.

Câinele vine în sufragerie cu o jucărie care scârţâie în bot. Fusese cândva o raţă, dar capul i-a fost ros de mult şi nu mai are decât o aripă, care-i atârnă într-o parte.

— Iar de individul ăsta, spune Aidan, aplecându-se să-l bată uşor pe spinare, îmi va fi un dor nebun.

— Încep să mă simt complexată, spune Clare. Cred că, de fapt, îl placi mai mult pe Bingo decât pe mine.

— Vă plac pe amândoi, zice el. Dar pe tine pot să te sun oricând.

— Poţi să-l suni şi pe Bingo. Mama îi lasă tot timpul mesaje pe robotul telefonic. Sau poţi să aştepţi până de Ziua Recunoştinţei.

Aidan se îndreaptă de spate, fixând-o cu o privire solemnă.

— Aşadar, mai pot să vin să te vizitez de Ziua Recunoştinţei?

— Bineînţeles, îi răspunde Clare, pe punctul de a întinde mâna spre el, dar apoi îşi aminteşte cum stau lucrurile şi se decide în schimb să-i dea un pumn amical în umăr, ceea ce este mult mai ciudat decât ar fi fost o îmbrăţişare. Părinţii mei ar fi foarte supăraţi dacă n-ai veni. Şi Bingo la fel.

— Dar tu?

— Şi eu, răspunde ea. Evident.

El se sprijină de masă. Cu braţele încrucişate.

— Da, dar dacă vei avea un nou iubit? Dacă pe locul meu va fi vreun tocilar cu ochelari şi mocasini, care citeşte Shakespeare în timpul liber?

— *Ar fi* drăguţ să avem pe cineva care ar putea să recite din Shakespeare înainte de cină… spune ea, bătând gânditoare cu degetul în bărbie, dar Aidan continuă să o privească cu o expresie de îngrijorare.

— Vorbesc serios, îi spune, iar Clare se aşază din nou la masă, alături de el, astfel încât acum stau umăr la umăr.

— Vorbeşti serios? Bănuiesc că e posibil. Şi tu ai putea avea o nouă iubită până atunci. Nu ştiu dacă eşti conştient de asta,

dar eşti o partidă bună.

— Chiar dacă tu mă respingi, îi spune zâmbind slab. Ca pe un peşte *guppy*.

— Aş zice că mai degrabă eşti un peşte-clovn, precizează Clare. Şi nu te resping. Te eliberez.

Aidan nu pare mulţumit de răspuns.

— Dar se poate întâmpla, insistă el. Tu şi Will Shakespeare. Să staţi aşezaţi chiar aici, la masa asta. Mâncând curcan împreună cu părinţii tăi. Vorbind despre… nu ştiu ce. Ciumă?

— Nici nu-mi trece prin cap alt subiect de conversaţie în timpul mesei, glumeşte ea, dar Aidan nu zâmbeşte, aşa că ea ridică din umeri. Bine. Da, bănuiesc să s-ar putea întâmpla. Inclusiv ţie. Vreau să spun, e California. Toate fetele de acolo se presupune că sunt blonde şi bronzate şi ridicol de sexy, nu-i aşa? Probabil c-ai să cunoşti vreo tipă fotomodel sau surferiţă care joacă volei pe nisip în timpul liber.

Aidan râde.

— Se dă şi cu skateboardul?

— Categoric, răspunde Clare. Şi probabil că şi-a proiectat singură skateboardul.

— Pare talentată, o necăjeşte el. Se pare că ne-am descurcat frumuşel amândoi.

Clare clatină din cap.

— Vezi? Ăsta e motivul pentru care nu vreau să mă gândesc la aşa ceva în noaptea asta. Deoarece acum devin geloasă pe o fată care nici măcar nu există. Indiferent de ce se va întâmpla mai târziu, în această noapte e vorba numai despre noi. Aşa că sunt de părere că ar trebui să nu ne facem probleme până la momentul respectiv.

— Floare la ureche, comentează Aidan zâmbind, iar Clare încuviinţează.

— Floare la ureche.

El o studiază preţ de câteva secunde fără să zică nimic, apoi ridică dintr-un umăr.

— În regulă, atunci, spune el în cele din urmă. Acum ce facem?

Se duc înapoi în bucătărie şi îşi iau două doze de suc din

frigider, apoi trec prin hol, vorbind în şoaptă, pentru a nu-i trezi pe părinţii ei. Deschid uşa spre subsol, coboară, lăsându-l pe Bingo – care se teme de trepte să stea de pază în capul scării.

— Şi de locul ăsta îmi va fi dor, spune Aidan, în timp ce coboară în răcoarea subsolului, iar Clare râde, cu toate că ştie că el vorbeşte serios.

Doar că nu e mare lucru de văzut: mochetele portocalii pe care au vrut mereu să le înlocuiască, un labirint de ţevi ce traversează tavanul, pereţi din beton ciupiţi şi o adunătură de piese de mobilier desperecheate.

— Parcă ar fi Island of Misfit Toys{26}, spusese cândva tatăl ei, inspectând locul după ce aduseseră jos un alt fotoliu scos la pensie. Acolo se duc să moară mobilele de treabă.

— *Tu* la ce film te-ai uitat? l-a întrebat Clare. N-a murit nimeni pe *Island of Misfit Toys*.

Însă ştia la ce se referise el. Subsolul fusese dintotdeauna o haltă între restul casei şi groapa de gunoi, un loc de odihnă pentru toate lucrurile care erau înlocuite sau prea vechi. Chiar acum, există două saltele, o canapea veche, un fotoliu demodat, o măsuţă pentru cafea zgâriată şi un televizor în mare parte stricat. Pereţii sunt goi, cu excepţia unei singure fotografii înrămate a Lacului Michigan, pe care tatăl ei o cumpărase la un târg de antichităţi şi pe care mama ei o alungase la subsol imediat ce poposise în casa lor.

Aidan se duce spre canapeaua urâtă cu carouri în nuanţe de bej şi maro şi îşi trece cu afecţiune o mână peste spătarul acesteia.

— Aşadar, întreabă el zâmbind, există vreo şansă ca noi să retrăim amintirea unei alte „prime dăţi” în timp ce ne aflăm aici?

Clare se uită când la Aidan, când la canapea, şi simte un val de nostalgie la gândul acelor seri pe care le petrecuseră ghemuiţi acolo împreună. Acum e tentată să repete istoria: să-l ia de mână şi să-l tragă jos alături de ea, să-l sărute atât de mult, încât restul lumii să dispară, atât de mult, încât să poată uita ce îi va aduce ziua de mâine.

Dar ştie că e mai complicat decât atât – acum există reguli,

iar faptul că ei sunt cei care le-au instituit nu contează. Întreaga poveste pare destul de fragilă şi fără a mai aduce şi canapeaua în discuţie.

În plus, ştie exact despre ce *prima dată* vorbeşte el, iar amintirea, mai recentă decât altele, o face să se îmbujoreze. Aşteptaseră mai bine de un an, aşteptaseră până ce amândoi au fost siguri, până ce amândoi au fost pregătiţi. Şi iarna trecută, într-o seară, când părinţii ei ieşiseră în oraş, se întâmplase chiar aici, pe această canapea. De atunci, întotdeauna se trezesc zâmbind în cel mai stupid mod ori de câte ori coboară aici, ca şi când canapeaua în sine ar fi un secret împărtăşit, ceva prea important şi prea bun pentru a rămâne neobservat multă vreme. Acum, totuşi, aceasta stă între ei ca un memento supradimensionat a tot ceea ce sunt pe cale să piardă.

— Ne-am despărţit, subliniază ea, desprinzându-şi cu greu privirea de la canapea.

— Am putea amâna, propune el, plin de speranţă. Pare cam caraghios să ne despărţim cât timp suntem în acelaşi loc, nu crezi?

Clare clatină din cap.

— Nu va face decât să înrăutăţească lucrurile.

— Mă îndoiesc *de asta*, îi spune el, ocolind canapeaua cu o nouă hotărâre. O priveşte cu atenţie, apoi îşi lasă capul în jos, şi, pentru o clipă, ea simte cum cade iar sub vraja lui, a băiatului cu părul roşu şi cu ochii luminoşi. Chiar şi cu toate tăieturile şi vânătăile, pe ea o frapează cât de familiar este chipul său, toţi acei pistrui şi toate acele linii, şi se întreabă dacă va mai şti vreodată o altă persoană pe de rost aşa cum îl ştie pe el. Dar chiar înainte ca buzele lor să se atingă, ea se fereşte brusc, amintindu-şi din nou de hotărârea luată.

— Aidan, îi spune ea pe un ton scăzut, iar el rămâne nemişcat câteva secunde, cu gura întredeschisă, apoi clatină din cap şi se îndreaptă de spate.

— Mda, răspunde el. Ai dreptate.

— Doar că…

— Ştiu, zice el. Nu trebuie să-mi explici. Ne-am despărţit. E firesc să se te comporţi aşa. Doar că eu n-am vrut ca asta să se

întâmple. Cel puţin nu acum.

— Ştiu, spune şi ea, privind în altă parte.

Face câţiva paşi înapoi, lovindu-se da masa de ping-pong, care este, de fapt, singurul obiect cumpărat în mod special pentru acest spaţiu. Întinde mâna la spate, spre una din paletele uzate, uşurată că a dat peste ceva care să-i distragă atenţia, şi o ridică.

— Ce-ar fi să încercăm pentru ultima oară?

— Sigur, aprobă el, ducându-se pe partea opusă a mesei. Dar asta n-o să fie nici pe jumătate la fel de amuzant ca ceea ce aveam eu în minte…

— Va fi, dacă ne vom depăşi propriul record.

— A trecut o veşnicie de când am fost aproape de-a o face, îi spune el, ridicând paleta şi răsucind-o. Dar sunt de acord, dacă şi tu eşti.

— O, eu sunt de acord, îi comunică, servindu-i mingea.

El aruncă mingea pe sus în direcţia ei, iar apoi ea procedează la fel, şi jocul continuă până ce mingea portocalie nu mai e altceva decât o pată neclară. Există multe oportunităţi pentru ei să o trimită cu putere de la unul la altul, dar, în schimb, amândoi se străduiesc să continue repriza, numărând în gând în timp ce mingea zboară înainte şi înapoi, înapoi şi înainte, până ce, într-un sfârşit, Aidan o trimite învârtindu-se în fileu.

— Şaizeci şi doi, anunţă Clare. Nici măcar pe-aproape.

— Păcat, este el de acord. Putem mai mult.

Mai joacă o perioadă, iar de data asta, lanţul este întrerupt atunci când Clare loveşte cu putere în stânga din greşeală, iar mingea atinge muchia mesei înainte de a zbura dincolo de Aidan şi de a se rostogoli sub canapea.

— Iisuse! exclamă el, în timp ce se întinde pe burtă pentru a recupera mingea. Eşti cam intimidantă cu vânătaia asta.

Clare răsuceşte paleta de câteva ori şi adoptă o mină ameninţătoare.

— A, da?

— Da, răspunde el, întorcându-se cu mingea plină de praf. O vânătaie pe cinste.

— Şi tu la fel, îi zice ea. O vânătaie dublă.

Reiau jocul, iar de data aceasta reuşesc să paseze de nouăzeci şi opt de ori înainte ca ea să rateze.

— Nu-i rău, spune, în timp ce recuperează mingea. Ai exersat fără mine?

— Nu, răspunde el băţos.

Ea se încruntă.

— Glumesc. E în regulă dacă ai…

Aidan are şi el o masă de ping-pong în subsolul casei lui, dar singura dată când Clare a coborât acolo, a observat că era complet acoperită cu mormane de rufe şi cutii supradimensionate de prosoape de hârtie.

— Noi n-am mai folosit-o pe-a noastră de când eram mic, îi spune, legănând paleta căzut pe gânduri. Am încercat s-o fac pe Riley să joace acum vreo două luni, dar nu e pe gustul ei.

— Ai încercat vreodată…

— Ce anume?

— Nu contează.

— Ba nu, spune el. Ce să încerc?

— Să joci cu tatăl tău?

El pufneşte.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Sigur că nu, răspunde el, frecând un punct invizibil de pe masă cu degetul lui mare. Asta se consideră a fi o distracţie. Iar tatălui meu nu-i plac distracţiile. Tata face numai ceea ce vrea el să facă…

Vocea i se frânge şi îşi ridică privirea pentru a o întâlni pe-a lui Clare.

— Pariez că nici măcar nu o să mă conducă mâine.

— Bineînţeles c-o să te conducă, îi spune Clare, tulburată de gând. Te duc cu maşina la aeroport, nu? Asta face parte din povestea cu facultatea. Dramaticul rămas-bun, îmbrăţişările puternice, privitul în urmă pentru a-i vedea aşteptând în timp ce tu te aşezi la coadă la controlul de securitate…

— Cred că tu descrii un alt film faţă de cel imaginat de mine, îi spune el, zâmbind îndurerat. Având în vedere cum stau lucrurile, voi fi norocos dacă el îmi va spune măcar un „la

revedere” înainte ca eu şi mama să pornim.

— V-aţi certat. Asta-i tot. Mâine va fi trecut peste asta, îi explică ea, încercând să pară mai sigură decât este în realitate, apoi adaugă:

— E un lucru mult prea important ca el să nu-l facă.

— Poate, concede Aidan, dar nu pare convins.

Ridică cu un gest brusc bărbia înspre Clare, iar ea îşi dă seama că încă strânge mingea portocalie în mână.

— Hai să jucăm.

Le ia ceva timp amândurora să-şi regăsească ritmul; de fiecare dată când trec de douăzeci sau cam aşa, unul din ei ratează.

— Să ştii că ne putem opri oricând, îi spune Clare, dar Aidan are o mină hotărâtă şi, în loc de răspuns, el depărtează şi mai mult picioarele şi ridică paleta, iar ea serveşte din nou.

Iar şi iar, încearcă şi eşuează. Mingea ricoşează de colţul mesei, sau Clare apreciază greşit distanţa şi ratează complet, sau Aidan o trimite în fileu cu mai multă forţă decât pare a fi necesar.

Amândoi sunt obosiţi. Clare îşi simte membrele grele şi îşi dă seama că Aidan încearcă să-şi înăbuşe căscatul între reprize. Cu fiecare nouă încercare, par să se prăbuşească şi mai repede. Dar de fiecare dată când ea vrea să pună capăt jocului, Aidan se încruntă şi îi face semn să continue.

— Putem să facem asta, îi spune. Am mai făcut-o şi altă dată.

— Asta s-a întâmplat acum un milion de ani, subliniază ea.

Curând după ce începuseră să iasă împreună, veniseră aici şi luaseră paletele, pe jumătate glumind. Însă după ce exersaseră câteva lovituri, şi-au dat seama că amândoi se pricep destul de bine şi au reuşit să continue până la un total de 188 de partide de volei, strigând de bucurie şi chiuind după ce ultima minge zburase aiurea. Acum, totuşi, asta pare să se fi petrecut cu foarte mult timp în urmă.

— Nu suntem nici măcar pe-aproape. Am putea stabili un record pentru numărul de încercări de a doborî recordul, dar cam atât.

Aidan doar clatină din cap.

— Hai să-i dăm drumul, îi cere, şi, astfel, ei încearcă din nou.

După un timp, în toiul unei reprize, Clare simte că o cuprinde un val de epuizare şi, fără să gândească, pur şi simplu lasă jos paleta şi prinde mingea din zbor atunci când aceasta vine cu viteză spre ea.

— Nu pot, spune ea atunci când vede expresia dezamăgită de pe chipul lui Aidan. Sunt prea obosită.

— Dar suntem atât de aproape… insistă el, cu toate că ştiu amândoi că nu este adevărat. Putem s-o facem. Trebuie să…

Clare se apleacă peste masă şi îl fixează cu privirea.

— Am de gând să-ţi spun acelaşi lucru pe care mi l-ai spus tu mai devreme, îi zice. Asta nu e o metaforă.

Expresia lui nu se schimbă, aşa că ea mai încearcă o dată.

— Nu înseamnă nimic. E doar o provocare stupidă.

— Mda, dar…

Frustrat, aruncă paleta pe masă.

— Dacă doborâm recordul…

— Ce e? întreabă ea nerăbdătoare.

El coboară privirea.

— Atunci, toată noaptea nu va fi numai despre despărţirea noastră.

— Aidan, spune ea, înmuindu-se puţin. Nu va fi. Uite cât de multe am făcut în noaptea asta. Dacă nu va fi o noapte memorabilă, măcar va fi noaptea în care l-am scos pe Scotty de la închisoare. Sau noaptea în care şi-a făcut cam o mie de tatuaje.

Aidan zâmbeşte, dar în zâmbetul lui e ceva sobru.

— Restul nu mai contează, spune el. Crede-mă. Când vom privi în urmă la această noapte, nu ne vom aminti decât că ne-am despărţit.

— Şi tu crezi că ping-pongul ajută?

— Poate, răspunde el, iar el pare atât de sincer în acest moment, încât tot ceea ce poate face ea e să stea pe partea ei de masă. Ar fi putut fi noaptea în care am stabilit un nou record la ping-pong.

Ea râde.

— Eşti nebun dacă tu crezi că asta ar putea fi mai presus de

despărţirea noastră. Tu crezi că într-o bună zi aş privi în urmă şi mi-aş aminti de asta, continuă ea, ridicând mingea, în loc de faptul că te-am pierdut?

El înconjoară masa, venind cu paşi lenţi în direcţia ei.

— A meritat să încercăm, îi spune, reducând spaţiul dintre ei.

Când nu-i mai despart decât câţiva centimetri, ea îşi dă capul pe spate pentru a se uita la el.

— Şi nu mă pierzi. Eu te pierd.

— Oricare din variante, reuşeşte ea să îngaime, încercând să scape de nodul din gât.

El întinde mâna şi îi dă o şuviţă de păr după ureche, apoi îşi lasă mână să zăbovească pe gâtul ei, iar senzaţia pe care ea o simte pe piele îi trimite o descărcare electrică prin tot corpul. Cu coada ochiului vede canapeaua, iar chipul o furnică când se îmbujorează brusc.

Aşa stau lucrurile cu Aidan. Aşa a fost dintotdeauna. El o face să uite de toate motivele şi regulile şi planurile.

O face să uite de orice, în afară de el.

— Ar fi trebuit să fie ceva mult mai important, îi spune ea, iar el face ochii mari, uluit în mod exagerat.

— Mai important decât să loveşti o minge de ping-pong de 189 de ori la rând?

Ea dă afirmativ din cap.

— Ce ar putea fi mai important? vrea el să ştie, dar, chiar în timp ce el vorbeşte, Clare vede cum se întâmplă: privirea lui cade pe unicul tablou menit să mai învioreze pereţii din beton, o fotografie panoramică a Lacului Michigan iarna, îngheţat şi întărit şi acoperit cu zăpadă.

Când privirea lui revine asupra ei, ea deja clatină din cap.

— Nu.

El zâmbeşte larg.

— Ba da.

— Nici vorbă, îi spune ea şi mai ferm, dar nu contează: el deja păşeşte în sus şi în jos de bucurie.

— Este perfect, spune el, întorcându-se. Ba nu, e *epopeic*. Nimeni n-a mai făcut-o niciodată. Şi n-are cum să nu fie

memorabil.

Se opreşte în faţa canapelei, întorcându-se spre ea cu o privire triumfătoare.

— E destul de mare.

— E prea mare, spune ea apatică. Şi prea prostesc.

— Îmi pare rău, spune el, bătând din palme. E un târg încheiat. Se întâmplă.

— Pe bune, tu chiar vrei să sari în Lacul Michigan? Gândeşte-te cât de rece este. Şi nu eşti obosit?

— Nup, îi răspunde râzând. Sunt foarte treaz.

Privirea lui Clare se îndreaptă din nou spre canapea, apoi la Aidan. Ideea care i-a venit îl face să radieze şi să zâmbească atât de tare, încât pansamentul de sub ochi dă să se desprindă. Ceva din felul în care arată – atât de nerăbdător să transforme asta în cea mai grozavă noapte – face ca inima să-i crească în piept, aşa că lasă jos paleta de ping-pong.

— Ei bine, spune ea, pot măcar să fac şi eu o sugestie?

El îi aruncă o privire sceptică.

— Nu se poate să ai tu o idee mai bună.

— Poate că am.

— Mai bună decât să-l salvez pe Rusty? o întreabă el, în mod clar încântat de perspectivă. Nu se poate.

— Nu vrei nici măcar s-o auzi?

El clatină din cap.

— Nup, îi spune. În momentul de faţă nu-mi doresc nimic altceva decât să-l salvez pe robotul ăla tâmpit.

— În regulă, zice Clare, ducându-se spre canapea, unde Aidan se oprise din făcut paşi în sus şi în jos, chiar lângă măsuţa pentru cafea. Atunci, particip şi eu.

— Minunat, îi spune el, dând din cap într-un mod oficios. În cazul acesta, ar fi mai bine să pornim.

Dar, înainte să poată pleca, ea îl ia de mână. Aidan se răsuceşte în loc, zâmbetul dispărându-i de pe chip şi fiind înlocuit de o privire încurcată.

— Particip şi eu, repetă ea, simţindu-se neobişnuit de îndrăzneaţă. Dar tot cred că mai întâi ar trebui să încercăm propunerea mea.

Lui îi trebuie o clipă să proceseze – felul în care ea se uită la el, felul în care mâna ei e cuprinsă în mâna lui – şi, când o face, expresia lui se schimbă în una de surprindere.

— O! exclamă el, rămânând cu gura căscată.

Ridică din sprâncene a mirare, pansamentul desprinzându-se şi mai mult.

— *O!* repetă el.

— Da, confirmă ea, trăgându-l puţin mai aproape. Ce părere ai?

Trec câteva secunde în care ei se studiază reciproc, apoi el se luminează din nou la faţă şi zâmbeşte larg şi se aruncă pe canapea, fără să-i dea drumul la mână, trăgând-o şi pe ea cu el, astfel încât sfârşesc acolo claie peste grămadă.

— Cred, zice el, în timp ce se repoziţionează amândoi, cu faţa foarte aproape de-a ei, cu respiraţia caldă şi dulce, că pare a fi un plan *foarte* bun.

Ea ridică mâna şi îşi trece degetele peste pansamentul de sub ochiul lui, lipindu-l uşor la loc.

— Bun.

— Totuşi, nu la fel de bun ca al meu…

— Taci, îi cere ea, dar chiar în timp ce o face, buzele lui le întâlnesc pe ale ei şi amândoi se luptă să nu zâmbească, căci, pentru prima dată, el chiar a tăcut.

A TREISPREZECEA OPRIRE

Lacul
3:54 A.M.

Camera de aer pe care Clare o ţine la subraţ începe să fluture în vânt în clipa în care ei pătrund pe nisip.

— Asta, spune ea, ţinând-o mai strâns, e o idee groaznică.

Dar Aidan n-o ascultă. Deja se năpusteşte spre apă, care în întuneric aproape că nu se distinge de plajă. Numai sunetul valurilor şi lumina lunii pe suprafaţa apei o trădează.

Clare n-a mai ieşit niciodată din acasă atât de târziu – sau atât de devreme, zău aşa, de vreme ce acum este aproape patru dimineaţa – şi, în timp ce se poticneşte spre ţărm, se întreabă dacă vântul bate mereu la această oră din noapte. Împreună, înaintează târându-şi picioarele sub luna palidă, cu tălpile scufundându-li-se în nisipul rece cu fiecare pas pe care îl fac.

Acasă, la subsol, toată strădania păruse oarecum neatrăgătoare, dar totuşi cu un anumit potenţial de a fi un bun amuzament. Acum, totuşi, cu zgomotul valurilor răsunând puternic în urechile ei, cu noaptea adâncă şi cu toată pustietatea ce o înconjoară, i se pare de-a dreptul nebunesc.

— Asta e o idee tare proastă, îi spune ea din nou, dar capul lui Aidan nu se vede din tricoul pe care încearcă să şi-l scoată.

Când reuşeşte, îl aruncă pe jos şi o priveşte de parcă ar fi uitat că e şi ea acolo.

— Poftim? întreabă, descheindu-şi jeanşii, apoi ieşind din ei.

Stă acolo şi se uită la ea, îmbrăcat numai cu boxerii lui albaştri, părând palid în lumina lunii. Însă chipul lui e hotărât şi deja îşi roteşte braţele pentru a se încălzi.

— Nu cred c-ar trebui să faci asta.

— Nu-i nicio problemă, îi spune el, sărind de pe un picior pe altul. E doar puţin înot seara târziu.

Se opreşte şi surâde.

— Ai putea să vii şi tu.

— Nici gând, îi răspunde ea, tremurând puţin. E prea

întuneric. Şi apa e rece ca gheaţa. Şi sunt convinsă că e mult mai departe decât pare.

— Tocmai ăsta-i esenţialul.

— Care anume?

— Nu poate fi epopeic dacă nu există nicio provocare, îi spune el simplu, după care întinde mâna să ia camera.

Ea i-o întinde fără chef. E greu de spus dacă obiectul va pluti vreodată. O găsise în fundul unei debarale, rămasă de acum câţiva ani, când tatăl ei îşi rupsese coccisul încercând să dovedească tuturor că încă mai putea să joace hochei la cea de-a cincizecea aniversare a sa. Săptămâni la rând nu s-a putut aşeza jos fără colacul gonflabil de culoare neagră.

Acum, dacă Aidan reuşea, Rusty avea să-l poarte cu mândrie pe gâtul lui slăbănog din metal: un colac de salvare pentru robotul ce se îneca perpetuu.

Aidan îl răsuceşte în mâini de câteva ori, zâmbind.

— Uneori, cele mai grele lucruri sunt cele care merită cel mai mult să fie înfăptuite.

— Cine a spus *asta*?

El ridică din umeri.

— Eu.

— Nu zău.

— Bine. Tata.

Clare se încruntă.

— Despre asta e vorba? Căci, să ştii, nu trebuie să dovedeşti nimic…

— Ştiu, îi spune el, privind spre apă cu nerăbdare.

Deasupra lor, norii s-au risipit şi au făcut loc stelelor, care sunt multe şi strălucitoare. Clare tremură când o pală de vânt pătrunde prin puloverul ei subţire.

— Nu cred că ştii, îi spune ea. Poftim, ai ales, iar alegerea ta e bună. Acum trebuie să te scuteşti de corvoadă. Tatăl tău va trece la un moment dat peste asta.

— Şi dacă nu va trece?

— Va trece, îi spune ea cu fermitate. Dar chiar dacă nu…

Aidan îşi încrucişează braţele la piept.

— Chiar dacă nu, asta e ceva ce vreau să fac pentru mine.

— Dar de ce? îl întreabă ea. E o nebunie.

— Este ultima noastră noapte. Totul se termină. Nu-mi trece prin minte un timp mai potrivit pentru a face ceva nebunesc.

Înclină capul spre ea.

— Tu poţi?

— Bănuiesc că nu, răspunde ea într-un târziu, cu toate că e încă tulburată. Dar dacă te îneci acolo, te omor.

El izbucneşte în râs.

— Mi se pare corect.

— Fii, te rog, prudent, îi cere ea pe un ton mai serios, iar el o salută milităreşte.

— Voi fi.

— Şi grăbeşte-te, bine? Rusty aşteaptă de foarte mult timp.

În timp ce el înaintează în salturi spre apă, Clare îşi dă seama că toată noaptea nu l-a văzut să fie mai fericit ca acum. Exact înainte de a intra în apă, el se întoarce pentru a-i face din mână. Chiar dacă e întuneric, Clare vede că el zâmbeşte cu gura până la urechi.

— E rece ca gheaţa! strigă el, cuvintele fiind duse de vânt.

Clare face câţiva paşi înspre mal, privind cum – deodată –el se întoarce şi înaintează prin apă, luptându-se cu valurile până ce apa e destul de adâncă să plonjeze, iar atunci începe să înoate.

De îndată ce dispare, ea simte că o cuprinde o panică subită, care o sufocă. Preţ de câteva minute, vede un vârtej de braţe albe în lumina lunii, dar nu trece mult până nu mai vede nici măcar atât. Se duce până la marginea locului în care valurile se sparg, mijind ochii pentru a vedea în întunericul care e atât de dens, încât pare a fi un fel de cortină trasă peste linia dintre uscat şi apă, şi numai lunii i se permite să privească pe furiş.

Aruncând o privire la ceas, îşi doreşte să-şi fi notat ora la care el a pornit sau să se fi gândit să numere, să marcheze cumva minutele care trec. Îşi scoate telefonul şi deschide lanterna, încercând să vadă şi mai departe în întuneric, dar lumina slabă este complet înghiţită înainte chiar să parcurgă câţiva metri.

Ea ştie că Aidan are dreptate: e doar un simplu înot. Însă

noaptea este foarte întunecată şi vântul foarte rece, iar plaja pare acum cel mai singuratic loc de pe pământ. Continuă să nu-şi ia ochii de la robotul care se leagănă pe apă în depărtare, în vârful căruia se află o lumină clipitoare, aidoma unei stele care cade din cer. De aici, ar putea fi la fel de bine la un milion de kilometri distanţă, iar Clare se trezeşte gândindu-se la ceea ce i-a spus Aidan: *Nu poate fi epopeic dacă nu e şi o provocare în asta.*

Stând singură pe ţărm, e conştientă de numărul provocărilor pe care le-a avut de înfruntat. Toată viaţa ei, lucrurile i-au venit cu uşurinţă. A fost întotdeauna în fruntea clasei, a excelat mereu la teste şi a avut rezultate foarte bune la eseuri, a fost mereu preferata celor mai mulţi profesori. Şi dacă priveşti aceste lucruri din unghiul potrivit, ar putea să pară impresionant. Dar Clare cunoaşte adevărul: nimic din toate acestea n-a fost foarte dificil.

Iar acum, iat-o plecând la facultate, complet nepregătită. Chiar şi dacă n-a trecut prin foarte multe în viaţă, părinţii ei tot ar fi fost mândri de ea, iar pentru acest lucru ea este recunoscătoare. Însă îşi dă seama că n-a avut niciodată pe nimeni care să o împingă de la spate – să o împingă cu adevărat –, cu excepţia lui Aidan, care a fost dispus să sară în apele reci ca gheaţa ale lacului în toiul nopţii doar pentru a-şi demonstra sieşi ceva, în timp ce Clare a rămas în urmă, caldă, uscată şi complet singură.

Îi trece prin minte pentru prima dată că poate că acesta este motivul pentru care se hotărâse să se despartă de el. Nu fiindcă era cel mai bun lucru pe care putea să-l facă, ci pentru că era cel mai *uşor*.

Să rămână împreună, pe de altă parte, avea să fie greu.

Avea să fie cel mai greu lucru cu putinţă: să încerce să facă lucrurile să meargă în timp ce sunt departe unul de altul. Căci ce se va întâmpla dacă se dovedeşte că inima ei nu e construită pentru o asemenea distantă? Dacă e ca un radio – clar şi minunat de aproape, dar neclar şi plin de energie statică de departe?

Clipeşte în întuneric, imaginându-şi-l pe Aidan singur în apa rece ca gheaţa.

Uneori, cele mai grele lucruri sunt cele care merită cel mai mult.

Acum ştie sigur că trebuie să fie adevărat.

Dar, totuşi, nici urmă de el. Scrutează orizontul pentru a mia oară, aşa i se pare, încercând să-şi reprime teama. El e singur acolo şi n-are cum să ştie dacă are nevoie de ea, n-are cum să-i spună dacă e bine.

Aşa va fi de-acum încolo: Aidan, departe şi plutind şi mai departe.

Aude în depărtare un tunet, iar deasupra apei străluceşte un fulger. Odată cu acesta, panica pe care a încercat să şi-o îndepărteze se caţără înapoi, tăioasă şi disperată, iar ea îşi dă seama că îi tremură mâinile. Ridică telefonul, mânuindu-l cu stângăcie preţ de o secundă, înainte de a apăsa singurele trei cifre care îi fulgeră în minte în acest moment – 112 –, astfel încât ei să fie mai aproape în cazul în care va avea nevoie de ajutorul lor. Când a terminat, lasă din nou telefonul jos şi priveşte mijit în direcţia apei, în timp ce ochii o ustură din pricina vântului şi inima îi bate dureros de tare.

— Haide, Aidan, îl cheamă ea în şoaptă.

Dar acolo nu e nimic: doar o întindere de apă, plană şi neagră ca o tablă de scris, şi încă un muget de tunet îndepărtat. Se mai gândeşte o dată la cuvintele lui Aidan, care încă răsună în mintea ei, apoi ia o hotărâre.

Înainte să poată să înceapă să mai chibzuiască, îşi descalţă sandalele şi face un pas înainte. Când primul val se repede la picioarele ei, încremeneşte, împietrită de temperatura foarte scăzută şi mai speriată la gândul că Aidan e deja acolo de prea mult timp. Dar ea ştie că dacă e să facă asta, trebuie să continue să meargă, aşa că se năpusteşte înainte, cu dinţii deja clănţănindu-i, în timp ce apa îi ajunge până la gambe, apoi până la genunchi şi în final până la tivul rochiei, pe care o trage la spatele ei în timp ce merge mai departe.

Chiar înainte de a plonja, ia o gură mare de aer, încercând să se pregătească. Dar totuşi, răceala vine ca un şoc: glacială şi înviorătoare şi mai puternică decât şi-ar fi putut imagina. Picioarele ei amorţite pornesc din proprie voinţă, iar mâinile se mişcă prin apă din instinct. Când începe să înoate, corpul ei

pare să se adapteze: pielea de găină dispare, membrele devenind mai libere pe măsură ce se propulsează prin apă, neputând să vadă încotro merge.

Însă ea nu e atentă la aceste lucruri.

N-o interesează decât să ajungă la Aidan.

Nu ştie sigur de cât timp înoată, fără să vadă nimic, înfrigurată şi dezorientată, când se opreşte şi înalţă capul, icnind după aer. Descoperă lumina clipitoare a balizei, scrutând apa în căutarea lui Aidan, iar când îl zăreşte în depărtare – o fulgerare de alb, înaintând încet spre mal –, de uşurare, rămâne fără vlagă. Îşi dă capul pe spate şi lasă să-i scape un hohot de râs, sunetul acestuia fiind limpede şi sec în întuneric.

— Aidan! îl strigă ea, iar el înalţă capul când o zăreşte.

Strigă şi el ceva, însă cuvintele se pierd în vânt, şi atunci el înoată spre ea încă o dată, înaintând câineşte, şi, înfiorându-se, începe şi ea să se mişte.

Acum nu sunt prea departe, poate la jumătatea distanţei unui teren de fotbal, şi, în lumina lunii, Clare îl vede oprindu-se o dată la câteva secunde pentru a-i face cu mâna, legănându-se în sus şi în jos ca un soi de baliză stricată.

De data asta, când el o strigă pe nume, ea poate, în final, să-l audă.

— Bună! strigă şi ea drept răspuns, iar el se roteşte în jurul ei pentru a-i arăta ceva în spatele lui.

— Ai văzut?

— Nu văd nimic!

— Am reuşit, spune el gâfâind, venind şi împroşcând apa spre ea. Chiar am reuşit.

Când este destul de aproape, Clare se întinde şi îşi petrece braţele în jurul lui şi simte cum i se relaxează muşchii. Dar el se ţine de talia ei şi rămân aşa mult timp, amândoi cu răsuflarea întretăiată pentru a mai putea vorbi în timp ce se agaţă unul de celălalt, mişcând agitaţi din picioare în apă.

— Te iubesc, spune ea încetişor, iar el se lasă pe spate pentru a o privi.

Pe vârful nasului lui atârnă o picătură de apă, iar buzele lui par vineţii, chiar şi în întuneric.

— Ce-a fost asta? o întreabă el zâmbind. Cred că s-ar putea să-mi fi intrat apă în ureche. Ai spus că mă giugiuleşti?

Ea clatină din cap, apucându-l ceva mai tare.

— Te *iubesc*, spune din nou, şi, în timp ce rosteşte cuvintele, îi prinde un val, trimiţându-i plutind în sus pentru o secundă, înainte de a-i scufunda din nou, şi au senzaţia că sunt într-un *roller coaster* sau că trec peste o denivelare pe şosea, genul acela care îţi dă senzaţia de gol în stomac, genul acela care îţi dă senzaţia că zbori.

Aidan o sărută atunci, şi e rece şi umed şi tremurător, dar mai există şi o căldură care o încălzeşte din interior.

— Şi eu te iubesc.

Acum îl simte cum tremură din nou din toate încheieturile şi îşi dă seama că şi ea procedează la fel.

— Ar trebui să te scoatem din apă, îi spune ea, dar el nu face decât s-o cuprindă şi mai bine în braţele lui.

— Nu încă, îi spune el încetişor. Încă puţin.

Clare nu-l contrazice.

Nici ea nu e pregătită să-i dea drumul.

A PAISPREZECEA OPRIRE

Casa familiei Gallagher (din nou)
4:48 A.M.

Chiar şi în timp ce urcă amândoi în vârful picioarelor treptele spre dormitorul lui Aidan, el încă e ocupat să retrăiască evenimentele nopţii.

— A semănat cu unul din acele jocuri de la bâlciuri, când arunci cerc după cerc, îi spune el în şoaptă, cu chipul încă radiind.

Se opreşte să-i demonstreze – cu o mişcare a încheieturii mâinii – felul în care reuşise să arunce camera peste silueta slăbănoagă a lui Rusty după numai trei încercări, în timp ce Clare îl înghionteşte pentru ca el să continue să urce.

Acesta este probabil cel mai nepotrivit loc din lume unde să relateze întâmplarea: stând pe treptele din faţa casei familiei Gallagher, cu părinţii săi care dorm la numai câţiva metri distanţă. Din hainele lor picură apă pe mocheta urâtă de culoare gri de pe trepte, iar lui Clare dinţii îi clănţănesc în continuare; în apă, din momentul în care adrenalina s-a risipit şi a făcut loc relaxării, începuse să tremure, şi de atunci nu se mai oprise. Îşi simţea tot trupul – din cap până-n picioare – amorţit şi casant, aşa că atunci când Aidan se întoarce iar, ea îl înghionteşte din nou să înainteze.

— Hanoracul, îi reaminteşte ea.

— Corect, iartă-mă, îi spune el, urcând alte câteva trepte, înainte de a se opri pentru a-i arunca un zâmbet strengăresc. Cu toate astea, chiar *a fost* destul de mişto, nu?

Clare încuviinţează.

— Foarte, foarte mişto.

În camera lui, Aidan scormoneşte printr-un morman de haine de la picioarele patului.

— Harvard sau UCLA? o întreabă, ţinând în mâini două hanorace cu glugă supradimensionată.

— Marea întrebare, spune ea, apoi întinde mâna după cel

albastru cu sigla UCLA imprimată cu litere mari în partea din faţă.

Aidan zâmbeşte.

— Bună alegere!

— Sunt de acord, îi confirmă ea, scoţându-şi rochia udă şi scufundându-se practic în hanoracul ca de lână, care îi ajunge până aproape de genunchi. Mai ai ceva pentru mine?

El îi aruncă o pereche de pantaloni gri de trening. Şi apoi, pentru orice eventualitate, şi o pereche de mitene din lână.

— Ştiu că glumeşti, îi spune ea, dar chiar am să mi le pun.

După ce amândoi s-au schimbat, Aidan o examinează amuzat. Ea înoată în hanoracul lui şi, deşi şi-a suflecat mânecile de mai multe ori, acestea tot îi atârna. Clare îşi împreunează mâinile cu mitene cu un zgomot înăbuşit.

— Perfect, constată ea. Acum, ce urmează?

El chibzuieşte o clipă.

— Ciocolată caldă, cred.

— Genial! acceptă ea şi pornesc spre uşă, când el o apucă de gluga hanoracului şi i-o trage peste cap.

— *Acum.* E perfect, anunţă el cu un rânjet.

Jos, scot cutia de cacao şi două căni din dulap, apoi încălzesc laptele. Se străduiesc să nu facă zgomot, păşind uşor, încălţaţi doar cu şosete, atenţi să închidă fiecare dulap cu o grijă exagerată. Când ciocolata caldă e gata, se aşază la masa din bucătărie, ţinând cănile în mâinile făcute căuş, delectându-se cu căldura emanată înainte de a lua o gură.

— Nu-mi vine să cred că noi am făcut asta, spune Aidan după un timp.

— Tu ai făcut-o, subliniază Clare.

— Păi, da, sigur, spune el, umflându-se în pene. Vreau să spun, dacă e să fim sinceri, aş zice că eu *chiar* am salvat mascota neoficială a oraşului, care se *agita* haotic de ani întregi, fără ca altcineva s-o salveze.

Clare îşi ascunde zâmbetul după cana de ciocolată.

— Eşti foarte modest.

— Însă tu ai venit după mine, continuă el, aplecându-se peste masă. Pentru un minut, ai uitat cu desăvârşire de reguli.

Nu te-ai gândit nicio secundă ce lucru prostesc era să sari în lac în toiul nopţii. Pur şi simplu ai făcut-o.

— Mda, dar…

— Mda, dar nimic, o îngână el, lovind entuziasmat cu palma în masă, ceea ce face ca cele două căni să zăngănească. Din acest motiv ar trebui să încetezi să-ţi mai faci griji pentru orice. Nu mă înţelege greşit, îmi place cum îţi merge mintea, dar când o ignori preţ de un minut, uite ce se întâmplă.

— Comit lucruri prosteşti?

— Nu asta am vrut să spun, o contrazice el. Felul în care ţi-ai tot făcut griji cu privire la specializarea ta şi la cea vrei să faci cu viaţa ta, şi toate astea…

— Corect, este ea de acord. La toate acele mici detalii.

— …astea reprezintă versiunea ta care stă pe mal. Dar, zău aşa, ar trebui pur şi simplu să plonjezi direct, ştii?

Clare îşi lasă capul în jos.

— Poate.

— Pentru asta e facultatea – se presupune că vei încerca lucruri noi, chiar dacă asta înseamnă să faci greşeli. Dacă nu mai stai atât de mult pe gânduri, poate că vei avea parte de mai multă distracţie.

Se lasă din nou pe spate, părând mulţumit de sine.

— Oricum, asta a fost dintotdeauna filosofía mea.

Ea râde.

— S-ar putea ca tu să fii pe drumul cel bun.

— Bineînţeles că sunt, îi spune el. Sunt un fel de geniu atunci când vine vorba de dat sfaturi.

— Şi de salvat roboţi.

— Şi asta, este el de acord, zâmbindu-i de peste masă.

El îi susţine privirea mult timp, suficient cât să o facă să se întrebe dacă şi el gândeşte la fel ca ea: că ceea ce s-a întâmplat în apă – ba chiar şi ceea ce s-a întâmplat în subsolul ei – ar putea să fie destul pentru a schimba din nou lucrurile între ei. Că e posibil ca balanţa să fi înclinat în partea cealaltă. Că poate că ei mai au o şansă.

Că poate că e ceva ce chiar şi ea vrea.

Aproape ca şi când îi poate citi gândurile, Aidan înalţă cana.

— Pentru noi doi, spune el, şi ciocnesc, iar ciocolata se revarsă peste buza cănilor.

Clare e cât pe ce să folosească o mânecă a hanoracului pentru a şterge urmele, când Aidan ridică o mână pentru a o opri. Arată spre logo-ul de pe propriul hanorac.

— Te rog, o îmbie el, vârându-şi mâna în manşetă cu o mişcare pur teatrală, apoi ştergând pata de pe masă.

— Ce mai gentleman, exclamă Clare, aşezându-se mai bine pe scaun.

— Ba deloc, răspunde Aidan cu voioşie. Am vrut numai să mă asigur că îl folosim pe cel potrivit pe post de cârpă de şters.

Tresar amândoi la auzul unei voci ce vine din spatele lor.

— Foarte matur, spune domnul Gallagher, cu faţa încruntată.

Stă sprijinit de tocul uşii, cu un halat albastru pufos legat în talie, îmbrăcat peste pijamaua lui în pătrăţele, iar ochii săi, fără ochelari, par împăienjeniţi şi pierduţi. Părul său, care de obicei este pieptănat corect, îi stă ridicat la spate, parcă arată ca un băieţel care abia s-a trezit din somn.

Clare îi aruncă o privire lui Aidan, aşteptând ca el să spună ceva, dar este imediat clar că aşa ceva nu se va întâmpla. El nu-şi ia privirea de la masă, ţinând braţele încrucişate strâns deasupra logoului cu Harvard de pe hanoracul său, cu maxilarul încleştat a încăpăţânare.

— Sper că nu v-am trezit, spune Clare, dar domnul Gallagher nu pare să o audă; e prea ocupat să-l privească lung pe Aidan cu o expresie de surprindere.

— Ce-ai păţit?

— Nimic, răspunde Aidan, lăsând bărbia în jos, încercând din răsputeri să-şi ascundă ochii tumefiaţi.

— „Nimic” acesta trebuie să fi avut un croşeu de dreapta foarte bun, îi spune domnul Gallagher, dar când privirea îi cade asupra lui Clare, pare şi mai alarmat. Sper că voi doi nu v-aţi…

— Nu, îi răspunde Clare repede. Suntem bine. A fost doar o neînţelegere la o petrecere şi noi am fost puţin implicaţi în asta, dar totul este în regulă. Sincer.

El o fixează cu privirea preţ de câteva secunde, încercând să se decidă dacă să o creadă sau nu. Clare nu-l învinuieşte că e

îngrozit să-i găsească în bucătărie la cinci dimineaţa cu o pereche de vânătăi asortate şi nici nu l-ar judeca prea tare dacă l-ar trimite pe Aidan în camera lui şi pe ea acasă. Dar se mai scurg câteva secunde de tăcere, iar apoi umerii lui se relaxează şi oftează, aparent hotărât să-i creadă.

— Aveţi nevoie de gheaţă sau de altceva?

— Ne-am pus destulă gheaţă mai înainte, răspunde ea, zâmbind. Zău aşa, suntem bine. Arată mai rău decât este. Îşi duce un deget la ochi. De fapt, mereu uit.

El îi aruncă din nou o privire lui Aidan, încercând în continuare să proceseze toate acestea, şi apoi, în cele din urmă, se duce spre aragaz şi ia ceainicul. În timp ce îl umple cu apă de la chiuvetă, Clare îl săgetează cu privirea pe Aidan. Îşi dă seama că mintea lui se învârte şi încearcă să pună la cale un plan de evadare.

Însă imediat ce a pus ceainicul pe foc, domnul Gallagher îşi trage un scaun şi se lasă o tăcere îndelungată, stânjenitoare. Clare surâde politicoasă, în timp ce Aidan se joacă întruna cu şnururile hanoracului.

— Trebuie să fi fost o petrecere pe cinste, comentează domnul Gallagher. Aţi stat până târziu.

În vocea lui nu e nicio acuzaţie; de fapt, acum arată la fel de încurcat ca fiul lui, iar Clare îşi dă seama cât de mult se străduieşte.

— Ultima noapte în oraş, spune ea, cu o voioşie forţată. Au fost multe de făcut şi multe persoane de la care să ne luăm rămas-bun.

— Eşti bucuroasă că pleci la Dartmouth?

— Sunt, răspunde ea, dând din cap puţin cam tare.

— Ştii ce vei studia acolo?

— Habar n-am, de fapt, îi răspunde ea zâmbind, şi aruncă o privire în direcţia lui Aidan.

Poate c-a fost discursul lui sau doar şocul apei reci ca gheaţa, dar, cumva, ea nu se mai simte la fel de speriată de tot ceea ce o aşteaptă. Ea n-ar putea niciodată să fie ca Aidan: relaxată, spontană şi netulburată. Însă, în felul ei, se simte pregătită să plonjeze. Şi deocamdată e suficient.

— Încă mă mai gândesc, îi spune domnului Gallagher, iar de data asta îi place cum sună.

— Ei bine, mai ai timp, îi spune el, mutându-şi privirea înapoi la Aidan, care se uită fix la ciocolata lui, de parcă aceasta s-ar putea dovedi a fi un portal spre o altă încăpere, spre un loc cu totul nou. Dacă eşti la una din facultăţile de seamă, aproape că nu contează în ce te specializezi – vei avea o mulţime de oportunităţi, indiferent de ce se întâmplă.

Clare îşi coboară privirea, dându-şi o şuviţă de păr ud pe după ureche.

— Hei, ştiaţi că UCLA are un grozav program de vară de management sportiv…

— Clare, o roagă Aidan pe un ton coborât. Nu.

— Nu spun decât că şi la UCLA există o mulţime de oportunităţi…

De data aceasta, Aidan trânteşte cana pe masă.

— *Clare!*

Pe moment, nimeni nu spune nimic, iar apoi domnul Gallagher se lasă pe spate în scaunul său, picioarele din spate ale acestuia scârţâind.

— Sunt convins că e adevărat, spune el exact în clipa în care ceainicul începe să şuiere pe aragaz, iar el se duce repede într-acolo, înainte să poată să-i trezească şi pe ceilalţi.

În timp ce îşi toarnă o ceaşcă de ceai, lui Clare îi vine o idee.

— Ştii ce, spune ea, împingând scaunul spre înapoi şi evitându-i privirea lui Aidan. Tocmai mi-am dat seama cât e ceasul. Ar trebui, probabil, să-i sun pe ai mei şi să le spun ca vin curând acasă.

Aidan îi aruncă o privire nimicitoare, dar Clare deja se ridică şi arată neajutorată spre telefonul ei, de parcă n-ar avea ce face în această privinţă.

Totuşi, nu se duce prea departe. Iese doar din bucătărie, zăbovind în pragul uşii, ascultând, în timp ce domnul Gallagher se aşază la loc la masă. Ea aşteaptă acolo, deoarece vrea să-l audă cerându-şi scuze. Ea vrea să-l audă spunând că de-abia aşteaptă să se facă dimineaţă, ca să-l conducă pe Aidan la aeroport cu maşina.

Dar, în loc de asta, rămân tăcuţi un minut întreg, după care el spune:

— Aşadar, probabil că eşti trist pentru că trebuie să-ţi iei rămas-bun de la Clare.

Tonul lui Aidan e tăios:

— Evident.

— Ştii, eu şi mama ta am fost despărţiţi un timp în perioada în care am fost în marină.

— Ştiu.

— N-a fost uşor, continuă domnul Gallagher, vocea sa părând cumva îndepărtată. De fapt, a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată. Dar a meritat. De obicei, cele mai grele lucruri sunt cele…

— Ştiu, tata.

— Chiar ştii?

Aidan lasă să-i scape un oftat puternic.

— Ştiu că tu crezi că nu cunosc se înseamnă munca asiduă, dar te înşeli. Problema nu este că nu încerc. Ci doar că noi nu suntem întotdeauna de acord în privinţa a ceea ce merită. Pentru mine, Harvardul n-a meritat. Aşa că n-am încercat. Simplu ca bună ziua.

— Nu vorbeam despre Harvard, îl lămureşte domnul Gallagher, dregându-şi vocea. Vorbeam despre tine şi Clare.

— Aşa, şi? întreabă Aidan, cu o notă de provocare în glas. Nu crezi că pot s-o fac şi pe asta?

Tonul tatălui său e răbdător.

— N-am spus asta. Voi doi păreţi grozavi împreună. Se întâmplă să fiu de părere că ea scoate ce-i mai bun în tine.

Aidan nu are replică pentru aceste cuvinte şi, din camera de alături, Clare nu se poate abţine să nu zâmbească. Între ei se lasă tăcerea, iar apoi el zice:

— E adevărat.

— Prin urmare, vrea domnul Gallagher să ştie, care e planul tău? Rămâneţi împreună?

Răspunsul vine iute şi are în el un soi de forţă, un impuls care – chiar şi din cealaltă cameră – este aproape destul pentru a o strivi.

— Nu, răspunde Aidan, cuvântul vibrând în liniştea casei.

Fără pauză, fără ezitare, cu hotărâre.

Asta e. Doar *nu.*

Clare simte că înlemneşte în timp ce încearcă să proceseze cuvântul, conversaţia din încăperea alăturată, bizar de atenuată de electricitatea statică din mintea ei. Deja au trecut la altceva – îl aude pe Aidan spunând ceva despre zborul lui –, iar vocile le sunt mai blânde acum, mai puţin acuzatoare, ceea ce este exact ce sperase ea.

Numai că acum nu mai poate asculta.

În schimb, traversează sufrageria întunecată şi iese în hol, unde se aşază pe prima treaptă de la baza scărilor pe care le urcaseră împreună cu numai câteva minute în urmă, strângându-şi genunchii la piept.

E vina ei. Pentru ea n-are sens să fie prinsă cu garda jos de asta. Ei hotărâseră – *ea* hotărâse – să se despartă, şi orice altceva s-ar mai fi putut întâmpla de atunci, era, în mod clar, numai în mintea ei. Canapeaua, lacul, toate acele momente importante: niciunul dintre ele nu contase din pricina unui simplu fapt: ei nu se hotărâseră niciodată să *dea uitării* despărţirea.

Simte că o ustură ochii de la lacrimi, mai mult de umilinţă decât de orice altceva. Cum a putut să fie atât de proastă încât să lase garda jos? După ce făcuse o treabă atât de bună convingându-l pe Aidan c-ar trebui să se despartă, destul de bună încât să-l facă să arunce cu forţă cuvântul ca pe un glonţ: *nu.*

Inspiră adânc, dorindu-şi să nu plângă. Poate că era din pricina faptului să îl auzise spus cu voce tare pentru prima dată sau poate e pentru că e obosită şi tristă, iar noaptea lăsată în urmă îi dă senzaţia a o sută de nopţi adunate toate într-una singură. Însă, indiferent de ce este, ea se lasă acum copleşită, ghemuită pe scară, în timp ce ceasul din hol bate pe tonuri joase, dogite.

Nu ştie de cât timp stă acolo, când aude paşi. Înalţă capul pentru a se uita spre sufragerie mai întâi, însă îşi dă seama că paşii se aud de deasupra, şi când se roteşte, o vede pe Riley în

capul scării.

Părul ei e ciufulit şi încâlcit, şi e îmbrăcată cu o pereche de boxeri în pătrăţele şi cu un tricou vechi cu Chicago Bears. Clare deschide gura să spună ceva, dar Riley duce un deget la buze în timp ce coboară treptele, evitând, ca o expertă, zonele care scârţâie.

— Bună, o salută ea atunci când ajunge la baza treptelor şi se aşează lângă Clare.

Se freacă la ochi şi cască.

— Ce se petrece?

— Stau de vorbă, îi răspunde Clare şi, în timp ce rosteşte cuvintele, simte cum îi tremură buza. Aidan şi tatăl vostru.

Abia acum Riley pare să observe că ea e supărată. Îşi lasă capul pe spate, privind-o pe Clare cu îngrijorare.

— Ăsta e un lucru bun, spune ea, zâmbind încurajator, iar Clare îşi şterge nasul cu dosul palmei.

— Ştiu, zice, apoi, brusc, nu se mai poate abţine: simte cum faţa i se schimonoseşte şi lacrimile încep să curgă. Sunt foarte fericită, reuşeşte să îngaime, cuvintele ieşind ca un suspin, umede şi tulburate.

Preţ de o clipă, Riley pur şi simplu o fixează cu privirea, iar Clare clipeşte, niciuna neştiind sigur ce să spună. Şi apoi, imediat, amândouă izbucnesc în râs. Clare îşi duce mâna la gură, dându-şi seama cât de tare râde, dar Riley nici măcar nu se sinchiseşte. Încă nu s-a trezit complet, iar toată povestea – să o găsească pe iubita fratelui ei plângând pe scări în toiul nopţii – este prea mult pentru ea.

— Ei bine, cu siguranţă tu *pari* cu adevărat fericită, îi spune printre hohote de râs, iar apoi – când zâmbetul lui Clare păleşte fără avertisment –, Riley îşi petrece un braţ pe după umerii ei şi o strânge uşor.

— Mda, ştiu, îi zice, lipindu-şi capul de al lui Clare. Şi mie îmi va fi dor de el.

A CINCISPREZECEA OPRIRE

Maşina
5:42 A.M.

Pe aleea din faţa casei, totul pare ireal de similar cu felul în care începuse seara: privind fix spre uşa garajului prin parbriz, cu Aidan alături de ea, ţinând o mâna pe cheia de contact, în timp ce în maşina pluteşte un aer de incertitudine şi suspans.

Dacă ar fi fost un joc de societate, până acum ei ar fi încheiat o rundă, ajungând în cele din urmă la sfârşit, deşi lui Clare îi este greu să spună dacă au pierdut sau au câştigat.

— Aşadar, mă conduce cu maşina la aeroport, îi spune Aidan, luând mâna de pe cheia de contact în timp ce se întoarce spre ea.

Glasul îi este plin de atâta împăcare sufletească sinceră, încât aproape că ajunge pentru a alunga acel „nu” hotărât pe care el îl spusese mai devreme.

— Asta-i grozav, îi spune ea, împreunându-şi mâinile în poală, astfel încât să nu se întindă din greşeală şi să-l ia de mână. Mă bucur foarte tare.

— Vreau să spun, nu cred că va flutura prea curând un steag cu UCLA, dar bănuiesc că încearcă, explică el. A spus că-i pare rău c-a pus atâta presiune pe mine încât să mă facă să mint. Şi atunci eu i-am spus că-mi pare rău c-am minţit. Apoi el a spus că-mi cere scuze pentru modul în care a reacţionat la minciuna mea. Iar eu i-am spus că îi cer scuze pentru cum am reacţionat la felul în care a reacţionat *el* la minciuna mea. A fost ca un joc de domino, numai că piesele au fost înlocuite cu scuze.

— Asta-i grozav, începe Clare să spună, dar Aidan se repede să adauge ceva, în mod clar neputând să-şi stăpânească bucuria.

— Mi-a spus chiar că se gândeşte să vină la Săptămâna Părinţilor, ceea ce, probabil, înseamnă că se va duce să joace golf, în vreme ce mama va veni la toate evenimentele cu mine, dar accept, îi spune, râzând. Vreau să spun, e o nebunie, nu? Acum câteva luni – până *ieri,* chiar – nu mi-aş fi închipuit

niciodată nimic din toate astea…

Lasă fraza în aer, uitându-se la ea entuziasmat.

— Îţi mulţumesc. Sincer.

— Pentru ce?

— Pentru că n-ai fost deloc subtilă când ne-ai forţat să stăm de vorbă, îi răspunde. Şi pentru c-ai menţionat chestia cu managementul sportiv. S-a dovedit că era foarte interesat de asta.

— Ceva ce aveţi în comun, îi zice ea. Închipuie-ţi.

Aidan surâde împotriva voinţei lui.

— Aşadar, acum ce urmează?

Clare deschide gura, apoi o închide la loc, nefiind sigură. O parte din ea vrea pur şi simplu să se ducă acasă şi să se trântească pe patul ei, printre cutii şi valize, până ce trebuie să plece. Îi este greu să se debaraseze de toată greutatea care a copleşit-o, şi dacă oricum vor fi nevoiţi să-şi ia rămas-bun cât de curând – dacă ăsta e cu adevărat sfârşitul –, atunci poate c-ar trebui pur şi simplu să scape de necaz chiar acum.

Însă simte privirea lui Aidan aţintită asupra ei, şi ceva în privirea lui o împiedică să o spună.

— Păi, aproape că nu mai avem timp şi am rămas şi fără opriri, aşa că…

— Bine, spune Aidan, răsucind cheia în contact. Fiindcă m-am mai gândit eu la una.

Ea nu întreabă unde merg. În schimb, îşi lipeşte capul de geamul rece şi încearcă să nu lase ca mişcarea maşinii să o adoarmă. Aidan conduce încet, bătând cu degetele pe volan în ritmul unei melodii de nerecunoscut. În faţa lor, cerul cenuşiu e străbătut acum de dâre roz, iar globul strălucitor al soarelui începe să ardă printre copaci în timp ce ei se îndreaptă spre est, în direcţia lacului.

— Doar nu mergem iar pe plajă, nu? îl întreabă, dar Aidan îi aruncă o privire criptică.

— Vei vedea.

Însă, când ajung la intrare, el virează la stânga şi îşi croiesc drum prin cartierul tăcut care se află pe marginea apei. În majoritatea caselor e întuneric, cu excepţia unor lumini

ocazionale la ferestrele de la etaj, iar Clare îşi dă seama că oamenii dinăuntru se pregătesc pentru o nouă zi, când ea şi Aidan o încheie pe ultima, ceea ce reuşeşte să pară, în acelaşi timp, atât cea mai lungă, cât şi cea mai scurtă zi.

Clare se ridică în capul oaselor şi îşi vâră mâinile în buzunarul hanoracului.

— Mă gândeam că s-ar putea să vrei să ştii ce face Rusty.

— Nee, el sigur e bine, spune Aidan. De fapt, sunt convins că în dimineaţa asta pluteşte.

Clare dă ochii peste cap.

— Am uitat să luăm un suvenir.

— Nu prea aveai ce să iei, cu excepţia hoiturilor şi a şuruburilor, îi spune Aidan, frânând pentru a lăsa o veveriţă să traverseze drumul din faţa lor. Şi cred că asta ar putea fi încadrată la fapte penale.

— Cred că oricum nu contează. Am uitat să luăm dintr-o mulţime de alte locuri.

El încuviinţează.

— Fântâna. Şi casa lui Scotty.

— Şi-a ta. Şi închisoarea…

— Ah, am nişte poze cu Scotty, spune Aidan rânjind. Nu-mi pot imagina un suvenir mai bun ca ăsta. Totuşi, ar fi trebuit să şterpelim ceva din casa lui Andy Kimball. Şi de la bowling.

— Data viitoare când voi ajunge acolo, o să am grijă să fur un şerveţel, ceva.

— Un şerveţel? Cine fură un şerveţel de la bowling? Unde e provocarea în asta?

— Niciodată n-a fost vorba de vreo provocare, îi spune ea. Doar un memento.

— Mda, dar dacă ai de gând s-o faci, trebuie s-o faci cum se cade, îi explică el în timp ce se opresc într-o intersecţie. Să şterpeleşti o bilă de bowling de acolo ar fi ceva uluitor.

— Nu sunt sigură c-ar avea noimă să car în bagaje o bilă de bowling tocmai până în New Hampshire. Dar accept punctul tău de vedere.

— Uneori, cele mai grele lucruri…

— …sunt cele care merită să fie înfăptuite, termină ea fraza,

iar el îi zâmbeşte, apoi apasă butonul radioului, care este pe acelaşi post cu muzică *bluegrass*. Un cântec – lent şi ciripitor – umple maşina şi Clare coboară geamul pentru a lăsa un braţ să-i atârne peste margine, simţind căldura soarelui care se ridică, iar vântul năvăleşte, cald şi dulce şi nou.

Când îşi dă seama că sunt la câteva străzi depărtare de liceu, ea aruncă o privire spre Aidan, întrebarea rămânând nerostită, dar el oricum clatină din cap.

— Nup.

În oraş, trec de fântâna din scuar, unde câteva păsărele îşi fac baia de dimineaţă, apoi de Slices, care este cu obloanele trase şi pustiu la această oră din zi. Au senzaţia că retrăiesc toată noaptea, şi se întreabă dacă asta e ideea sau dacă oraşul este atât de mic, încât n-au cum să nu treacă din nou pe lângă toate punctele importante.

Când zăresc o lumină la colţul din apropierea benzinăriei, Clare îşi aminteşte de maldărul de dulciuri pe care încă le mai au în spatele maşinii. Înşfacă un tub de Smarties şi îi oferă una lui Aidan, care deja întindea palma.

În final, în timp ce întorc spre celălalt capăt al străzii principale, ea cedează.

— Ne învârtim în cerc, îl informează ea, iar Aidan dă afirmativ din cap.

— Dap.

— De ce?

— De ce nu?

— Nu pricep.

— Asta este, îi spune el, privind-o pe furiş. Asta este ultima oprire.

— Care? Maşina?

— Gândeşte-te. Probabil că am petrecut mai mult timp împreună aici decât oriunde în altă parte. Câte nopţi am mers pur şi simplu cu maşina ore în şir pentru că nu aveam altceva de făcut?

Ea ştie că e adevărat. Dintre toate amintirile din ultimii doi ani, acesta este modul în care se va gândi la el cel mai des: cu mâna petrecută uşor peste volan, cu un zâmbet leneş pe chip,

cu muzica umplând aerul din jurul lor.

— Ai dreptate, spune ea, lăsându-şi ochii să se închidă pe moment.

El se întinde şi o înghionteşte.

— Să nu-mi adormi acum. Am ajuns până aici…

Ea redeschide ochii.

— Dar nu mai departe, spune ea, cuvintele scăpându-i înainte să aibă şansa să se răzgândească.

Aidan o priveşte pieziş, cu o întrebare în ochi.

— E doar că… am auzit ce i-ai spus tatălui tău.

— Despre ce?

— Despre noi. Te-a întrebat dacă rămânem împreună şi tu. Îi răspuns că nu. Îţi aminteşti?

Aidan se încruntă.

— Asta e o întrebare capcană?

— Nu.

— Ei bine… am crezut că am hotărât asta în urmă cu câteva ore. *Tu* ai hotărât.

— Ştiu, zice ea, schimbându-şi poziţia pentru a sta cu faţa la el. Aşa am făcut. Dar a fost în felul în care ai spus-o. Ca şi cum n-ar fi însemnat nimic. Ca şi cum *noi* n-am fi însemnat nimic.

El strânge volanul mai bine.

— Uite, îmi pare rău dacă am greşit cu ceva, însă am crezut că eram amândoi de acord. Am crezut că hotărâserăm…

— Dar asta a fost înainte… spune ea cu un firişor de glas.

— Înainte de ce?

— Înainte s-o spun.

— Să spui… începe el şi se opreşte brusc. Ah!

Clare se uită lung la propriii ei genunchi. Pe unul din ei are un petic şi aproape că râde, deoarece Aidan este singura persoană pe care o cunoaşte care ar cârpi o pereche de pantaloni de trening. Detestă să arunce orice lucru.

— Îmi pare rău, spune ea, atunci când nu mai suportă tăcerea. Bănuiesc că n-ar fi trebuit să mă aştept ca asta să schimbe ceva. Nici măcar nu sunt sigură că mi-am dorit-o, dar auzindu-te cum i-ai spus-o tatălui tău aşa… nu ştiu. Ceva mi-a dat senzaţia c-a fost foarte simplu. Tu ai făcut-o să pară aproape

uşor.

— Clare, îi spune el, oprind maşina în faţa unei case care arată la fel ca celelalte, cu un drapel american, cu un coş de baschet şi cu o cutie poştală din lemn. Nu e nimic uşor în legătură cu asta. Este cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Şi partea cea mai rea este că… e doar începutul. Pentru mult timp va fi greu în fiecare minut al fiecărei zile.

De data asta, ea nu se opreşte. Se întinde şi pune o mână peste mâna lui. El se înnegurează la faţă, dar ochii lui, atunci când îşi ridică privirea spre ea, sunt foarte limpezi. Clare ar vrea să spună: *Nu trebuie să fie atât de greu, nu e prea târziu să ne răzgândim.* Însă spune doar:

— Ştiu.

— Am luat hotărârea asta dintr-un anumit motiv. Toate lucrurile pe care le-ai spus până acum, despre cum ar trebui să sărim spre noile noastre vieţi cu ambele picioare…

— Asta face să semene cu şotronul, constată ea, trăgându-şi mâna înapoi.

— În regulă, poate că era ceva legat de chestia cu plonjatul. Sau asta era treaba mea? Nu-mi amintesc exact. Ideea este că tu aveai o listă întreagă de motive. Mai ţii minte?

Clare încuviinţează nefericită.

— Şi tu ştii că, în mod evident, nu asta voiam – sau cel puţin nu era ceea ce eu *credeam* că vreau. Dar acum? Nu ştiu. De fapt, cred că s-ar putea să ai dreptate.

Ascultându-l, începe să aibă senzaţia unei greutăţi care i se aşază pe piept. Inspiră superficial de câteva ori.

— Să ştii ca n-am întotdeauna dreptate…

El râde.

— Ba da, ai.

— Dar dacă mă înşel în legătură cu *asta?* Dacă cel mai greu lucru nu e să te desparţi? Dacă cel mai greu este să rămânem împreună şi să facem ca asta să meargă în ciuda distanţei, în ciuda greutăţilor – şi asta e ceea ce-ar trebui să facem?

Clare…

— Nu, vorbesc serios. Dacă sunt complet idioată şi evit să-mi asum riscul aşa cum am făcut-o mereu?

Ea este conştientă de nota uşor isterică din voce, dar nu are putere s-o oprească.

— Dacă eu sunt cea care pur şi simplu strică totul?

Aidan o priveşte drăgăstos, cu căldură, ceea ce face ca totul să fie şi mai rău.

— Dar dacă nu eşti? o întreabă el liniştit. Cred că poate fi adevărat, ceea ce ai spus tu înainte – că noi putem fie să punem acum capăt lucrurilor în termenii noştri, fie să le lăsăm să se sfârşească printr-un eşec după un început promiţător. Iar eu am senzaţia că am responsabilitatea să… nu ştiu… să nu te las să fii absorbită de moment şi să iei o decizie greşită.

Deodată, Clare se simte slăbită. Dincolo de geam, soarele poleieşte strada cu o nuanţă de oranj atât de vie, încât nu pare reală, o revărsare de culoare atât de strălucitoare, încât aproape că doare.

— Uite, îi spune el, aplecându-şi capul pentru a se freca la ceafă. Tu eşti prietena mea cea mai bună. Şi familia mea. Tu eşti toată viaţa mea, pe bune.

— Aidan…

— Aşa că… acest lucru între noi? E mult prea important ca să-l lăsăm să se năruie. Nu vreau să mă despart peste câteva zile sau săptămâni sau luni dintr-un motiv cum nu se poate de banal. Noi doi nu suntem genul acela de cuplu. Dacă e să ne despărţim, nu se poate să fie din pricina tipului care-şi pierde vremea prin preajma camerei tale sau fiindcă stau cu ochii pe telefonul meu şi tu nu suni deloc sau fiindcă sunt prea ocupat cu jocul de lacrosse pentru a-ţi răspunde la mesaje şi asta te face să-ţi ieşi din sărite. Dacă e să ne despărţim, trebuie să fie pentru un motiv întemeiat.

Ea clatină din cap.

— Nu-mi vine în minte niciun motiv întemeiat pentru care să mă despart chiar acum de tine.

— Asta fiindcă nu gândeşti suficient de departe, îi explică el. Trebuie să fie ceva uriaş, ceva măreţ…

— Cum ar fi pacea mondială?

— Dacă pacea mondială ar fi un posibil efect secundar al despărţirii tale de mine, atunci, da, sigur, ar putea fi considerat

drept un motiv nobil.

— Poate, spune ea după un moment, e doar faptul că ne iubim foarte mult.

El o priveşte cu un aer gânditor.

— Îmi place asta.

— Dar tot e o aiureală de motiv.

— De fapt, e opusul aiurelii. Ne iubim unul pe celălalt prea mult pentru a ne lăsa dărâmaţi de orice fleac. Noi suntem *mai presus de* orice aiureală. Care este termenul ştiinţific pentru asta? Nu sub, ci…

— Super, spune ea. E o super-aiureală.

El râde.

— Cel mai tâmpit supererou care a existat vreodată, îi zice el, dar Clare doar priveşte lung la petecul de pe genunchiul ei, simţind cum i se strânge inima.

— Atunci, asta e? întreabă ea, iar el încuviinţează.

— Acesta e motivul nostru: ne plăcem mult prea mult unul pe celălalt.

Ea dă ochii peste cap.

— Cândva, asta a fost ceva drăguţ.

El rânjeşte.

— Aşa a fost şi chestia cu *te giugiulesc*.

— Corect, acceptă ea. Dar eu…

— Mă giugiuleşti?

— Te iubesc, îi răspunde, aşteptând ca el să zâmbească din nou.

Dar n-o face. În schimb, o priveşte mult timp, studiind-o de parcă ar încerca să o ţină minte pe de rost. Apoi, în cele din urmă, dă din cap aprobator.

— Mi se pare un motiv bun.

A ŞAISPREZECEA OPRIRE

Sfârşitul
6:24 A.M.

Aidan stă exact în locul în care îl lăsase Clare: pe unul din uriaşele scaune-balansoar din lemn de pe veranda din faţă. Când ea păşeşte afară, Bingo se împinge şi îşi face loc, ieşind pe uşa deschisă, năpustindu-se pentru a-l saluta cu un scâncit şi o mişcare din coadă teatrală, înainte de a-i sări în braţe.

Aidan se luptă să îmbrăţişeze câinele, apoi ridică privirea spre Clare.

— S-au supărat? o întreabă, părând puţin îngrijorat.

S-a obişnuit să-şi dezamăgească tatăl, dar părinţii lui Clare îl stimează atât de mult, încât şi-a propus să le dovedească pur şi simplu că ei nu s-au înşelat în privinţa lui.

— În legătură cu ce anume? îl întreabă Clare, aşezându-se pe celălalt scaun.

Din casă, se aud vocile înăbuşite ale părinţilor ei, care strigă unul la celălalt în timp ce fac ultimele pregătiri pentru plecare, adunând gustări, hărţi şi sticle cu apă. Călătoria va dura patru zile: două de mers spre est şi alte două de întoarcere spre vest, după ce o vor fi lăsat în New Hampshire.

— Păi, răspunde Aidan, scărpinându-l pe Bingo după urechi, pentru ochiul învineţit, în primul rând.

Clare ridică din umeri.

— Le-am spus că m-am înscris la un club de lupte.

— Pe bune?

— Pe bune?! Le-am spus adevărul.

El clatină din cap.

— Mereu uit că asta e o opţiune.

— Fireşte, n-au fost încântaţi, dar acum nu prea au ce face în legătură cu asta. Mama aleargă prin casă încercând să găsească nişte produse de machiaj ca să ne luăm la noi, astfel încât să nu arăt prea intimidant atunci când îmi voi face apariţia pentru a o cunoaşte pe Beatrice St. James.

— Şi nu i-a deranjat c-ai fost plecată toată noaptea?

— Nee, răspunde ea, împingându-se înapoi, astfel încât scaunul ei scoate un bufnet ritmat pe şipcile verandei.

Acum s-a luminat complet de ziuă, dar soarele e ascuns după nori, care sunt coborâţi şi grei, o pânză groasă de-a lungul orizontului.

— Mi-au spus că, începând de mâine, sunt liberă să lipsesc toate nopţile fără să-i anunţ, aşa că e bine că m-am pregătit un pic.

Aidan râde.

— Aveam acelaşi argument pregătit pentru părinţii mei. Bănuiesc că ai tăi sunt cu un pas înaintea alor mei.

Deasupra lor, o pasăre aterizează pe acoperiş, scoţând un hârşâit în timp ce ţopăie pe ţigle, iar Bingo rămâne nemişcat la auzul sunetelor, lătrând o singură dată drept avertisment, înainte de se ascunde iar în unghiul format de braţul lui Aidan. Ploaia a revenit sau e pe cale să revină; aerul miroase a ploaie şi, în depărtare, se aud tunete bubuind. Lui Clare îi dă impresia că lumea îşi ţine respiraţia.

— Îţi aminteşti când am privit furtuna de aici? îl întreabă ea, iar mâna lui Aidan nu se mai mişcă peste blana moale a câinelui, iar ochii i se mijesc în timp ce invocă amintirea.

— Fulgerele alea erau o nebunie, zice el. Au luminat tot cartierul.

— Şi întreaga casă se cutremura de la tunet.

— Iar tu ai vrut să intri…

— Ba nu, n-am vrut, protestează ea, dar când el arcuieşte o sprânceană, ea cedează. Bine, poate. Dar numai pentru că eram uzi până la piele.

Îşi lasă capul pe spate, lipindu-l de spătarul scaunului, şi fixează cu privirea streaşină verandei.

— Chiar îmi va lipsi asta.

— Ploaia? întreabă Aidan. Sunt destul de sigur că vei avea parte de ploaie şi la Dartmouth.

— Nu ploaia, îi răspunde ea, ridicându-se din nou în capul oaselor. Toate celelalte. De aici.

— Ştiu, spune el. Şi mie.

— M-am tot gândit… zice ea, prinzând braţul scaunului cu degetele, încercând să se pregătească pentru a lua decizia de a spune ceea ce trebuie spus. Mă întreb dacă ar fi mai uşor să nu mai vorbim un timp.

Îndrăzneşte să arunce o privire spre Aidan la timp pentru a-l vedea făcând ochii mari.

— Pe bune? Asta vrei?

— N-aş zice că *vreau,* explică Clare. Dar o să fie destul de greu şi-aşa. Şi dacă noi încercăm cu adevărat să mergem mai departe, ceea ce probabil c-ar trebui să facem, atunci poate că la urma urmei există ceva de spus.

Se uită în jos, spre locul unde cojise o porţiune de vopsea de pe scaun fără ca măcar să-şi dea seama, curăţând-o ca pe o crustă. Când ridică din nou ochii, Aidan o priveşte, iar ea trebuie să se pregătească înainte de a continua, vocea schimbându-i-se brusc la rostirea cuvintelor.

— Vreau să spun… Cum aş putea vreodată să nu-mi mai fie dor de tine dacă eşti doar la un apel telefonic distanţă?

El încuviinţează, mângâind căzut pe gânduri câinele, care aproape a adormit în braţele lui.

— Bănuiesc că are noimă, îi spune, încruntându-se. Doar că pare atât de… final.

— Ei bine, n-ar fi pe vecie…

— Sper că nu, spune el, părând îndurerat.

— Dar poate că numai pentru puţin timp. Până ce ne obişnuim cu asta.

El lasă să-i scape un hohot de râs lipsit de umor.

— Am senzaţia că tu mi-ai luat plasa de siguranţă sau ceva de genul. Toată treaba asta era mult mai uşoară în mintea mea când mă gândeam că încă te mai pot suna în seara asta.

— Da, dar vezi? Tocmai asta e problema. Nu vom merge niciodată mai departe dacă vom continua să vorbim tot timpul.

El îşi freacă fruntea.

— Ştiu. Ai dreptate. Dar totuşi…

— Nu va fi chiar aşa de trist, îi spune ea, deşi se simte agitată numai gândindu-se la asta. Va trebui doar să renunţăm unul la celălalt dintr-odată{27}.

— Acesta e un eufemism pentru „până la Ziua Recunoştinţei”? o întreabă el, zâmbind vag.

— Nu ştiu, îi răspunde. Poate. Cumva are sens, de vreme ce va fi următoarea dată când ne vom vedea în carne şi oase. Şi ne va oferi suficient timp cât să ne străduim la şcoală, ştii? Să facem un adevărat efort de a ne trăi vieţile, fără a depinde unul de altul mereu…

— Mda, zice Aidan, dar e la circa un milion de ani distanţă.

Clare zâmbeşte.

— Sunt doar trei luni.

— Asta înseamnă mult timp.

— Trec repede, îi promite ea, dar el nu face decât să clatine din cap.

— Nu destul de repede.

Dincolo de marginile verandei, ploaia începe brusc, revărsându-se peste casă într-o pâclă fină care îl face pe Bingo să coboare din braţele lui Aidan şi să se ducă împleticit spre uşă, unde zgreapţană insistent. Clare e gata să se ridice şi să-i dea drumul înăuntru, când apare mama ei, iar câinele intră repede înăuntru, fără să arunce măcar o privire în urmă.

— Voi doi mai aveţi zece minute, le spune, scoţând capul pe uşă şi fluturând din mână în direcţia lui Aidan.

Îi aruncă o privire şi lui Clare, care e îmbrăcată încă cu pantalonii de trening şi hanoracul supradimensionate.

— Ăăă… aveai de gând să te schimbi…?

— Mă simt bine aşa, îi răspunde ea. Intrăm imediat.

Odată rămaşi iar singuri, Clare simte că Aidan o priveşte în continuare, dar acum gura lui e schimonosită într-un efort de a nu râde.

— Ce e? vrea ea să ştie, vârându-şi picioarele sub ea.

— Nimic. Arăţi bine. Şi parfumul e plăcut.

— Parfumul?

— Puţim amândoi, îi explică el rânjind. A peşte.

Clare dă ochii peste cap.

— Părinţilor mei n-or să le pese. Şi în seara asta dormim la hotel, aşa că e doar pentru călătoria cu maşina.

Ea trage de şnurul hanoracului.

— Dar tocmai pentru asta, nu le primeşti înapoi.

Ceea ce ea nu suportă să spună este că, în realitate, caută o scuză pentru a-l simţi mai aproape.

— N-ar trebui să fie greu să găsesc un alt hanorac cu UCLA la UCLA, îi spune el, iar apoi clatină din cap a mirare. Nu-mi vine să cred că azi, mai târziu, voi fi acolo.

— Ştiu, îi spune Clare. E foarte ciudat. Am privit un milion de imagini cu Dartmouth, dar tot mi-e greu să-mi imaginez că voi fi *cu adevărat* acolo.

— Eu pot să-mi imaginez, zice Aidan, închizând strâns ochii. Văd frunzele. Grămezi peste grămezi de frunze.

Deschide un ochi pentru a se uita la ea.

— Mereu e toamnă la Dartmouth? Cred că toate fotografiile pe care le-am văzut înfăţişează un fel de frunziş.

— Da, mereu e toamnă la Dartmouth.

El închide iar ochii.

— Exact aşa am crezut şi eu. Şi mereu mi te-am închipuit stând pe o bancă, din cine ştie ce motiv, sub un copac cu un milion de frunze colorate…

— Chiar şi mov?

— Sigur, de ce nu? spune el. Iar tu pur şi simplu vei sta acolo cu geanta ta de cărţi şi paharul tău de cafea şi haina ta de toamnă, gândindu-te la treburi importante, de facultate.

— Am senzaţia, spune Clare, zâmbind uşor, că de fapt eu mă voi gândi la tine.

— La început, da, spune Aidan, uitându-se la ea cu o expresie mai posomorâtă. Dar nu şi mai târziu, crede-mă. Va veni ziua când vei sta acolo privind cerul şi nu te vei mai gândi deloc la mine. Nu vei mai avea nevoie de mine. Şi ăsta va fi un lucru bun, căci ar însemna că eşti fericită.

— Nu ştiu, zice ea încetişor. Asta e cam greu de imaginai.

Aidan se mulţumeşte doar să zâmbească.

— Vei vedea, îi spune, închizând iar ochii, în timp ce ascultă ploaia.

Clare îl priveşte o clipă, încercând disperată să adune toate micile fragmente din el pe care spera să le ia cu ea: pistruii de pe vârfurile urechilor, genele lui decolorate, linia de inserţie a

părului, până şi semilunile de sub ochii lui.

— Mai există şi o a treia opţiune, să ştii, îl informează ea, iar când el îşi mişcă capul într-o parte, ochilor lui le trebuie o secundă pentru a se concentra.

— Pentru ce?

— Pentru noi, îi răspunde ea, cu inima cât un purice. Analizăm întruna aceste două posibilităţi; să punem punct lucrurilor acum sau să le lăsăm să sfârşească printr-un eşec după un început promiţător. Însă mai există o a treia posibilitate.

— Care, întreabă el, zâmbind şugubăţ, să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi?

— Nu, răspunde ea iute. Haide, vorbesc serios.

El se întinde, ridicând braţele.

— Bine atunci, care?

— Mai târziu.

— Nu există mai târziu, spune el, întinzându-şi încheietura.

Bate de două ori în cadranul din sticlă al ceasului.

— Timpul nu stă în loc.

— Nu, asta este cea de-a treia posibilitate, îi explică ea, cuvintele aproape pierzându-se în vâjâitul ploii, care a învăluit veranda într-o perdea lucioasă. Că ne vom întoarce unul la celălalt mai târziu.

Aidan o fixează cu o privire plină de speranţă şi răbdare.

— Da?

— Da, spune ea. După ce am aflat unele chestii şi am făcut unele lucruri, ne tot gândim că sunt numai două opţiuni: fie ne obişnuim cu gândul de a fi despărţiţi, fie ne obişnuim cu gândul de a fi împreună. Dar poate că putem cumva să ne obişnuim fiecare pe cont propriu şi să vedem cum merge. Şi apoi, mai târziu, dacă e bine, vom reveni unul la celălalt şi vom continua de unde am rămas.

— Mai târziu, rosteşte el, de parcă ar testa cuvintele.

Ea încuviinţează.

— Mai târziu.

— Ca un al doilea prolog.

— Nu există aşa ceva, îi spune ea, clătinând din cap, dar asta

nu pare să-l deranjeze.

El doar zâmbeşte.

De data asta, când uşa se deschide în spatele lor, amândoi ştiu ce înseamnă. Lui Clare i se strânge stomacul ghem şi vede în ochii lui Aidan un licăr de spaimă.

— Regret că vă întrerup, spune mama ei din cadrul uşii, dar e timpul să încărcăm lucrurile în maşină.

Chiar şi după ce s-au ridicat în picioare, scaunele se leagănă înainte şi înapoi, iar ploaia continuă să cadă în jurul verandei, strălucitoare şi persistentă. Aidan reuşeşte să schiţeze un mic zâmbet înainte de a intra în casă, dar când Clare încearcă şi ea să zâmbească, nu poate.

Momentul a sosit şi nu mai au cum să-l păcălească.

Înăuntru, tatăl ei coboară scările cu o cutie de carton în mână. Dar, când îi vede, o lasă jos, făcând ochii mari atunci când îi zăreşte chipul lui Aidan.

— Arăţi mai rău decât Clare, îi spune, dând mâna cu el.

— Da, spune mama ei, privindu-l îngrijorată pe Aidan. Avem nişte porumb congelat, dacă vrei să iei o pungă…

— Porumb? o întreabă el ironic. Haide, măcar dă-i băiatului o bucată de carne sau ceva. În mod clar a fost o noapte grea.

Mama lui Clare îşi dă ochii peste cap.

— Eşti binevenit să iei ce vrei tu, spune ea, bătându-l pe Aidan pe umăr în timp ce-l ocoleşte pentru a ajunge la scară. Ştii asta.

Înainte de a urca, se mai întoarce o dată, iar de data asta, vocea îi tremură puţin.

— *Întotdeauna* eşti binevenit aici.

Chiar atunci, lucrul care o ucide pe Clare cel mai tare este faptul că mama ei nici măcar nu ştie ce s-a întâmplat. Când ţâşnise înăuntru mai devreme pentru a le spune că venise acasă, n-a putut suporta să le dea de ştire că totul s-a terminat. Pur şi simplu ar fi transformat asta în ceva şi mai real.

În plus, se gândeşte că vor avea suficiente ore la dispoziţie, când ea se va uita pe geamul maşinii şi le va spune toate motivele pentru care situaţia are logică, de ce era lucrul firesc de făcut – să încheie lucrurile cu Aidan –, în speranţa că, dacă

le va explica în continuu, asta o va împiedica să plângă.

Cu toate că, firește, nu o va împiedica.

Dar acum își dă seama că nu e nevoie să-i spună mamei ei; ea deja pare să știe. Iar Clare este recunoscătoare pentru asta, căci înseamnă că nu va trebui să rostească mai târziu acele cuvinte. În schimb, va putea să se cuibărească pe bancheta din spate și să o lase pe mama ei să-i dea cutii cu suc și să-l lase pe tatăl ei să găsească la radio un gen de muzică ușoară în timp ce străbat Illinoisul, iar apoi Ohioul, și tot mai departe spre New Hampshire, punând kilometri între ea și Aidan, unul câte unul, până în momentul în care va decola avionul lui, iar distanța dintre ei va fi deodată mult prea mare pentru a putea fi calculată.

Pentru următoarele zece minute, cei patru intră și ies din casă, cu Bingo pe urmele lor, în timp ce cară valize și sacoșe de cumpărături, cutii din carton de diferite dimensiuni, perne, veioze, ba chiar și o minge de fotbal.

— De când joci tu fotbal? o întreabă Aidan atunci când o vede pe Clare trecând prin bucătărie cu mingea la subraț.

I-o ia, apoi stă lângă chiuvetă, răsucind-o în mâini.

— Nu știu, răspunde ea, ridicând din umeri. Am senzația că e genul de lucru pe care îl faci la facultate. Știi tu, să arunci mingea în careu. Sau ăla e alt joc?

El îi pasează mingea, o aruncare ușoară peste masă, dar, cumva, ea nu reușește s-o prindă.

— Iată cum se duce cariera mea atletică de la facultate, spune, aplecându-se să ia mingea de jos. Dar tot o iau cu mine.

— Când am spus că ar trebui să încerci lucruri noi, îi zice Aidan, pe bune că nu vorbeam despre fotbal.

— Mda, ei bine, n-ai să mai râzi când am să mă întorc un fundaș experimentat.

— Ei, zău că mi-ar plăcea s-o văd *pe asta*, spune el, ieșind împreună din casă.

Pe aleea de acces auto, tatăl ei închide portbagajul mașinii. E îmbrăcat cu un fâș galben cu gluga ridicată, iar ochelarii îi sunt pătați de ploaie.

— Cred că asta e tot, spune el. Numai dacă nu cumva vrei să

iei şi chiuveta din bucătărie.

— Foarte amuzant, zice Clare, dar deja are un nod în gât, deoarece ar face-o, dacă ar putea: ar smulge din perete acea chiuvetă stupidă care curge şi ar lua-o cu ea.

Pentru un moment scurt, năvalnic, imposibil, ea vrea tot: câinele ei, patul ei şi iubitul ei. Chiar şi acum, când mai are doar câteva minute până la plecare, habar n-are cum o să le lase în urma ei.

Mama ei vine pe uşa laterală cu Bingo, care va fi lăsat la canisă undeva în drumul lor, şi cu o pungă de plastic plină cu sandvişuri pentru drum. Încuie uşa şi apoi se întoarce, uitându-se la ciudatul trio ud de la ploaie adunat pe alee, care se uită la ea cu o ezitare clară.

— Bănuiesc că suntem cu toţii gata, spune, uitându-se la Bingo, care se ghemuise lângă pantoful ei, în mod inexplicabil, speriat de ploaie. Asta e, nu-i aşa?

Tatăl ei încuviinţează un pic prea entuziasmat.

— Începutul unei mari aventuri.

— Vă acordăm două minute, le zice mama ei, apoi se duce spre Aidan, ridicându-se în vârfuri pentru a-l îmbrăţişa scurt.

— Succes în toate, OK?

— OK, îngaimă Aidan. Şi mulţumesc pentru tot.

Tatăl ei îl bate pe umăr, apoi bătaia se transformă într-o îmbrăţişare.

— Ai grijă de tine.

Aidan dă aprobator din cap.

— Drum bun!

Şi apoi ei urcă în maşină, motorul se trezeşte la viaţă, ştergătoarele de parbriz pornesc să scârţâie, iar Clare este cuprinsă de un atac de panică atât de puternic, încât are senzaţia că inima ar putea să-i sară din piept şi s-o ia la galop.

Asta este, gândeşte ea, încremenită locului. Chiar şi după toate aceste ore – toate aceste luni –, ea încă este ciudat de uluită că a ajuns în acest moment care lasă impresia că se întâmplă mult prea repede, dar şi mult prea încet în acelaşi timp.

Îşi şterge picăturile de ploaie de pe ochi şi se forţează să se

uite la Aidan, care stă la câţiva metri de ea, palid şi cu ochii îngroziţi.

— Ultima şansă să fugim împreună, îi propune el, încercând să zâmbească, cu toate că zâmbetul lui e şovăielnic. Am auzit că în Canada e frumos în această perioadă a anului.

— Cred c-aş prefera o insulă pustie.

— Chiar şi dacă refuz să port o fustă din frunze şi iarbă?

— Chiar şi în acest caz, răspunde ea, luându-l de mână, îngrozită de ceea ce se va întâmpla în continuare.

Căci în ce fel poţi să-i spui rămas-bun unei părţi din tine? Îşi examinează mâna, trecând cu un deget peste palma lui, jucând uneşte-punctele cu constelaţiile de pistrui de pe încheietura mâinii lui.

— Asta e cel mai rău, nu?

— În mod cert nu e cel mai bun.

— Crezi că vom fi nefericiţi?

— Da, răspunde el simplu. Mă rog, pentru o vreme.

— Şi apoi?

— Apoi va fi mai uşor. Îmi promiţi?

— Nu, spune el, zâmbind vag. Aşadar… niciun fel de contact?

Pe moment, ea vrea cu disperare să retragă totul. Deoarece e greu de imaginat să nu poată să-i trimită mesaje în timpul călătoriei, să nu poată să-l sune după ce o va fi cunoscut pe Beatrice St. James, să nu primească mesaje de la el în pauzele dintre cursuri. Dar ştie că aşa trebuie să fie, şi, astfel, cu mare efort, clatină din cap.

Aidan încuviinţează.

— Fără telefoane?

— Dap.

— Mesaje?

— Nup.

— E-mailuri? Scrisori? Cărţi poştale?

— Îmi pare rău.

— Porumbei voiajori?

— A, cum să nu, spune ea. Porumbeii sunt absolut în ordine.

— Ei bine, măcar există ceva, comentează el zâmbind.

— Aidan, spune ea, prinzându-l de partea din faţă a tricoului şi trăgându-l spre ea.

Undeva înlăuntrul ei, o armată de lacrimi este în mişcare, presiunea acumulându-se îndărătul ochilor şi în gât. Curând, va fi prea mult. Oricâte baraje ar putea să existe – oricâte ziduri a reuşit ea să ridice –, cu siguranţă vor ceda şi multele goluri din inima ei vor fi inundate. E nevoie de toată puterea pentru a se opune, deoarece încă mai sunt lucruri de spus şi nu suportă ca acestea să fie nerostite.

Dar, pe moment, până şi acest lucru pare să o depăşească.

— Eu nu… dă ea să spună, dar vocea i se frânge numaidecât.

Aidan doar dă din cap aprobator.

— Nici eu.

— Aş vrea…

— Ştiu, spune el. Şi eu.

Şi atunci ea cedează, păşind spre îmbrăţişarea lui şi culcându-şi capul pe pieptul lui, dar apoi aude bătăile blânde ale inimii lui şi ea ştie că a mai rămas un singur lucru care contează.

— Te iubesc, îi spune, cuvintele fiind clare şi ferme şi adevărate, iar ea poate să audă zâmbetul din vocea lui atunci când îi răspunde:

— Iar eu te giugiulesc.

— Taci din gură, îi cere ea, dar acum râd un pic amândoi.

Când îşi dă capul pe spate, el o sărută pentru ultima oară, iar ea se gândeşte că este o altfel de premieră, ceva ce n-a luat în calcul atunci când şi-a întocmit lista: primul lor rămas-bun.

— Drum bun, îi urează el în timp ce se desprind, iar asta – în sfârşit – este ceea ce îi făcea lacrimile să se reverse.

Nu se poate abţine: începe să plângă, ştergându-şi inutil lacrimile, dar neputând să se oprească, deoarece este un lucru foarte normal de spus într-un moment care dă impresia atât de fantastic, cât şi de ireal.

Dar când îi vine rândul, ea nu poate să-l depăşească.

— Îmi va fi dor de tine, îi spune, rămânând în aceeaşi stare încă o secundă, deşi maşina scoate nori de gaze de eşapament, iar ploaia curge tot mai tare în jurul lor, şi sfârşitul tuturor

acestor lucruri este în cele din urmă aici, după tot acest timp, venind grăbit să-i întâmpine ca un tren marfar, zgomotos şi de neoprit, sunetul lui răsunând puternic în urechile lor.

Aidan o mai sărută o dată pe creştet, iar ea se agaţă de mâna lui pentru alte câteva secunde, înainte de a-i drumul. Când într-un final o face, nu suportă să se uite, căci e sigură că altminteri n-ar putea să plece, aşa că-şi îndreaptă umerii şi inspiră şi expiră, mergând direct spre maşină şi urcându-se, cu inima care părea să i se oprească şi cu lacrimile amestecate cu ploaia pe chipul ei.

— Te simţi bine? o întreabă mama ei, după ce ea închide portiera, dar Clare n-are idee cum să-i răspundă la această întrebare, deoarece se simte şi nu se simte bine, căci este blocată undeva între sfârşit şi început, şi se pare că singura cale de a ieşi din această stare este să meargă înainte.

Aşa că dă din cap.

— Hai să mergem, spune în timp ce Bingo se caţără în braţele ei, dând tare din coadă.

Tatăl ei pune schimbătorul de viteze în marşarier şi ies cu spatele de pe alee, cu câinele privind pe geamul cu dâre de ploaie în timp ce trec de Aidan, deoarece Clare nu pare să poată s-o facă. Dar, odată ieşiţi în stradă, ea se răzgândeşte, cuprinsă de o nevoie imperioasă de a-l mai vedea încă o dată, aşa că se răsuceşte pe locul ei, privind cu atenţie printre cutiile clădite în spate.

El încă este acolo, desigur, stând în ploaie în timp ce îi urmăreşte cu privirea. Clare are senzaţia că şi-a lăsat o bucată din inimă acolo, cu el, cele două jumătăţi fiind întinse între ei ca o caramelă. Ridică o mână, iar el o imită, şi rămân aşa o perioadă ce pare foarte îndelungată, fixaţi într-o versiune cu încetinitorul a momentului în care-şi iau rămas-bun.

Clare ştie că într-un alt gen de poveste ar fi fost altfel. Dacă ar fi fost un film, ea i-ar fi strigat tatălui ei să oprească şi apoi, pe fondul sonor al scrâşnetului frânelor şi al scârţâitului pneurilor, ea s-ar fi năpustit din maşină, alergând pe strada udă de la ploaie, disperată să-i spună lui Aidan un ultim lucru înainte de a pleca.

Dar adevărul e că nu mai e nimic de spus. În decursul ultimelor douăsprezece ore, şi-au epuizat toate cuvintele – cu generozitate, tumultuos, din plin – ca doi jucători care aruncă şi ultimul jeton, fără să se gândească la ziua de mâine.

Iar acum, ea ştie, singurul lucru care le-a mai rămas de făcut este să meargă şi să găsească şi alte poveşti de spus, să iniţieze o nouă colecţie de aventuri şi amintiri, să le păstreze aproape ca pe cele mai grozave suveniruri şi, într-o bună zi, dacă sunt cu adevărat norocoşi, să găsească o cale de a le aduce din nou acasă.

PROLOG

La poştă, bărbatul din spatele tejghelei scanează chitanţa lui Clare înainte de a dispărea în camera din spate pentru a-i aduce coletul. În spatele ei, coada e lungă şi toată lumea pare agitată, dar nimeni nu-i mai rău decât Clare, care stă pe vârfuri, înălţându-şi gâtul pentru a vedea ce anume a primit şi de la cine.

Nu e faptul că ea nu primeşte niciodată corespondenţă; când te duci la o facultate la două ore distanţă de cel mai apropiat oraş important, sfârşeşti prin a face cele mai multe dintre cumpărături online. Dar, de când a început cursurile aici toamna trecută, poate număra pe degetele de la o mână pachetele neaşteptate pe care le-a primit.

Au fost două de la mama ei în septembrie, nu la mult timp după ce a sosit: unul plin cu dulciuri şi fotografii, celălalt cu câteva lucruri pe care le uitase din greşeală acasă. Şi apoi două pentru ziua ei de naştere din octombrie, inclusiv unul de la Stella, care conţinea un dicţionar vechi în care cuvinte cum ar fi *încrezător* şi *mediu* şi *camaraderie* erau încercuite. (Clare bănuia că erau ceva mai mult decât sugestii de îmbogăţire a vocabularului ei.)

Dar cam atât.

Aşa că atunci când bărbatul revine în sfârşit cu o cutie pătrată, punând-o pe tejghea, Clare trebuie să se abţină să nu întindă mâna să o ia în timp ce el verifică numele ei pe un formular.

— Pietre? o întreabă, ridicând din sprâncene în timp ce mâzgăleşte ceva.

— Poftim?

— Cineva îţi trimite pietre?

Clare scutură din cap.

— Nu cred.

— Ba aşa se pare, îi spune, împingând coletul spre ea, iar atunci când îl ia, îşi da seama că el are dreptate.

Este mai greu decât pare şi îl apucă mai bine, degetele

alunecându-i sub greutatea acestuia.

Parcurge tot drumul până la capătul sălii aglomerate, înainte să-şi îngăduie să se uite la adresa expeditorului, deşi în acel moment nu are nevoie s-o facă. În clipa în care a ridicat coletul, a ştiut exact de la cine este şi ce se află înăuntru.

Chiar şi-aşa, aproape că rămâne fără suflu când vede scrisul familiar al lui Aidan în colţul din stânga sus al cutiei. Lângă adresa expeditorului, a tăiat cu un market negru cuvântul *FEDEX* şi a scris în schimb *porumbel voiajor*.

N-a mai avut veşti de la el de cinci luni. După acea seară petrecută acasă de Ziua Recunoştinţei.

Iar acum, iată: un colet care apare din senin, ca prin magie.

Cineva o loveşte peste cot, iar ea mânuieşte stângaci coletul, prinzându-l cu genunchiul. Îşi dă seama că încă stă în mijlocul holului, aşa că se forţează să meargă spre scări, croindu-şi drum printre zecile de studenţi în drumul lor spre cursuri – salutându-i ici şi colo din cap pe cei pe care îi cunoaşte – şi ţinând la piept coletul, de parcă ar fi ceva fragil, deşi ştie deja că nu este.

Afară, se duce grăbită spre o bancă, apoi se aşază cu pachetul în poală, privind lung adresa. Durează mult timp până ce inima i se potoleşte. Doar la vederea numelui lui Aidan o ia cu ameţeală, iar ea îşi lasă capul pe spate pentru a privi cerul, încercând să se adune.

Aşa fusese şi de Ziua Recunoştinţei: să-l vadă acolo pe aleea ei după trei luni de despărţire, trei luni întregi de tăcere, a fost destul cât s-o facă să se simtă ameţită. Cu ochii lui albaştri-deschis şi cu tuleiele roşcate din barbă, arăta complet diferit şi totuşi zguduitor, înduioşător de familiar.

A durat doar un moment ca toate celelalte să se risipească: toate cuvintele pe care plănuise să i le spună, toate lucrurile pe care aşteptase să i le spună.

Unul dintre ele în mod special: că deja se întâlnea cu altcineva.

Dar înainte chiar de a avea şansa să se salute, înainte chiar să schimbe un cuvânt, Aidan o sărutase, chiar acolo pe alee şi, brusc, acel lucru n-a mai părut atât de important. De fapt, părea

cel mai puţin important din lume.

Abia atunci când s-au despărţit a văzut acea privire din ochii lui – o privire care se potrivea cu a ei, blocată undeva între dor şi regret – şi şi-a dat seama că şi el se întâlnea cu altcineva.

După aceea, n-au mai vorbit. L-a evitat tot restul vacanţei, a început o mie de e-mailuri către el odată întoarsă la facultate şi a lăsat degetul să zăbovească de nenumărate ori deasupra numelui lui de pe telefon. Însă i se părea mai bine s-o lase baltă. Amândoi merseseră mai departe. Ştiuseră că s-ar fi putut întâmpla. Era felul în care se presupunea că trebuie să meargă lucrurile.

De Crăciun, el rămăsese în California, lucru pe care l-a aflat numai pentru că Riley i-l menţionase într-un e-mail în care o anunţa că ea şi părinţii ei urmau să se ducă în vizită la el. Clare nu se putuse abţine să nu se întrebe dacă el nu cumva încerca să o evite, cu toate că ştia că era mult mai probabil ca el să fi rămas în California pentru a fi împreună cu noua lui iubită. Aveau să mai treacă nişte săptămâni înainte ca ea să se despartă de noul iubit, dar, chiar şi-aşa, ceva legat de gândul vacanţei însorite a lui Aidan o făcea să se simtă îngrozitor de singură.

Când s-a întors acasă în vacanţa de iarnă, şi-a îngăduit să treacă pe lângă casa lui întunecată numai o dată. A stat acolo mult timp, zăpada căzând în jurul ei, amintindu-şi acea noapte de pe alee, ultima lor noapte împreună, apoi s-a întors şi a plecat.

Acum, clipeşte privind ramurile unui ulm înalt. Frunzele nu mai arată aşa cum arătau atunci când ea a ajuns prima dată aici, aşa cum arată în toate broşurile: o nebunie de culori, o paletă de nuanţe electrice de roşu, galben şi portocaliu. Acum sunt verzi şi noi şi miros a primăvară. Deasupra lor, soarele este un punct alb pe cerul fără nori, iar aerul este răcoros şi proaspăt. Totul este atât de strălucitor şi de ameţitor, încât cu greu pare real.

Clare se uită din nou la colet, apoi trece un deget pe sub banda de la colţ. O rupe, apoi deschide clapele sa vadă ce e înăuntru, acel obiect despre care ea ştiuse din minutul în care îl

ridicase că avea să fie în cutie: pusă bine într-un cuib din ziare, asemenea unui ou supradimensionat, se găsea o bilă de bowling de un verde strălucitor.

Râde în timp ce-şi trece mâna peste suprafaţa netedă, marmorată. În lumina soarelui, culoarea este vie, un verde-smarald lucios ca o piatră preţioasă. Nu se poate abţine să nu se întrebe dacă el a cumpărat-o sau a furat-o, gândindu-se la discuţia lor de acum câteva luni, când el i-a amintit că cele mai grele lucruri sunt cele care merită să fie înfăptuite.

Tocmai când e pe punctul de a închide cutia la loc, mai vede ceva: o sclipire de alb în mijlocul acelui verde. În unul dintre cele trei orificii pentru degete există o bucată de hârtie rulată, iar ea ezită un moment, gândindu-se la fel şi fel de posibilităţi. Simplul fapt că o vede acolo e suficient s-o răscolească, s-o facă să-i vină inima la loc şi să vibreze din cap până-n picioare.

Stă acolo mult timp, pentru ceea ce pare o veşnicie, şi apoi, când în cele din urmă este pregătită, scoate cu delicateţe bileţelul, folosindu-şi ambele mâini pentru a netezi hârtia.

Pe acesta nu scrie decât: *E deja mai târziu?*

Şi iată partea uimitoare: acum era.

Sfârşit

În noaptea dinaintea plecării la facultate, Clare și Aidan mai au un singur lucru de făcut: să-și dea seama dacă vor să rămână împreună sau să se despartă. În decursul celor douăsprezece ore, ei retrăiesc toate momentele care le-au marca relația, încercând să găsească ceva din trecutul lor care să-i ajute să decidă pe ce drum vor să meargă. Noaptea le va îndruma pașii către prieteni și familie, peisaje familiare, locuri neașteptate, adevăruri dureroase și descoperiri surprinzătoare. Dar pe măsură ce orele trec și dimineața se apropie, la fel se întâmplă și cu inevitabila lor despărțire. Întrebarea este: va fi un rămas-bun sau adio?

Noul roman al lui Jennifer E. Smith explorează deciziile dificile pe care trebuie să le luăm atunci când calea dragostei nu se întretaie cu cea a vieții.

De aceeași autoare:

Ficțiune contemporană pentru adolescenți și tineri

www.edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754-21-5

{1} University of California, Los Angeles – Universitatea din California.

{2} Dartmouth College, Hanover, New Hampshire – Colegiul Dartmouth.

{3} Teste standardizate utilizate la nivel naţional pentru admiterea la facultate în SUA.

{4} Mr. Potato Head (Domnul Cap-de-Cartof) este o jucărie americană care poate fi decorată cu o varietate de părţi componente din plastic ce pot fi ataşate corpului: urechi, ochi, pantofi, o pălărie, un nas şi o gură. Jucăria a fost inventată de George Lerner în 1949 (fiind inspirat de cartofii din grădina mamei sale, cărora le ataşa ochi din boabe de struguri, nasuri din morcovi etc.) şi fabricată şi distribuită prima dată de Hasbro în 1952.

{5} *Ruginitul*, în engl. în original. (n. red.)

{6} În lb. engleză, *future* se traduce prin „viitor”. Un contract *futures* este un angajament standardizat între doi parteneri, un vânzător şi un cumpărător, de a vinde, respectiv de a cumpăra un activ la un preţ stabilit în momentul încheierii tranzacţiei şi cu executarea contractului la o dată viitoare *(future),* numită scadenţă (Sursa: www.ase.ro).

{7} Joc de cuvinte rezultat din pronunţia asemănătoare a numelui bowling „Incredibowl”, dintre *bowl* (bila pentru popice) şi „incredibil”.

{8} Massachussets Institute of Technology – Institutul de Tehnologie din Massachussets.

{9} Joc de cuvinte, „pin” însemnând atât ac, cât şi popic.

{10} Câine.

{11} Bani.

{12} Joc pentru începători/ copii când şanţurile sunt acoperite pentru a proteja bila.

{13} Joc de cuvinte, bazat atât pe omofonia cuvântului *dove* (porumbiţă), precum şi pe pronunţia asemănătoare a cuvintelor *dove* şi *love* (iubire).

{14} Tocilari, bomboane produse de Nestlé.

{15} Isteţei, bomboane de ciocolată produse de Nestlé.

{16} Zi de leafă, baton de nuga învelit într-un amestec de alune sărate şi caramel.

{17} 100.000 de dolari, baton de ciocolată cu caramel şi orez expandat, produs de Nestlé, numit după un joc televizat cu premii.

{18} În traducere, „peşte suedez”; aluzie la jocul de cărţi „Go Fish”, unde un jucător îi cere altui jucător o carte de o anumită valoare, iar dacă acesta nu o are, îl pune să extragă („să pescuiască”) o carte din teancul aflat în faţa lor. În mod similar, expresia se foloseşte şi atunci când cineva îţi cere să faci ceva şi nu ai chef.

{19} Spărgătoare de gheaţă.

{20} Săruturi, bomboane de ciocolată cu alune sau migdale.

{21} Chicoteli, marcă de jeleuri.

{22} În lb. engleză, sintagma „te iubesc” (I Iove you) este alcătuită din trei cuvinte.

{23} În lb. engleză, *you* se pronunţă la fel cu litera *u.*

{24} Grade Point Average – modalitatea de calcul a mediilor în liceele americane în vederea înscrierii la facultate.

{25} *I think I prefer slow friends* se poate traduce atât prin „Prefer să-mi fac lent prieteni”, cât şi prin „Prefer să-mi fac prieteni retardaţi”.

{26} Aluzie la *Rudolph the Red-Nosed Reindeer and the Island of Misfit Toys* (în româneşte, *Rudolph, renul cu nasul roşu şi Insula Jucăriilor Inadaptate*), film de animaţie de Crăciun din 1964.

{27} În engleză, expresia este *quit each other cold turkey* şi înseamnă să renunţi la o dependenţă printr-o metodă bruscă, dar mai neplăcută, opusul metodei graduale. De asemenea, *cold turkey* s-ar traduce literal prin „curcan rece”, de aici şi trimiterea la Ziua Recunoştinţei, unde curcanul este nelipsit de pe masă.